

မဟာဇင်္ဂ
က

ဂေါ်ကီ

BURMESE
CLASSIC

အတ္ထုပ္ပတ္တိ

မြသန်းတင့်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချွန်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ စာဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူတစ်ပြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အဖိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဝိသိကဓရီစနစ် ရွှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ပွဲစည်းပုံစာခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်တညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီ စက်မှုနိုင်ငံ တွင်ထောင်ရေးနှင့် စာခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို မန့်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်ဖိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အဖိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အဖိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သော ဖိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရွှင်သန် ထက်မြက်ရေး
- တစ်ဖိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး

နေရိရိစာအုပ် အမှတ် (၅၉)

မက္ကာဇင်း ဂေါ်ကီ

အတ္ထုပ္ပတ္တိ

မြသန်းတင့်

The Life of Maxim Gorky

by

A. Roskin

ဒုတိယအကြိမ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၄၀၀၀၉၁၀၁၁
 ၄၀၀၃၀၉၀၃၁

ပုံနှိပ်ခြင်း

၀ အကြိမ်၊ (၁၊ ၆၊ ၅၄) ဝန်းမော်စာအုပ်တိုက်
 ၃-အကြိမ်၊ နေရီရီ။ ၂၀၁၁၊ မေလ
 နေရီရီ

တွန်းပျံတာစာပေ

မျက်နှာဖုံး ဒီဇိုင်း

စုရည်သန်

ကာလာခွဲ
 အတွင်းဖောင်
 စာအုပ်ချုပ်

Star Colour-Repro
 AZ
 စွယ်တော်(၂)

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်

ဒေါ်မြင့်မြင့်တင် (မြင့်သီဝီပုံနှိပ်တိုက်)
 ၂၀၈၊ လမ်း (၃၀) ရန်ကုန်။
 ဒေါ်နီနီနိုင် (နေရီရီစာအုပ်တိုက်)
 ၂/က၊ အောင်ရတနာလမ်း၊
 လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ

၅၀၀
 ၂၀၀၀ ကျပ်
 နေရီရီ

အုပ်ရေး
 တန်ဖိုး
 ပြန့်ချိရေး

မာတိကာ

ဆရာမြသန်းတင့်၏ ဘဝနှင့် စာပေမှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူအမှာ

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

ဆရာမြသန်းတင့်၏ ကလောင်ခွဲများ

အခန်း(၁)

ကလေးဘဝ

၀

အခန်း(၂)

ကာဇန်တွင်

၂၅

အခန်း(၃)

မီးရထား ညအစောင့်

၄၄

အခန်း(၄)

ဝက်သစ်ချပင်အို၏ တေးသံ

၅၀

အခန်း(၅)

လှည့်လည်ခြင်း

၅၈

မြသန်းတင့် ၉၂၀
 မတ္တင်ဇင်းဂေါ်ကီ အတ္ထုပ္ပတ္တိ
 မြသန်းတင့် - ရန်ကုန်၊
 နေရီရီစာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၀၊
 ၁၈၀ - စာ၊ ၁၃.၅ X ၂၀ စင်တီ။
 (၁) မတ္တင်ဇင်းဂေါ်ကီ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

အခန်း(၆)		
ပထမဆုံး ဝတ္ထု		၆၇
အခန်း(၇)		
ဝေဖန်ရေးသမား		၇၃
အခန်း(၈)		
ကျော်ကြားခြင်း		၈၃
အခန်း(၉)		
မိတက်ရဲတိုက်နှင့် နဂါးနီရိုရော့ဒ် အကျဉ်းထောင်		၉၀
အခန်း(၁၀)		
ညဌက်ကလေးများနှင့် သူလျှိုများ		၁၀၁
အခန်း(၁၁)		
အနုပညာဇာတ်ရုံ စင်မြင့်ပေါ်ဝယ်		၁၀၈
အခန်း(၁၂)		
တော်လှန်ရေးသုံးဆင့်		၁၁၆
အခန်း(၁၃)		
စာရေးဆရာနှင့် တိုက်ခိုက်ရေးသမား		၁၃၃

ဆရာမြသန်းတင့်၏ ဘဝနှင့် စာပေမှတ်တမ်း

၁၉၂၉။ ဦးပေါတင့်၊ ဒေါ်လှိုင်တို့မှ ပခုက္ကူခရိုင်၊ မြိုင်မြို့တွင် ၁၉၂၉ ခု မေလ၊ ၂၃ ရက် ကြာသာပတေးနေ့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ မွေးချင်း ခုနစ်ယောက်တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

၁၉၄၁။ ပဉ္စမတန်းတွင် ပညာသင်သည်။

၁၉၄၂။ ဂျပန်ခေတ်တွင် ကျောင်းပြန်တက်သည်။

၁၉၄၃။ အာရှလူငယ်များအဖွဲ့၌ တက်တက်ကြွကြွပါဝင်သည်။

၁၉၄၄။ ဂျပန်တော်လှန်ရေး မြေအောက်ကလပ်စည်းများနှင့် ဆက်သွယ်၍ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကြီးတွင် ပါဝင်သည်။

၁၉၄၅။ ဂျပန်တော်လှန်ရေး ကာလအတွင်း စစ်ကိုင်းရှိ ဗိုလ်သန်းဦး (တော်လှန်ရေးတွင် ကျဆုံး) သခင်မော်တင် (ပြည်တွင်းစစ်တွင် ကျဆုံး)နှင့် မြိုင်မြို့ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးစရိယ (မြိုင် ဖဆပလ အမတ်ဟောင်း ဦးသက်ရှည်) တို့၏ ဦးဆောင်မှုအောက်တွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားသည်။

၁၉၄၅ ခု တိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး မြိုင်မြို့ခရိုင်တွင် တာဝန်ကျသည်။ မှ မန္တလေးခရိုင် အထက်ဗမာပြည် ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်၊ မန္တလေးခရိုင် ကွန်မြူနစ်ပါတီတို့တွင် အချိန်ပြည့် တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်။

မြိုင်မြို့ခရိုင် ကွန်မြူနစ်ပါတီကို စတင်တည်ထောင်၍ ခရိုင်ကော်မတီ ဝင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။

ကျောက်ပန်းတောင်းတွင် အက်တူး-သခင်အုန်းဖေ ပြည်တွင်း စစ်ကျဆုံး)နှင့် အတူ 'လယ်သမားများ သီးစားခ မပေးရေး တိုက်ပွဲ၊ လက်ငုတ်လယ်ပြန်ထွန်ရေးတိုက်ပွဲ၊မြေရှင်ကြီးများ၏ လယ်များကို အတင်း ဝင်ထွန်ရေး တိုက်ပွဲများကို ဦးဆောင် သည်။

သီးစားခ မပေးရေးတိုက်ပွဲတွင် အင်္ဂလိပ် အဖိုးရ သိမ်းယူထား သော လယ်သမားများ၏ ပစ္စည်းများ ပြန်လည် လုယူသည့် အတွက် (ရုံးမင်းတစ်ထိုင်)ပြစ်ဒဏ်ကျခံခြင်း ခံရသည်။

မြင်းခြံခရိုင်တွင် အခြားသော ခေါင်းဆောင်များနှင့်အတူ သူခေါင်းကို ဖြတ်နိုင်လျှင် ဆုငွေပေးမည်ဟု အင်္ဂလိပ် အလိုတော် ရိနှင့် မြေရှင်များက တိတ်တဆိတ် ဆုငွေထုတ်သည်။

အထွေထွေ သပိတ်ကြီးတွင် မြင်းခြံ မန္တလေး၊ ဒလံ သင်္ဘော ကျင်း အလုပ်သမားထူကြီး ပါဝင်ရေးအတွက် တာဝန်ယူသည်။

မြင်းခြံခရိုင် အလုပ်သမားသမဂ္ဂနှင့် လယ်သမားသမဂ္ဂတို့ တွင် အလုပ်အမှုဆောင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် ဖြူးမြို့တွင် ကျင်းပ သည့် 'မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ လယ်သမား ကွန်ဂရက်ကြီးသို့' မြင်းခြံခရိုင် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တက်ရောက်သည်။

၁၉၄၇။ မကျန်းမာသဖြင့် တာဝန်မှ အနားယူကာ 'စာကြည့်တိုက်ဝင် စာမေးပွဲ ဖြေဆိုသည်။

ပခုက္ကူခရိုင် ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ် ဆောင် ရွက်သည်။

၁၉၄၈။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်သည်။

၁၉၄၉။ ပထမဦးဆုံးရေးသည့် 'ဒုက္ခသည်' ဝတ္ထုတိုကို တာရာ မဂ္ဂဇင်း (အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၂၁၊ ၁၉၄၉)တွင် ပုံနှိပ် ဖော်ပြသည်။

၁၉၅၀။ 'စာပေသည် ပြည်သူ့အတွက်' ဟူသော ကြွေးကြော်သံဖြင့် 'စာပေသစ် မဂ္ဂဇင်း'ကို ကိုသန်းတင် ဒဂုန်တာရာ မောင်ကြည်လင်း အောင်လင်းတို့နှင့်အတူ ဦးဆောင်ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၅၁။ ပထမဦးဆုံး ဘာသာပြန် လက်ရာအဖြစ် ဂေါ်ကီ၏ 'မာလိလာနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ' ကို ရေးသားထုတ်ဝေသည်။

၁၉၅၂။ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဂရက်(မြန်မာနိုင်ငံ)နှင့် မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း အလုပ်အမှုဆောင်အဖြစ် ဆောင်ရွက် သည်။

စာရေးဆရာအသင်းမှ ထုတ်ဝေသော 'စာပေမဂ္ဂဇင်း'တွင် တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ပြည်တော်သစ် ဂျာနယ်' တွင် အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် လည်းကောင်း၊ 'တိုးတက်ရေး သတင်းစာ' တွင် နိုင်ငံခြားရေး အယ်ဒီတာအဖြစ် လည်းကောင်း ဆောင်ရွက်သည်။

ဒုတိယမြောက် ဘာသာပြန်အဖြစ် 'မက္ကလင်း ဂေါ်ကီ' အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဗန်းမော်စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၅၃။ ပထမဦးဆုံး ပင်ကိုရေး လုံးချင်းဝတ္ထု 'မေတ္တာ အသင်္ချေ' ကို ရေးသည်။

၁၉၅၄။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရသည်။

၁၉၅၅။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ဦးဆောင်သော ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး ဗဟိုကော်မတီတွင် အတွင်းရေးမှူးတစ်ဦးအဖြစ် ဆောင် ရွက်သည်။

၁၉၅၆။ ဥပဒေဘွဲ့ ရရှိသည်။

၁၉၅၇။ 'ပြည်သူ့တိုးတက်ရေးပါတီ' ပေါ်လစ်ဗျူရီတွင် ပါဝင်သည်။

ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဂရက် (မြန်မာနိုင်ငံ) အတွင်းရေး မှူးချုပ်နှင့် ဩစတြီးယားနိုင်ငံ ဝီယင်နာမြို့တွင် ဌာနချုပ် လုပ်ထား သော 'ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကောင်စီ' ၏ ဗျူရို အဖွဲ့ဝင်လူကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။

၁၉၅၈။ ပဒေသရာဇ် ဆန့်ကျင်ရေးဝတ္ထု 'လိုက်ခဲ့တော့ မြန်နွာ'ကို မြဝတီ မဂ္ဂဇင်း (အယ်ဒီတာချုပ် ဇဝန လက်ထက်)တွင် ရေးသားသည်။ အထိန်းသိမ်းခံ ဘဝဖြင့် ကိုကိုးကျွန်းသို့ ရောက်သည်။

၁၉၆၀။ 'စာရေးဆရာကလပ်'တွင် အမှုဆောင်ဖြစ်သည်။
'အမှောင်ရိပ်ဝယ်' ဝတ္ထုကို ရေးသည်။
ဗိုလ်တထောင်သတင်းစာတွင် နေ့စဉ် အခန်းဆက်
အဖြစ် 'နွဲ့ထဲကကြာ' (နှစ်နှစ်နီးပါး)ကို သိန်းဖေမြင့်နှင့် အတူ ဖူးတဲ့
၍ နာမည် 'မြသန်း' မှ 'မြသန်းတင်' သို့ ပြောင်းခဲ့သည်။

၁၉၆၁။ အထိန်းသိမ်းခံ ဘဝမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။
ယင်းနှစ်မှာပင် ဆွီဒင်နိုင်ငံ စတော့ဟုန်းမြို့တွင် ကျင်း ပသော
'ငြိမ်းချမ်းရေးကောင်စီ'အစည်းအဝေးသို့ ဆရာ ဒဂုန်တာရာ၊
ပါမောက္ခ ဦးအောင်လှ တို့နှင့်အတူ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး
ကွန်ဂရက် (မြန်မာနိုင်ငံ)၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တက်ရောက်
သည်။

ညီလာခံမှအပြန် ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတ
နိုင်ငံ ငြိမ်းချမ်းရေး ကော်မတီများ၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ ၎င်း
နိုင်ငံများသို့ သွားရောက်သည်။

၁၉၆၂။ 'စာရေးဆရာ သမဂ္ဂ'တွင် အမှုဆောင်ဖြစ်ခဲ့သည်။
၁၉၆၃။ 'ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်' နှင့် 'ပြည်သူ့ကော်မတီဝင်'
တစ်ဦးအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့သည်။

ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲ ပျက်သွားသော
အခါ အထိန်းသိမ်းခံခဲ့ရပြီး ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ကိုကိုးကျွန်း
ရောက်ခဲ့သည်။

၁၉၇၂။ အထိန်းသိမ်းခံ ဘဝမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။
တော်လှန်ရေးတပ်မတော်၏ 'စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး ဘာသာပြန်ဝတ္ထု
(၁၉၇၂)ခုနှစ်အတွက် 'အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန်ဆု'ရသည်။

၁၉၇၈။ အမေရိကန် စာရေးဆရာမ မာဂရက်မစ်ချယ်၏ 'လေ့ရှားသုန်
သုန်' ဘာသာပြန် ဝတ္ထုဖြင့် 'အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန်ဆု'
ကို ဒုတိယအကြိမ် ရခဲ့သည်။

၁၉၈၈။ တရုတ်စာရေးဆရာကြီး ဆောင်လူချင်းနှင့် ကောက်ငုံတို့၏

'ခန်းဆောင်နီ အိပ်မက်' ဝတ္ထုဖြင့် 'အမျိုးသားစာပေ ဘာသာ
ပြန် (ရသ)ဆု' ကို တတိယအကြိမ် ရခဲ့သည်။

၁၉၉၂။ ပြင်သစ်စာရေးဆရာ ဒိုမိနို လာပီယဲ၏ 'သုခမြို့တော်'
ဘာသာပြန်ဝတ္ထုဖြင့် စတုတ္ထအကြိမ် 'အမျိုးသားစာပေ
ဘာသာပြန်ဆု' ကို ရသည်။

၁၉၉၅။ ပြင်သစ် စာရေးဆရာ ဒိုမိနို လာပီယဲ၏ 'အချစ်မိုးကောင်းကင်'
ဘာသာပြန်ဝတ္ထုဖြင့် ပဉ္စမအကြိမ် 'အမျိုးသားစာပေ ဘာသာ
ပြန် (ရသ)ဆု' ကို ရသည်။

၁၉၉၈။ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၈ ရက်၊ ည ၉း၁၅ တွင် ကွယ်လွန်သည်။
ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ဇနီး ဒေါ်ခင်မမနှင့် သမီး နှစ်ယောက်၊
သားနှစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

* * *

ဆရာမြသန်းတင့်၏ ကလောင်ခွဲများ

- ၁။ စောယွမ်း
- ၂။ လောတိက
- ၃။ ထက်အောင်
- ၄။ ပါမောက်နှင့် ပါနောက်
- ၅။ မြသန်း
- ၆။ မြသန်းတင့်
- ၇။ မောင်သစ်တည်
- ၈။ မင်းနန္ဒာ
- ၉။ မေမေလှိုင်
- ၁၀။ ရဲအောင်ဇေ
- ၁၁။ အုတ်လှငယ်
- ၁၂။ ဥပဒေ သုတေသီတစ်ဦး

* * *

ထုတ်ဝေသူအမှာ

မက္ကလင်းဂေါ်ကီ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကို (၁. ၆. ၅၂)က၊ ဝန်းမော်စာအုပ်တိုက်မှ ပထမအကြိမ်နှင့် ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ် အမှတ်စဉ်(၂)အဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤဂေါ်ကီ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကို ဒုတိယမြောက် ဘာသာပြန် စာအုပ်အဖြစ် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့ရာတွင် 'မြသန်း' ကလောင်အမည်နှင့် ဖြစ်သည်။ ပထမဦးဆုံး ဘာသာပြန်စာအုပ်မှာ ၁၉၅၁ ခုနှစ်က ပထမအကြိမ်အဖြစ် စတင်ထုတ်ခဲ့သော 'ဂေါ်ကီ၏ မာလ်တနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ' ဖြစ်သည်။

'မြသန်း' ကလောင်အမည်ကို ၁၉၅၁ ခုနှစ်မှ စတင်ကာ ၁၉၆၀ ခုနှစ်အထိ ဆယ်ခုနှစ်တစ်ခုတိုင် အသုံးပြုခဲ့သည်။ ၁၉၆၀ ခုနှစ် ဝိုလ်တထောင် သတင်းစာတွင် နေ့စဉ် အခန်းဆက် အဖြစ် 'နွဲ့ထဲကကြာ' ကို ဆရာသိန်းဖေမြင့်နှင့် ပူးတွဲ၍ နှစ်နှစ်နီးပါးရေးခဲ့သည်။

ဤ 'နွဲ့ထဲကကြာ' ကို လုံးချင်းဝတ္ထု စာအုပ်အဖြစ် ပြန်လည် ထုတ်ဝေသည်မှ အစပြုပြီး မူလ ကလောင်နာမည် 'မြသန်း' မှ 'မြသန်းတင့်သို့ ပြောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

ဂေါ်ကီ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကျမ်းတစ်စောင်တစ်ဖွဲ့အနေဖြင့်၊ မြန်မာကျမ်းစာ တစ်စောင်တစ်ဖွဲ့ အနေဖြင့် မြန်မာစာပေလောကတွင် ရှိသင့်သည်ဟု ယူဆထားသည့်အတိုင်း ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိ ကျမ်းငယ်ကို ဘာသာပြန်ခဲ့၍ ပြီးစီးသည်မှာ ၁၉၄၇ ခုနှစ် လောက်ကဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ရေးလက်စ ကော်ပီမှာ ပျောက်ဆုံး နေခဲ့ပြန်၊ ဘာသာပြန်သူတွင်လည်း မအားလပ်အောင် ဖြစ်ခဲ့ပြန်သဖြင့် ရုတ်တရက် မထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့ပေ။ ယခုမှတစ်ဖန် ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေကာ ပြင်သင့်သည်ကို ပြင်၊ စွက်သင့်သည်ကို စွက်၊ လျှော့သင့်သည်ကို လျှော့၍ စိတ်ကျေနပ်မှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်၏။

မည်မျှပင် ထူးချွန်ထက်မြက်သည့် စာရေးဆရာ ဖြစ်စေကာမူ ဂေါ်ကီလောက် လေးနက်သည့် စွမ်းအား ထက်မြက်မှုဖြင့် အရင်းရှင်စနစ်၏ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်ပုံကို ဖော်ပြခြင်း မပြုခဲ့သည့် အချက်မှာ အခြားစာရေးဆရာများနှင့် ဂေါ်ကီတို့ အကြားတွင် အကွာကြီး ကွာခြားလျက်ပင် ရှိခြင်းဖြစ်၏။

ဂေါ်ကီသည် တော်လှန်ရေး၊ ချက်ကော်ပံ၊ တာဂီနိမ် စသော ရုရှားရှေးဟောင်းစာပေလောက၏ အစဉ်အလာကို ခံယူသည်။ ရုရှားလူမျိုးတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာမဲ့သူတို့၏ အဖြစ်သနစ် စသည့် ရှေးစာရေးဆရာကြီးများ လျစ်လျူပြုခံခဲ့ရသူများ၏ ဘဝထို့ ဆက်ပြလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဂေါ်ကီအား လေ့လာရာတွင်

ရှေးဟောင်းစာပေ အစဉ်အလာကို ဆက်ခံသူနှင့် Socialist Realism ဆိုရှယ်လစ် သရုပ်ဖော်စာပေကို ပထမဆုံး တွေ့ရှိ တည်ထွင်ခဲ့သူအဖြစ် နှစ်ပိုင်းခွဲ၍ လေ့လာသင့်သည်ဟု ထင်၏။

ဂေါ်ကီ ပထမ စောစောပိုင်းတွင် ရေးသည့် မာလ်ဗာ ဝတ္ထုကား၊ ရုရှား တံငါသည်တို့၏ အခြေအနေမဲ့သော ဘဝကို ဖော်ပြလေသည်။ ဤဝတ္ထုကား ဘဝ၏ အခြေအနေမှန်ကို ဖော်ပြသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မျှသာ ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ပြင် ‘မာကာဒါဒရာ’ ဝတ္ထုမှာလည်း ဂျစ်ပစီလူမျိုးတစ်ဦးက ပြောပြသည့် ဒဏ္ဍာရီကို ဝတ္ထုသဖွယ် ပြန်၍ ရေးသားထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ဂေါ်ကီ၏ ဘဝကို လေ့လာလျှင် သူ ရေးသည့်ဝတ္ထု များကို အလိုလို နားလည်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်၏။ ဂေါ်ကီ၏ ဘဝကို မသိမိသူ၏ ဝတ္ထုများကို ဖတ်ပြီးသည်မှာ ‘စိမ်း’ နေသလိုလို ဖြစ် သော်လည်း သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖတ်ပြီးနောက်မှ စာတတ်သူများနှင့် ပိုမို၍ ရင်းနှီးလာလိမ့်မည်ဟု ထင်၏။

ဂေါ်ကီ၏ ဝတ္ထုများတွင် ပါဝင်သည့် အိမ်များ၊ ဇာတ်လိုက်များ၊ နေရာများသည် သူ တကယ်တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသည့် လူများနှင့် နေရာများ ဖြစ်လေသည်။ (ဂေါ်ကီ၏ ဝတ္ထုများကို ဤစာရေးသူ ဘာသာပြန်ဆို၍ ကျော်လင်းစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးပြီ)

ဆိုရှယ်လစ် သရုပ်ဖော်စာပေကို ပထမဆုံး တွေ့ရှိသူ အဖြစ်နှင့် ဂေါ်ကီကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက အသိအမှတ်ပြုကြသည့် ပြည်သူ့စာပေကို လက်မှန်မဆွ ရှေ့ဆောင်သူအဖြစ် လေးစားကြရသည်။ ဤတွင် ရှေးစာရေးဆရာကြီးတို့၏ လက်သုံး ဆောင်ပုဒ်စကားတစ်ရပ်ကို ကျွန်တော် သွား၍ အမှတ်ရမိသည်။ ၎င်းတို့က “ငါတို့ဟာ လူတွေထဲမှာနေပြီး လူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေရင် တော်ရောပေါ့။ လူ့ဘဝအကြောင်းကို သိဖို့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်စရာ မလိုပါဘူး။ ငါတို့ဟာ လူတွေနဲ့ နေတယ်။ လူတွေအကြောင်းကို တွေးတယ်။ ပြီးတော့ နေတယ်။ ဒါဆိုရင် တော်ရောပေါ့” ဟု လူ့ဘဝနှင့် ကင်းကွာကာ

တတ်ပွန် ကျေညက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများပမာ ရင်ကော့၍ ဆိုတတ်ကြ၏။ သို့သော် လောက၏သဘော သဘာဝကို စဉ်းစား တွေးခေါ်ရုံနှင့် မလုံလောက်ဟု ကျွန်တော် ထင်၏။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖို့ ဘဝ၏ အတွေ့အကြုံသည် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သည်ဟု ထင်၏။ ဘေးမှပွဲကြည့်ပရိသတ်အနေဖြင့် ကြည့်ရှုကာ မှတ်တမ်းတင်သော အလုပ်သည် စာရေးဆရာ တစ်ယောက်၏ အလုပ်မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

ဥပမာအားဖြင့် ဂေါ်ကီသည် သူ၏ 'မွေးမေမေ' ဝတ္ထုကို ရေးသားရာတွင် ဆိုခဲ့သည့် အလုပ်ရုံထဲမှ တကယ်တွေ့ကြုံရသည့် အလုပ်သမားများနှင့် အလုပ်သမား၏ မွေးမေမေများကို တကယ် သိကျွမ်းကာ တကယ် အတ္ထုပ္ပတ္တိကို တန်ဆာဆင်ခဲ့၏။ ဤဝတ္ထုတွင် ဂေါ်ကီသည် ပွဲကြည့်ပရိသတ်အနေဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ရုံမျှမကဘဲ သူတို့ယ်တိုင် အလုပ်သမားတွေထဲသို့ လက်ပွန်းတတီး ဝင်ရောက် ဆုံတွေ့ခဲ့ရ၏။

ဂေါ်ကီ၏ 'အမေရိကန်မြို့တော်' နှင့် 'မုန်တိုင်းတေးသံ' (၎င်းတို့ကို တာရာမဂ္ဂဇင်းတွင် စာရေးသူ ဘာသာပြန်၍ ဖော်ပြခဲ့ ဖူးသည်) တွင် ဂေါ်ကီသည် အရင်းရှင် မြို့တော်၏ မြင်ကွင်းကို လည်းကောင်း၊ 'မုန်တိုင်းတေးသံ' တွင် ပေါ်ပေါက်လာအံ့သော တော်လှန်ရေးကြီးကို လည်းကောင်း၊ ကြိုတင် နိမိတ်ဖတ်ခဲ့၏။

'အမေရိကန်မြို့တော်' တွင် ဂေါ်ကီသည် အမေရိကန် ဒီမိုကရေစီနှင့် အမေရိကန် ယဉ်ကျေးမှု၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဘွားဘွားကြီးပေါ်အောင် ဖော်ပြခဲ့၏။ အမေရိကန်ပြည်၌ လူများ၏ဘဝကား အလင်းရောင်ကင်းမဲ့ကာ ပျော်ရွှင်မှု ဆိတ်သုဉ်းလျက်ရှိသည့် ဘဝဖြစ်ကြောင်း ပြခဲ့၏။ အမေရိကန်ဒေါ်လာသည် လူတို့၏ အရိုး၊ အသွေး၊ အသားများကို စုပ်ယူကာ ဉာဏ်အညွန့်တုံးစေသည့် ပယောဂကောင်ကြီး ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပြခဲ့၏။

ဂေါ်ကီသည် ထိုဆောင်းပါးတွင် အမေရိကန်ငွေ အရင်းရှင်ကြီးများ၏ လောကီ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် အမေရိကန်ပြည်သူများ

၏ အောက်ဆုံးထပ် ငရဲဘဝကို ထိကိမြက်စွာ နှိုင်းယှဉ်ပြခဲ့၏။ နယူးယောက် အလုပ်သမား ရပ်ကွက်တစ်ခုကို ဖော်ပြရာတွင် ဂေါ်ကီက "ကျွန်ုပ်သည် ဆင်းရဲယိုယွင်းမှုကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲယိုယွင်းမှုကြောင့် သွေးမရှိတော့သည့် ဖြူလျော်လျော် မျက်နှာများကို လည်းကောင်း မြင်တွေ့နေကျ ဖြစ်သဖြင့် ရိုး၍ပင် နေပေပြီ။ ငတ်မွတ်ဆာလောင်မှုကြောင့် ချည်နှံ နေသူများ၊ လောဘဇီးဖြင့် တောက်လောင်လျက် ရှိသူများ၊ လူဟူသော အဖြစ်နှင့် မလျော်သည့် ကောက်ကျစ်မှုများကို တွေ့ခဲ့ရဖူးပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း နယူးယောက်မြို့ အရှေ့ပိုင်း အလုပ်သမားရပ်ကွက်တွင် တွေ့ရှိရသည့် ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုမှာ ကျွန်ုပ် တွေ့ကြုံခဲ့လေသမျှထက် ပို၍ ကြောက်လန့်စရာ၊ စိတ်ပျက် ညစ်ညူးစရာကောင်းလှပေ၏" ဟု ရေးသားခဲ့ဖူး၏။

ဂေါ်ကီသည် လူမှုဆက်ဆံရေး ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အရင်းရှင်လောက၌ ပညာတတ်တို့၏ အမူအလေ့ကိုကြည့်ကာ အရင်းရှင်စနစ်ကား စစ်မှန်သော ယဉ်ကျေးမှု အားလုံးအား လိုက်လံ ဖျက်ဆီးလျက်ရှိသည့် အရာတစ်ခုအဖြစ် သက်သေထူခဲ့သည်။ အရင်းရှင်စနစ်သည် လူ့လောကအား လူ့ရိုင်းခေတ်သို့ ပြန်၍ တွန်းပို့လျက် ရှိကာ ထိုစနစ်သည် ယဉ်ကျေးမှုအတွက် အသုံးမဝင် အကျိုးမဲ့ဖြစ်ကာ အရင်းရှင် လူတန်းစား၏ ရာဇဝင် တစ်လျှောက်လုံးသည် ၎င်းတို့၏ စိတ်ဓာတ်ယိုယွင်းမှုနှင့် စာရိတ္တပျက်ပြားမှုကို သာကေထုခဲ့ကြောင်းဖြင့် ဖော်ပြခဲ့၏။

ဂေါ်ကီ၏ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး အပိုင်းကား အမေရိကန်ဓားပြ နယ်ချဲ့ဝါဒ၏ အတွင်းသရုပ်ကို ကျကျနနကြီး ထုတ်ဖော်ပြခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အမေရိကန် နယ်ချဲ့ဝါဒသည် လူ့ လောကကြီး တစ်ရပ်လုံး၏ ဒြမ်းခြောက်လျက်ရှိကြောင်း ဖော်ပြခဲ့၏။ ဂေါ်ကီသည် ထိုသို့ ထုတ်ဖော်ပြရင်းပင် အမေရိကန် သဘာဝဓာတ်များ၏ ဖောက်ပြန် လိမ်လည်မှုကိုလည်း ဖော်ထုတ်ခဲ့လေသည်။ အထူးသဖြင့် ယနေ့လို အမေရိကန် နယ်ချဲ့သမားများက

၎င်းတို့၏ ပြည်တွင်း အကျပ်အတည်းများကြောင့် တတိယကမ္ဘာ စစ်ကို စတင်ရန် ပြင်ဆင်နေသည့် အချိန်တွင် ဂေါ်ကီ၏ စာပေ များသည် စွမ်းအားထက်မြက်သည့် စာပေတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်လာ ပေသည်။

“အရင်းရှင်တို့သည် ငယ်ရွယ်ပျိုမျစ်သော လူငယ်တို့၏ အသက် သန်းပေါင်းများစွာကို သေကျေရန် လည်းကောင်း၊ ကုဋေ ကုဋာချိ၍ တန်ဖိုးများပြားလှသော လူ့အသုံးအဆောင်များကို ပျက်စီးစေရန် လည်းကောင်း၊ တန်ပေါင်းများစွာသော ဝတ္ထုများကို ပင်လယ်ထဲသို့ နစ်မြုပ်စေရန် လည်းကောင်း၊ မြို့ကြီးများကို မီးလောင် ပျက်စီးစေရန် လည်းကောင်း၊ မြေဩဇာ ထက်သန် သော လယ်ယာမြေများကို အဆိပ်ငွေ့များဖြင့် ပက်ဖျန်းရန် လည်းကောင်း ကမ္ဘာစစ်ကြီးကို ပြင်ဆင်လျက်ရှိ၏။ ဤအဖြစ် အပျက်များအားလုံးက ရူးသွပ်၍ ပျက်စီး ဆုံးရှုံးရမည့် ရာဇဝတ် ကောင်ကြီးများသည် ကမ္ဘာကို အုပ်စိုးလျက် ရှိသည်ဟု ထုတ်ဖော် ကြေညာသကဲ့သို့ ရှိလေသည်” ဟု ဂေါ်ကီက ရေးခဲ့ဖူး၏။

အရင်းရှင် နိုင်ငံများရှိ ပညာတတ်များသည် ၎င်းတို့ တိုင်းပြည်များရှိ အုပ်စိုးသူ လူတန်းစား၏ ဝါဒကို သဘောမပေါက် မိကြသေးဘဲ အရင်းရှင်တို့က ၎င်းတို့၏ ယုတ်မာ ဆိုးရွားလှသော စည်းမျဉ်းများအား ဖုံးကွယ်ထားသည့် ‘တိုးတက်မှု’နှင့် ‘ယဉ်ကျေးမှု’ ဆိုသော စကားလုံးများဝယ် မှိုင်းမိနေခဲ့ကြောင်းကို ကြိုတင် သိမြင်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် ပညာတတ်များအား နိုင်ငံ ရေး ကင်းဝေးကာ လောကီ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားနေခြင်း သည် မဟာအမှားတော်ပုံ ဖြစ်ကြောင်းကို ဖော်ပြခဲ့သည်။

ဂေါ်ကီသည် ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် တိုက်ခိုက်ကာ နယ်ချဲ့ သမားများ၏ ယုတ်မာမှုကို ဖော်ထုတ်ရင်း၊ စစ်ဝါဒီ သမားများအား တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ရန် နှိုးဆော်ခဲ့ပေသည်။ ဂေါ်ကီ၏ ဘဝတွင် စာပေရေးရာနှင့် နယ်ချဲ့သမားတို့အား တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်သည့်

အကြောင်းအရာသည် ခွဲမရအောင် ရှိခဲ့ပေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဆိုဗီယက်ပြည်သူတို့အား သစ္စာဖောက် သွားသော ဘူခါရင် ဝါဒသမားများနှင့် ထရော့စကီ ဝါဒသမား များသည် ဖက်ဆစ်ဂျာမန်တို့၏ အကူအညီဖြင့် လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ် ခဲ့ကြသည်။ ဂေါ်ကီသည် ရှေးဟောင်းစာပေ အစဉ်အလာကို ယူ၍ လီနင်နှင့် စတာလင်တို့၏ တော်လှန်ရေး အစဉ်အလာကို ခံယူ လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကီ၏ စာပေသည် အနှစ်သာရအား ဖြင့် ဆိုရှယ်လစ်အကြောင်းအရာကို ရေးခြယ်ပြသော်လည်း စာပေ ဟန်မှာ အမျိုးသား အစဉ်အလာမှ ဆင်းသက်သည့် ဟန် ဖြစ်လေ သည်။ ဤအရာနှစ်ခုကို မျှတအောင် ပေါင်းစပ်ပေးနိုင်ခြင်းသည် ဂေါ်ကီ၏ ပြည်သူ့စာပေသမားတို့၌ ရှိအပ်သော အရည်အချင်း တစ်ရပ် ဖြစ်ချေသည်။

ဤစာအုပ်တွင် အတိကျနိုင်ဆုံးနှင့် စကား အပြေပြစ်ဆုံး ပြန်ဆိုထားပေသည်။ မူရင်းစာအုပ်မှာ ယခုခေတ်ပြိုင် ဆိုဗီယက် စာရေးဆရာကြီးဖြစ်သော A.Roskin ရေးသည့် The Life of Maxim Gorky ဆိုသော စာအုပ်ဖြစ်၍ ထိုစာအုပ် ရှားပါးလှ သော ခေတ်တွင် မြန်မာစာပေလောက၌ ရှိအပ်သော အတ္ထုပ္ပတ္တိ ကျမ်းစာတစ်စောင်ကို ပြန်ရခြင်းသည်ပင်လျှင် ဘာသာပြန်သူအဖို့ ပြောမပြနိုင်သည့် ကျေနပ်ရောင့်ရဲမှု ဖြစ်ပေရာ။ ဤ စာအုပ်ဖြင့် ပင် ဂေါ်ကီ ကွယ်လွန်သည့် အထိမ်းအမှတ်နေ့ကို ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါ ကြောင်း။

မြသန်းတင့်
၂၆-၅-၅၂

အခန်း | ၁ |

ကလေးဘဝ

“ကြေကွဲ ဝမ်းနည်း လေလေ၊ ကြေကွဲစရာတွေ ဝန်းရံလေလေ ဖြစ်သည်”

(စကားပုံတစ်ခု)

မိုးတဖွဲဖွဲရွာသော နေ့တစ်နေ့၊ ဆိတ်သုဉ်းသော ဘုရား ဝတ်ကျောင်း ထောင့် တစ်ထောင့်၊ ရွံစေးမြေ၊ ခေါင်းတစ်လုံး၊ ခေါင်း အဖုံးပေါ်တွင် ဖားနှစ်ကောင်၊ သူ့အဖေနှင့် ပတ်သက်၍ ဂေါ်ကီ၏ စိတ်ထဲတွင် စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်မိသည်မှာ ဤမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍ သူ့အဘွားကသာ ဤအကြောင်းကို ပြန်၍ မပြောခဲ့ပါလျှင် ဂေါ်ကီသည် သူ့အဖေ၏ အဖြစ်သနစ်ကို စိုးစဉ်းမျှ လောက်ကိုပင် သေသည့်တိုင်အောင်ပင် သိချင်မှ သိသွားပေတော့ မည်။ သူသည် ရုရှားလူမျိုး စစ်စစ်တစ်ယောက် ဖြစ်၍ စာရွက် စာတမ်းများ သို့မဟုတ် စာများနှင့် သူ၏ရုပ်ပုံ ကားချပ် တစ်ခုတလေ ဖျပ် မကျန်ရစ်ခဲ့ဘဲ လူ့ဘဝမှ အစတုံး ကွယ်ပျောက်ခဲ့သော်လည်း။

သူ့အဖေ၏ ဖြစ်ကြောင်းတုန်စင်ကို ဘွားအေက ပြန်၍ ပြောပြပြီးသည့်အခါတွင် အော်လိုရာသည် နောက်ဆုံးပိတ် နိဂုံး ကမ္ဘတ် တစ်ရပ်ကို တွေးလိုက်မိလေသည်။ ထိုနိဂုံးကား ကလေးများသည် ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်းမှုကို ခံရန် မွေးဖွားလာရသည် ဟူ၍ ပင်တည်း။ အော်လိုရာ၏ ဘဝသည် သူ့အဖေ ဘက်မှ တော်စပ်သည့် အဘိုး ဖြစ်သူ ဗာစီလီကာရီရင်ကြောင့် စိတ်ညစ်ညူးဖွယ် အဖြစ်သို့ ရောက် ရလေသည်။ သူ့အဖေ၏ ဘဝသည် သူ့အဖေ၏ ဘက်မှ တော်စပ် သော အဘိုး ဆဗ္ဗာတီပက်ရှ်ကော့ဗ်ကြောင့် စိတ်ပင်ပန်း နွမ်းနယ် စရာ အဖြစ်နှင့် ကြုံရလေသည်။

ဆဗ္ဗာတီပက်ရှ်ကော့ဗ်မှာ စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကြောက် စရာကောင်းသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။

သူသည် စစ်တပ်ထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အမှုထမ်းခဲ့ပြီး အရာရှိ အဆင့်အတန်းကို ရရှိခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် လက်အောက် ငယ်သားများကို ဆက်ဆံပြုမူပုံမှာ ရိုင်းစိုင်း ကြမ်းကြုတ်လှသဖြင့် စစ်တပ်မှ ထုတ်ပယ်ကာ ဆိုက်ဗေးရီးယားသို့ နယ်နှင်ခံရလေသည်။

ဆဗ္ဗာတီပက်ရှ်ကော့ဗ်သည် ကြောက်စရာ ကြမ်းကြုတ်မှု များကို အမှန်တကယ် ကျူးလွန်၍ အပြစ်ရှိသော်လည်း လက်အောက် ငယ်သားများအပေါ်တွင် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်စွာ ပြုမူခြင်းသည် အရာရှိတစ်ယောက်အဖို့ တစ်ဖက်ကမ်းခပ်သည့် စွမ်းရည်သတ္တိ တစ်ရပ်ဟု ယူဆနေသည့် အချိန်တွင် စစ်တပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက် အမှု ထမ်းမိသည့်အတွက် ရာထူး တိုးလာသည်ဆိုက ပို၍ ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ဆဗ္ဗာတီပက်ရှ်ကော့ဗ်မှာ လက်အောက်ငယ်သားများကို စိတ်ထင်တိုင်း ဖိနှိပ်နိုင်သည့်အာဏာ မရှိတော့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း သန္ဓေ ပါ စိတ်ယုတ်စိတ်မာ ဟူသမျှကို သူ၏ သားဖြစ်သူ ဂေါ်ကီ၏ အဖေ မက္ကလင်း အပေါ်တွင် အိတ်သွန်ဖာမှောက် လောင်းချလိုက်လေတော့ သည်။

မက္ကလင်းသည် ကြိမ်ဖန်များစွာ အိမ်မှ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစား ခဲ့လေသည်။ ထွက်ပြေးသည့်အခါတိုင်း စစ်သားအိုကြီးသည် ခွေး တွေနှင့် နောက်မှလိုက်ဖမ်းကာ ရိုက်နှက်ပြီး တစ်လက်မမှ အရွေ့ မခံဘဲ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် ချုပ်ထားတတ်သည်။

ဆဗ္ဗာတီပက်ရှ်ကော့ဗ် ကွယ်လွန်သည့်အခါတွင် ဂေါ်ကီ၏ အဖေ မက္ကလင်းသည် နေရင်း ဇာတိဒေသကို စွန့်ခွာကာ ဆိုက်ဗေး ရီးယားတစ်ခွင် ပြုပြင်စင်အောင် လှည့်လည်ခဲ့ပြီးနောက် ဗေလီဂါမြစ် ပေါ်ရှိ နင်နီနိုရီရော့ဒ်မြို့သို့ ရောက်လာလေသည်။ ဤတွင် သူသည် သေတ္တာစပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အလုပ်သင်အဖြစ် ဝင်ကာ သေတ္တာ စပ်နည်း ထိုင်ခုံချုပ်နည်းနှင့် ကန့်လန့်ကာ ချုပ်နည်းတို့ကို သင်ယူခဲ့ လေသည်။

ဆိုင်မှာ ကာရီရင် ဆိုသော လူတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်သည့် ဆေးဆိုးဆိုင်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသည်။ သူ၏ သမီးသည် နောက်များ မကြာမီတွင် မက္ကလင်းပက်ရှ်ကော့ဗ်၏ အိမ်သူအနီး ဖြစ်လာလေသည်။

လက်ထပ်ပြီးနောက် မက္ကလင်း ဆဗ္ဗာတီပက်ရှ်သည် ကာရီရင် တို့ အိမ်သားများနှင့် အတူနေထိုင်လေသည်။ နင်နီနိုရီ ရော့ဒ်မြို့ရှိ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ခြောက်ကပ် တိတ်ဆိတ်လှသော လမ်းတစ်လမ်း ရှိ အောက်တန်း လူလတ်တန်းစားတို့၏ ရုရှား ဆန်ဆန် အိမ်ငယ် ကလေးတွင် ၁၇၉၆ ခုနှစ်၌ ပက်ရှ်ကော့ဗ်တွင် သားတစ်ယောက် ဖွားမြင်ခဲ့လေသည်။ နောက်တွင် သူ့မိဘများက သူ့ကို အယ်လကူဇီ ဟု အမည်မှည့်ခဲ့လေသည်။ အခြားသူများကမူ အော်လိုရာ ဟု လည်း သိခဲ့ကြလေသည်။

‘ကျွန်ုပ်၏ကလေးဘဝ’ အမည်ရှိစာအုပ်တွင် ဂေါ်ကီ သည် သူ၏ အဖေ အကြောင်းကို စာမျက်နှာ အနည်းငယ်မျှသာ ဦးစားပေး၍ ရေးသားထားလေသည်။ သို့ရာတွင် ဤမျှသာ စာမျက်နှာ ကို ဖတ်ရှုရုံမျှနှင့် မက္ကလင်း ဆဗ္ဗာတီပက်ရှ် သည် မည်သူ

တော်ဖြောင့်သည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အဘယ်ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် သူ့ အဖေ၏ အမည်ကို ကလောင်နာမည်အဖြစ် ယူခဲ့ကြောင်းကို သညာသိဖြင့် သိလာနိုင်ပေလိမ့်မည်။ အနာဂတ် စာရေးဆရာကြီး၏ ဖခင် မက္ကလင်း ဆဗ္ဗာတီဗစ်ချ်သည် သန်တုန်း မြန်တုန်း အရွယ်တွင် ယုန်သူငယ်ကဲ့သို့ ကွပ်ကဲကြပ်မတ်ခြင်းခံရကာ ပြစ်ဒဏ်မကင်းသော စစ်သားကဲ့သို့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ သို့တိုင်အောင် သူသည် လောက လူတို့ကို သက်ညှာ ခွင့်လွှတ်တတ်သော အပြုံးဖြင့် မျက်နှာမူခဲ့ပေသေးသည်။

သို့သော်လည်း ကာရိုရင် အိမ်သားများမှာ အလွန်အမင်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့်နေရာတွင် ဆဗ္ဗာတီဗစ်ချ်ကော့ဗ်တို့နှင့် အတူတူပင် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဘယ်တော့မှ မပြေနိုင်သည့် အညှိုးဖြင့် ခါးခါးသီးသီး မုန်းထားကြလေသည်။

“ကာရိုရင်တို့အိမ်မှာ ရန်ဖြစ်ပြန်ပြီဟေ့” ဟု လမ်းမပေါ်မှ ကလေးများက အော်ကြသည်။ ဤအော်ဟစ်သံကို နေ့တိုင်းလောက်ပင် ကြားရတတ်လေသည်။

သူတို့ ရန်ဖြစ်သည့်အခါတိုင်း ညံ့ညံ့စိစိ ရှိလှသဖြင့် လမ်းတစ်လမ်းလုံးကပင် ရန်ဖြစ်ကြောင်းကို သိကြလေသည်။ သို့သော်လည်း ရန်ပွဲပြီးသည့်အခါတွင် တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။ ဂေါ်ကီ၏ ဦးလေးများ၊ ဗာစီလီ၊ ဗာစီစီဗစ်ချ်၊ ကာရိုရင်၏ သားများ၊ သူ၏အဘိုးနှင့် ဆေးဆိုးဆိုင်ပိုင်တို့သည် သူတို့၏ မယားများကို ဤနည်းနှင့်နှင့် ရိုက်နှက်တတ်ကြလေသဖြင့် မည်သူ့ မည်သူ့မျှ မသာကြဘဲ ပိန်မသာလိမ်မသာချည်းသာ ဖြစ်လေသည်။

မက္ကလင်း ဆဗ္ဗာတီဗစ်ချ်သည် ဤအိမ်တွင် သူစိမ်း ပြင်ပြင်တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေလေရာ တစ်အိမ်သားလုံးက သူ့ကို မုန်းထားကြသည်။ ဆောင်းရာသီ နေ့တစ်နေ့တွင် ကာရိုရင် ညီအစ်ကိုတစ်စုက သူ့ကို ရေခဲပြင်ပေါ်ရှိ တွင်းတစ်တွင်းထဲသို့ ပစ်ချကြလေ

သည်။ မက္ကလင်း ဆဗ္ဗာတီဗစ်ချ်သည် သူ့အသက်ကို သူ့ အနိုင်နိုင်ကျိုးစား၍ ကယ်ခဲ့ရလေသည်။

ဤအကြောင်းကို သူသည် ဘယ်သူ့ကိုမျှ လေသံတောင် မဟခဲ့ပေ။ သူသည် ကာရိုရင် တို့အိမ်ကိုသာ စွန့်ခွာခဲ့လေသည်။

ပက်ရှ်ကော့ဗ်တို့ အိမ်သားတစ်စုသည် ဗေလီဂါမြစ် အတိုင်း စုန်ဆင်းလာကာ အက်စ်ထရာခန်မြို့သို့ ရောက်လာ ကြလေသည်။ ထိုစဉ်က မက္ကလင်း ဆဗ္ဗာတီဗစ်ချ်မှာ အက်စ်ထရာခန်မြို့တွင် အလုပ်လုပ်လျက် ရှိလေသည်။

သူတို့တစ်စု ထိုမြို့တွင် နေထိုင်စဉ်မှာပင် ကြမ္မာဆိုးသည် ပက်ရှ်ကော့ဗ်တို့ အိမ်သားတစ်စုကို ဖိစီးနှိပ်စက်လေတော့သည်။ အော်လိုရှာ အသက် ၄ နှစ်အရွယ်တွင် သူသည် ဝမ်းရောဂါဖြင့် နာမကျန်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုရောဂါမှာ အာရှတိုက် တစ်ပိုင်း ဖြစ်သော ထိုမြို့ကလေးတွင် မကြာခဏ ဖြစ်ပွားတတ်လေသည်။ အော်လိုရှာမှာ ဝမ်းရောဂါပျောက်ကင်းသော်လည်း သူ့အဖေ မက္ကလင်း ဆဗ္ဗာတီဗစ်ချ် မှာ အော်လိုရှာ ထံမှ ကူးစက်သည့် ဝမ်းရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ရှာလေသည်။

ထို့ကြောင့် အော်လိုရှာသည် နင်နီနီဂိုရော့ဒ်မြို့ရှိ သူ့ အဖေကို သတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့သော ကာရိုရင်တို့ အိမ်ထောင်စုတွင် ပြန်ရောက်လာပြန်လေသည်။

အော်လိုရှာသည် မြစ်ကြောင်းကို ဆန်တက်၍ ခရီးထွက်ခဲ့သည်ကို ကောင်းကောင်း အမှတ်ရသေးသည်။

ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ၏ လက်ဖြင့် ပွေ့ထိထားသည့် တောရိပ်မြိုင်ခြေကလေးများကို ဖြတ်ကာ မြစ်ညာသို့ လှေတစ်စင်းနှင့် ဆန်တက်ခဲ့ပုံ မြင့်စောက်သော ဝါကျင့်ကျင့် ကမ်းပါးများနှင့် အဝေးတွင် ကလေးကစားစရာလေးတွေလို မြင်ရသည့် ရောင်စုံ ယုန်သန်းနေသော မြို့များကို ဖြတ်၍ ခရီးရှည်သွားခဲ့ပုံတို့ကို ကောင်းကောင်း

အမှတ်ရသေးသည်။

ကာရီရင်တို့ အိမ်သားတစ်စုမှာ နယ်သစ်တစ်နယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားလေသည်။ သူတို့အိမ်ကလေးမှာ နီကြန့် ညစ်ထေးသည့် အိမ်ပု တလေးဖြစ်၍ အမိုး ဖရိုဖရဲ မိုးထားကာ ပြတင်းပေါက်တွေမှာလည်း မသပ်မရပ် ဖောက်ထားလေသည်။

ကာရီရင်တို့ အိမ်ထောင်စု၏ ဘဝမှာ ပြစ်တင် မောင်းမဲသံ၊ အလဟဿ ဆဲရေးတိုင်းထွာသံ၊ ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက်သံ၊ ငွေကြေးကိစ္စကြောင့် စကားများသံ၊ ဘုရားသခင်ထံ ပျင်းပျင်းရိရိ ဆုတောင်းသံတို့ဖြင့်သာ သံသရာလည်နေသော ဘဝဖြစ်လေသည်။

အော်လိုရှာသည် တခြားသူတွေထက် သူ့အဘိုး ဗာစီလီ ဗာစီလီဗစ်ချ် ကို မနှစ်မြို့ ဖြစ်ရလေသည်။ သူ၏ နီကြန့်ကြန့် မှတ်ဆိတ်မွေး၊ စိမ်းပြာပြာ မျက်လုံးများနှင့် အရေထဲတိုင်အောင် စိမ့်ဝင်နေသည့် ဆိုးဆေးများကြောင့် သွေးစွန်းသလို ပေရေနေသည့် လက်ချောင်းတွေကိုပါ မှန်းမိလေသည်။ သူ၏ ဆဲရေး ကြိမ်းမောင်း သံ၊ ဆုတောင်းသံ၊ လှောင်ပြောင် သရော်သံနှင့် သူ လုပ်သမျှတို့သည် နာကျင်လောင်ကျွမ်းစေသည့် ညည်းတွားသံကြီး အဖြစ် မှတ်ထင်ရ ကာ သူတစ်ပါး၏ အသည်းနှလုံးကို သံချေးစားသွားသလို စားသွား သည် ဟု မှတ်ထင်ရလေသည်။

အော်လိုရှာ အဖို့ သူ၏ မဟာရန်သူသည် သူ၏ အဘိုး ဖြစ်သည်ဟု ယူဆ၍ ဤလို ယူဆသဖြင့် သူ မမှားကြောင်းကို သညာသိ ဖြင့် သိလေသည်။ အော်လိုရှာအား ကာရီရင်တို့ အိမ်သားတွေက ဝိုင်း၍ ရက်ရက်စက်စက် ဆက်ဆံသလို ဆက်ဆံကြသော်လည်း သူတကာတွေထက် ပို၍ အဆိုးဆုံးမှာ ဗာစီလီ ဗာစီလီဗစ်ချ် ဖြစ် လေသည်။

ဤလို နေရသည့်ဘဝမှာ ကြောက်စရာဘဝ ဖြစ်သည်။ ထို ထက် ကြောက်စရာကောင်းသည်ကား ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာတိုင်း

သည် ကာရီရင်တို့ အိမ်ထောင်စုလို မည်းမှောင်နေသည်ဟု ထင်မှတ် မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အော်လိုရှာသည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ လမ်းထဲသို့ ကြည့် နေတတ်လေသည်။ လက်ျာဘက်တွင် အကျဉ်းသားများ၏ ဝါကြင့်ကြင့် တန်းလျားကြီးများ ရှိလေသည်။ လက်ဝဲဘက်မှာ အကျဉ်းထောင် ရပ်ကွက်ဖြစ်ပြီး ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် မျှော်စင်တစ်စင် စီရှိသော မျှော်စင်လေးစင်ရှိ ပြာမဲ့မဲ့ အကျဉ်းထောင် အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်လေသည်။

တန်းလျားများနှင့် ထောင်အကြားရှိ ရွံ့နွံ့ ပင်လယ်ပြင် ကြီးထဲတွင် အညို၊ အစိမ်း၊ အဖြူ စသည့် အရောင်မျိုးစုံ ယှက်သန်း နေသော အိမ်တန်းများရှိလေသည်။ သူတို့တစ်တွေလည်း ကာရီရင် ၏ အိမ်သားများလိုပင် မှန်အဖုတ်ကျွမ်းသည့်အကြောင်း၊ နွားနို့ခဲ သွားသည့်အကြောင်းတို့ကြောင့် တစ်ယောက်တစ်ယောက် ရိုက်ပုတ် ကာ စကားများတတ်ကြသည်။ သူတို့တစ်တွေလည်း ပန်းကန်ခွက် ယောက်ကိစ္စ၊ လက်ဖက်ရည်ခရားနှင့် မှန်ဖုတ်သည်ကိစ္စ အစရှိသည် ကိစ္စ အသေးအဖွဲ့ကလေးများကစ၍ စကားများတတ်ကြပေ၏။ ဘာသာရေးဆန်ဆန် ကျင်းပသည့် မွေးနေ့များနှင့် အထိမ်းအမှတ် နေ့များတွင် ဝန်းခနဲ ဒေါသယမ်းအိုးကြီး ပေါက်ကွဲလုနီးနီး ဝက်များ လို အလွန်အကျွံ သောက်စား မူးယစ်လေ့ရှိကြလေ၏။

လူများက နင်နီနိုရော့စ်မြို့ “ကျောက်သားအိမ်နှင့် သံမဏိခဲ လူများဖြင့် ပြီးသောမြို့” ဟူ၍ ပြောစမှတ်ကြီးပင် ဖြစ်နေလေ၏။ ဤသံမဏိခဲ လူများသည် ဤမျှမြေပြင်တစ်ခွင်တွင် ကာလ အခွန်ရှည် သမျှပတ်လုံး သူတို့၏ ဘဝသာလျှင် အခြေစွဲလျက် ရှိသော ဘဝမှန် ဟုလည်း ယုံကြည်ကြပေသေး၏။

အော်လိုရှာ ပက်ရှ်ကော့စ်သည် နက်လှစွာသော ချိုင့်တွင်း ကြီးထဲတွင် နေရသည်ဟု မှတ်ထင်မိပေ၏။ အော်လိုရှာသည် ငယ်ငယ်

ကတည်းကပင် ကြေးနီပြား တစ်ပြားအတွက် စိတ်ညစ်ညူးကာ ပုပန်သောက ရောက်တတ်ကြသည့် သွေးနထင်ရောက်နေသည့် လူ အန္တတွေနှင့် တစ်ပြားနှင့်တစ်ပြား ခွဲမရအောင် တူလှသော ကြေးနီ ပြား နှစ်ပြားလို ခွဲမရသည့် သူတို့ စကားနှင့် သူတို့၏ ကိုယ်ကျိုး ကြည့်တတ်ပုံကို ရွံ့မုန်းမိလေ၏။

သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ဤလူစုတွေမှ ကင်းဝေးကာ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ဘဝဖြင့် တစ်နေရာရာတွင် လွတ်လွတ်ကင်းကင်း နေနိုင်ရန် ကြိုးစားလေသည်။

ကာရီရင်၏ ညစ်ပတ်၍ စိတ်နောက်ကျိဖွယ် ကောင်းလှ သည့် အိမ်နောက်ဘေးရှိ ဆိုးဆေးထည့်သောစည်များ၊ အဝတ်လှမ်း သည့် ကြိုးတန်းပေါ်ရှိ အစုတ်အပြတ်များနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ဝေး နိုင်သမျှ ဝေးသောနေရာတွင် အော်လိုရှာသည် မြေကွက်ကလေး တစ်ကွက်ကို၊ ထွန်ယက်ကာ ထွားထွားဝေဝေ ပွင့်နေသည့် ပန်းပင် လေးတွေကို စိုက်ပျိုးထားခဲ့လေ၏။ သို့သော် တစ်နေ့ အော်လိုရှာ သည် သူ့ပန်းပင်လေးတွေကို ရေလောင်းရန် အသွားတွင် သူ၏ ပန်းခင်း ကလေးမှာ အမြစ်ပါ ကျွတ်ထွက်ကာ ပန်းပွင့်လေးများမှာလည်း ကာရီရင်၏ ဝက်ကြီး၏ ခြေထောက်အောက်တွင် ကြွေလွင့်ကြေမှု လျက်ရှိပြီး ဝက်ကြီးမှာလည်း တုတ်နှောင်ထားသော နောက်ခြေ နှစ်ချောင်းဖြင့် ဝင်းတံခါးကို ချိုးဖဲ့ ကန်ကြောက်ကာ ပန်းပင်လေး များအလယ်တွင် အော်မြည်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဤနည်းနှင့်နှင်ပင် လူများသည် ဂေါ်ကီ၏ ကလေးဘဝကို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးခဲ့ကြလေ၏။ အလားတူ အညာတာ အကြင်နာ ကင်းမဲ့ သော စိတ်ထားဖြင့် ကလေးငယ် မြတ်နိုးသော အရာဟူသမျှကို ခြေဖြင့် နင်းချေ ဖျက်ဆီးခဲ့ကြပေ၏။

သို့ရာတွင် ကလေးဘဝတွင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရသည့် တဒဂ်ပ ဟန်မျှသော ကာလများလည်း ရှိပေသေး၏။

သူ၏ အကြီးဆုံး ပျော်ရွှင်မှုမှာ “ကျွန်ုပ်၏ ကလေးဘဝ” တို့ ဖတ်သောစာဖတ်သူ သန်းပေါင်းများစွာနှင့် ရင်းနှီး ချစ်ခင်လာ သည့် သူ့အဘွား အာကူလီနာ အိုင်ဗန်နိုဗာ ဖြစ်ပေ၏။

အော်လိုရှာ ပက်ရိုကော့ဗ်အား ရိုးရိုးနှင့် အံ့ဩဖွယ်ကောင်း သော လူ့ဘဝ၏ သုခချမ်းသာကို ခွံ့ကျွေးခဲ့ပြီး ကလေးငယ်၏ စိတ်ထဲတွင် စွဲနေသည့် ကာရီရင်၏ မိုက်မဲမှု အမှောင့် ပယောဂကို ကာကွယ်ခဲ့သူမှာ အာကူလီနာ အိုင်ဗန်နိုဗာပင် ဖြစ်ပေ၏။

အဘွား၏ စာဖွဲ့လောက်သော ဉာဏ်အမြော်အမြင် ဗဟုသုတ သည် ကြာရှည်ကြာမြော ခံစားတွေ့ကြုံလာရသည့် မနာလို ဝန်တို သော ဉာဏ်အမြော်အမြင် မဟုတ်ပေ။

အဘွား၏ တည်ငြိမ်သည့် သဘောသည် အဘွား၏ သနား ကြင်နာတတ်ပုံအစုံကို ဖွင့်လှစ်ပြသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ဤကြင်နာမှု သည် စကားပြောတိုင်း၊ ပြုမူနေထိုင်သည့် အမူအရာတိုင်းတွင် ပေါ်လွင် ထင်ရှားလှပေ၏။ ဥပမာအားဖြင့် အဘွားသည် သူ၏ ငွေကွပ်ထားသည့် သေတ္တာနက်ကလေးထဲမှ ရှူဆေးကို တစ်တို့ လောက် တို့ယူ သည့်အခါတွင် ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အလည်အပတ် ထွက်သည့်အခါတွင် အိုမင်းမစွမ်းရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း မတုန်မရီ တည်ငြိမ်သည့် လက်ဖြင့် သူ ကြိုက်တတ်သည့် ပန်းပွင့်ကို ဆွတ်ခူး သည့်အခါမှာ ဖြစ်စေ သူ၏ ကြင်နာမှုသည် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်လျက် ရှိလေ၏။

အဘွားသည် လူတွေအတွက် ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်တတ် သည်။ သစ်လုပ်ငန်းကို တော်တော်လေး ခေါက်မိပြီး ပုံတိုပတ်စ ချားကို စီကာပတ်ကုံး ပြောပြရန် နှစ်သက်တတ်လေသည်။ ဤလို ကြင်နာ ငဲ့ညာမှု၊ အသိ၊ မေတ္တာတရား စသည်တို့ဖြင့် အဘွားသည် သူ့မြေးချစ်အား ပုံတိုပတ်စများကို ပန်းသီသလို တတွတ်တွတ် ပြောပြတတ်လေ၏။

အဘွားသည် ကာရိုရင်တို့ အိမ်သားတွေနှင့် အတိတ်ကာလက အဖြစ်အပျက်များအကြောင်း။ ဆယ့်နှစ်ရာသီပင်တို့ ဆေးဘက်ဝင်ပုံအကြောင်းနှင့် အမေအို ယူစတာ (သို့မဟုတ်) ခိုးသားမိခင်၏ ပူပန်သောက စသည့် ကြောက်စရာ ပုံဝတ္ထုတို့လေးတွေကို ပြောပြတတ်ပေ၏။ သူ့အဘွား ပြောပြသည့် ပုံပြင်များသည် ဂေါ်ကီ၏ မရေးရသေးသော ပထမဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပေ၏။ ဂေါ်ကီသည် ဤအကြောင်းကို တစ်သက်လုံး အမြတ်တနိုး စွဲမှတ်ထားခဲ့လေ၏။

အော်လိုရာသည် ကလေးထိန်း ယက်စ်ဂျင်ယ ထံမှလည်း ပုံတိုကလေးများကို ကြားရတတ်ပေ၏။ ကလေးထိန်းမှာ ဘုရားသခင်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ စွန့်စားပုံ ဝတ္ထုများကို ကြိုက်နှစ်သက်လေသည်။ ဘုရားသခင်သည် မြေအပြင်တွင် သီတင်းသုံးကာ တစ်ရွာမှတစ်ရွာ လှည့်လည်ပြီး သူ မကျွမ်းကျင်သော အိမ်သူတို့၏ ဗဟု ကိစ္စတွင် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်မိလေသောကြောင့် သူ့ကို မိုက်မဲညံ့ဖျင်းသူ အဖြစ် ရန်ညှိုးထားကြသည့် ပုံပြင်များကို ကြိုက်နှစ်သက်တတ်ပေ၏။

ကလေးထိန်း ပြောပြသည့် ပုံပြင်ထဲမှ လူများမှာလည်း ဆိုးရွားမိုက်မဲကြပေ၏။ ပုံပြင်ထဲမှ ခုံသမာဓိများသည် တရားဥပဒေကို အဝတ်စတစ်ကိုက် သို့မဟုတ် အမဲသား တစ်ပေါင်ကဲ့သို့ လဲလှယ် ရောင်းစားကြလေ၏။ ပုံပြင်ထဲမှ မြေရှင်များ၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကြောင့် အော်လိုရာသည် ရင်တမမနှင့် တအံ့တဩ ဖြစ်ရလေ၏။ သူတို့၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုမှာ ဘာ အကြောင်းပြချက်မှ မရှိသည်ကိုလည်း အံ့ဩမိ၏။ ငွေတစ်ထောင် ပြည့်ရန် အတွက် မယားကို ကုပတ် ၅၀ မျှနှင့် ဘာတာ လူမျိုးများထံ ရောင်းသည်အထိ လောဘကြီးသော ကုန်သည်များ အကြောင်းကိုလည်း နားထောင်ရ၏။

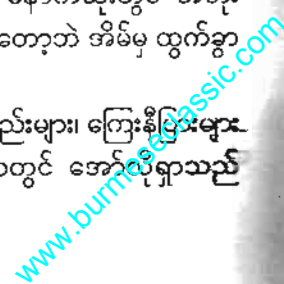
ကြေးစား ခုံသမာဓိများ၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော မြေရှင်များနှင့် လောဘ မသတ်နိုင်သော ကုန်သည်များမှာ အော်လိုရာအဖို့ မြင်တွေ့နေကျဖြစ်ကာ ကာရိုရင်နှင့် အိမ်နီးနားချင်းများနှင့် အရာရာ တစ်သဝေမတိမ်း တူနေသဖြင့် အော်လိုရာသည် ကလေးထိန်း ပြောပြသည့် ပုံပြင်များကို ယုံကြည်ရန် အဆင်သင့်ပင် ဖြစ်နေလေ၏။

သို့ရာတွင် အဘွားနှင့် ကလေးထိန်း ပြောသည့် ပုံပြင်များထဲကအတိုင်း ဤကမ္ဘာမြေ တစ်နေရာ၌ လူကောင်းများလည်း ရှိသေးသည်ဟု သဘောပေါက်မိလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ဤလို လူကောင်းတစ်ယောက်မှာ ကာရိုရင်အိမ်ထဲမှာပင် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ထိုဧည့်သည်မှာ မီးဖိုဆောင်နှင့် ကပ်လျက် အခန်းလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာကာ အခန်းလေးကို အဂ္ဂိရတ်ထိုးသည့် ရုံကလေးအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ၍ ဖိုထိုးကာ လက်တွေ့စမ်းသပ်လေသည်။ ပခုံးကျယ်ကျယ် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် မျက်မှန်တပ်လေ့ရှိသော ဤဧည့်သည် သည် ကြေးနီပြားများ၊ ရေနံမီးဖိုနှင့် ဇလားများဖြင့် တစ်နေ့လုံး အလုပ်ရှုပ်ကာ ယောက်ယက်ခတ် နေတတ်လေ၏။ ထိုထက် ထူးဆန်းအံ့ဩစရာ ကောင်းသည်ကား၊ သူသည် သူ့ဒုက္ခကို အလဟဿ ရှာဖွေနေခြင်းနှင့် ပိုက်ဆံကြေးငွေကို နည်းနည်းလေးမျှ စိတ်ဝင်စားဟန် မပြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဧည့်သည်သည် ခပ်အေးအေးဖြစ်၍ တစ်ယောက်တည်းသာ နေလေ့ရှိပေ၏။ ကာရိုရင် အိမ်သားများမှာ အလိုလို သူ့ကို မကြည့်နိုင် မမြင်နိုင် ဖြစ်လာရတော့ကာ နောက်ဆုံးတွင် အဘိုးကာရိုရင်သည် ဧည့်သည်အား အခန်းမငှားတော့ဘဲ အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားရန် အကြောင်းကြားလိုက်လေ၏။

ဧည့်သည်သည် သူတို့လီမိုလီ ပစ္စည်းများ၊ ကြေးနီပြားများနှင့်အတူ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် အော်လိုရာသည်

သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တော့ပေ။

ပုံဝတ္ထုထဲရှိ လူကောင်းများမှာ ယုံတမ်းစကားများသာ မဟုတ်တော့ကြောင်းကို အော်လိုရှာသည် စွဲစွဲမြဲမြဲကြီး ယုံကြည်မိ လျက်သား ဖြစ်နေလေပြီ။ ဤလို လူကောင်းများကို ဂေါ်ကီ ကလေး ဘဝက နေထိုင်ခဲ့သည့် နှစ်နီနီဂိုရော့ဒ်မြို့ရှိ ပိုလီဗာယလမ်း၊ သို့မဟုတ် ကာနတ်နယလမ်းမှ လူများနှင့် မတူကွဲပြား ခြားနားသော အခြား လူများ ထဲတွင် တွေ့နိုင်ကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိခဲ့လေပြီ။

သို့ရာတွင် သူတို့ကို လိုက်လံရှာဖွေရန်မှာ ဧည့်သည် အဂ္ဂိရုတ် ဆရာပျောက်ကွယ်သွားသလို အိမ်မှ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် လွင့်မှ ဖြစ်မည်ကို တွေးမိလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ အော်လိုရှာသည် တစ်ယောက် ယောက်နှင့် ထွက်ခွာဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေ၏။ ယခုကဲ့သို့ လှုပ်ရှား ခြင်း ကင်းမဲ့သော အသေလို ဘဝမျိုးမှ ရုန်းထွက်ကာ တစ်နေရာသို့ သွားလိုစိတ်သာ စော၍ နေမိပေ၏။

မကြာခဏပင် ညိုမွဲသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားကြသည့် အကျဉ်း သမားများသည် ကာရီရင်တို့ အိမ်ရှေ့သို့ ဖြတ်သွားတတ်ကြ၏။ သူတို့ကို သင်္ဘောဆိပ်သို့ အစောင့်အကြပ်နှင့် ခေါ်သွားကာ အဝေး သို့ တင်သွားမည့်သင်္ဘောသို့ သွားပို့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ အော်လိုရှာသည် သူတို့ကို ကြည့်၍ စိတ်ထဲတွင် မနာလို ဝန်တိုစိတ်တွေ ပွားလျက်ရှိ လေ၏။ ခြေကျင်းတွင် သံကြိုးခပ်ထားကာ အစောင့်အကြပ်နှင့်ပင် ဖြစ်စေ တစ်နေရာရာသို့ သွားနေခြင်းက ပိုမို၍ ကောင်းမွန် ပေ လိမ့်ဦးမည်။

တစ်နေ့တွင်မူ ညိုမွဲသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည့် အကျဉ်း သမားတစ်စု လမ်းထဲတွင် ဖြတ်၍ လျှောက်သွားကြလေ၏။ ၎င်းတို့ အထဲတွင် နဖူးပေါ်တွင် နီရဲသော အမာရွတ်ကြီးတစ်ခု ကန့်လန့် ဖြတ်ကာ နားရွက်တစ်ဘက်မှာ ကြောက်စရာကောင်း လောက်အောင် တိတိရိရိကြီး ပြတ်နေသည့် လူကြီးတစ်ယောက်၏ အရုပ်ဆိုးလှသော

အသွင်ကြောင့် အော်လိုရှာမှာ အထူးအဆန်း ဖြစ်ကာ အံ့ဩမိ လေ၏။

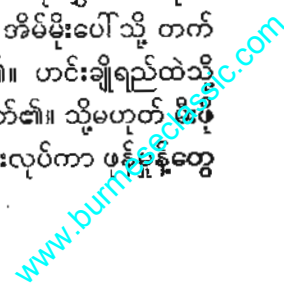
အော်လိုရှာသည် လမ်းဘေး စင်္ကြံပေါ်မှနေ၍ သူ့ နောက်သို့ လိုက်၍ သွားမိလေ၏။ အကျဉ်းသမားကြီးကမူ ရုတ်ခနဲ ရွှင်လန်းစွာ သူ့ထံလှမ်း၍ အော်လိုက်လေ၏။

“ဟေ့ ကလေး၊ လာဟေ့ . . . တို့နဲ့ လိုက်ပြီး စီးလှည့်”

အော်လိုရှာသည် အကျဉ်းသမားကြီးထံ အတင်း လိုက်ပြေး လေ၏။ အကယ်၍သာ အစောင့်က မောင်းနှင် မထုတ်ပါက အော်လိုရှာ သည် အကျဉ်းသမားကြီးနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက် သွားမိမည် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့ လိုက်သွားခြင်းကမူ ပြန်မလာနိုင် တော့သော်လည်း တစ်နေရာရာကိုတော့ ရောက်ရ ပေးဦးတော့မည်။

အော်လိုရှာသည် အိမ်သို့ ပြန်လာလေသည်။ သူ၏ ဘဝမှာ ယခင်ငြီးငွေ့ ပျင်းရိဖွယ်ဘဝနှင့် ဘာမျှမထူးဘဲ ခြောက်ကပ်လျက် ရှိလေ၏။ ကာရီရင်တို့ နေသည့်အိမ်သာ ပြောင်းလဲနေပေ၏။ သူ့အဘိုးသည် လူစပ်စက်လမ်းရှိ နီကြန့် ညစ်ထေးလှသော အိမ်မှ ပိုလီဗာယလမ်းရှိ အိမ်အောက်ထပ်တွင် အရက်စည်လှောင်ခန်းရှိ သည့် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ကာနတ်နယလမ်းရှိ နီညိုညို နံရံနှင့် တရုတ်ကပ်အပြာများ တပ်ထား သည့်အိမ်သို့ ပြောင်းလာခဲ့လေသည်။

အော်လိုရှာသည် ပျင်းရိခြောက်ကပ်ကာ ညှိုးငယ်လျက်ရှိ လေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အော်လိုရှာသည် ဤလို ပျင်းရိသော ဝေဒနာမျိုးအတွက် ထင်ရာလုပ်တတ်သောစိတ်ကို လွတ်ပေးလိုက် ခြင်းအားဖြင့် ဖြေဖျောက်ခဲ့လေ၏။ သူသည် အိမ်မိုးပေါ်သို့ တက် တာ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကို ပိတ်ဆို့ထားတတ်၏။ ဟင်းချိုရည်ထဲသို့ ဆားတွေ ငံနေအောင် လောင်းထည့်ထားတတ်၏။ သို့မဟုတ် မီးဖို ချောင်ထဲရှိ နာရီအိမ်ထဲသို့ စက္ကူကြတော့လေးလုပ်ကာ ပုန်မုန့်တွေ

ကို မှုတ်ထားတတ်လေ၏။

အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ ပြုမူပါသနည်း။ ဤအချက်ကို သူ ကိုယ်တိုင်ပင် ကောင်းစွာ မသိပေ။

သို့ရာတွင် သူသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကို မျက်မြင် ဒိဋ္ဌ တွေ့ကြုံခံစားရတိုင်း သူ၏ စိတ်ထဲတွင် ဝေဒနာတစ်မျိုးသည် ရုတ်ခြည်း ပေါ်ပေါက်လာတတ်လေ၏။ ထိုဝေဒနာမှာ မုန်းတီး ရွံရှာ ခြင်း ဝေဒနာပင် ဖြစ်ပေ၏။ တစ်ခါက သူပထွေးသည် သူ့အမေအား ရိုက်နှက်ကာ ရင်ဝကို ဆောင့်ကန်နေသည်ကို အော်လိုရှာ မြင်ရလေ ရာ အော်လိုရှာသည် ဓားမြောင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါနေအောင် ဆုပ်ပြီး နောက် သူပထွေး၏ နံကြားထဲသို့ တအားစိုက်လိုက်လေသည်။

ဂေါ်ကီသည် သူ့ဝမ်းစာကို သူ့ရှာရန် ကမ္ဘာလောကကြီး အလယ်သို့ စုံပစ်၍ ထွက်လာသည်အခါတွင် အသက် ၁၀ နှစ်မျှသာ ရှိပေသေး၏။ သူ့အဖို့ အမေလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ သူ့ပထွေးမှာ လည်း ဖဲကစား၍ ပစ္စည်းဆုံးရှုံးခဲ့ပြီ။ သူ့အဘိုးလည်း စီးပွားပျက်ခဲ့ပြီ။

ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် သူ့နေရေးထိုင်ရေးအတွက် စတင်၍ အလုပ်လုပ်ရပေတော့မည်။

သူသည် ဖိနပ်ဆိုင်တွင် ဗာဟီရခိုင်းသည့် သူငယ်ကလေး။ သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်တွင် ပန်းကန်ဆေးသမား၊ ပုံရေး ဆရာထံတွင် အလုပ်သင်၊ ပန်းပုဆရာထံတွင် အလုပ်သင်၊ အရိုးပေါ်အရေတင် ကာ ငတ်ပြတ်လျက် ရှိသူနှင့် ငှက်ဖမ်းသမား စသည်ဖြင့် တစ်လှည့်စီ ကျင်လည်ခဲ့ရပေ၏။

ဖိနပ်ဆိုင်တွင် မှီခိုကပ်ရပ်နေကြသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် နှင့် ဆိုင်ရှင်တို့၏ ရွံရှာဖွယ် အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ဂေါ်ကီ၏ ဘဝသည် စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်နှင့် ကြုံတွေ့ရလေ၏။ လက်ထောက် ဆိုင်ထိုင်ကလည်း ဂေါ်ကီကို ငေါက်ငမ်း မောင်းမဲ လိုက်သေး၏။ ထိုဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်နေသော ကာရှီရင်တို့ အမျိုးထဲမှ ရှာရှာ

ဆိုသော ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ကလည်း ဖိနပ်ထဲတွင် အပ်တွေ စိုက်ထားတတ်သေး၏။ ထို့ကြောင့် ဖိနပ်တွေကို ဖုန်သုတ်ရသည့် ဂေါ်ကီ၏ လက်ချောင်းများမှာ အပ်စူးသည့် အရာတွေနှင့်သာ ဖြစ်နေသဖြင့် ဂေါ်ကီသည် စိတ်ပျက်ပြီး ငြီးငွေ့လာမိလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် စားပွဲခုံနောက်တွင်ရပ်ကာ ပြတင်းအပြင် ဘက်သို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ ထိုနေ့မှာ နှင်းတဖွဲ့ဖွဲ့ ကျနေသဖြင့် လူအချို့သာ အပြင်သို့ ထွက်ကြပေ၏။ မြင်းများသည် ရေခဲစီး ကြောင်းများထဲတွင် မဆွဲချင်ဆွဲချင် ပျင်းရိလေးတွဲတွဲ ဆွဲနေကြ လေ၏။ အနီးရှိ ခေါင်းလောင်းစင်မှ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ခေါင်းလောင်းသံ များကို ကြားရလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် မျက်ခမ်းစပ်စပ်နှင့် မျက်စိမှုန် သော ဆိုင်ပိုင်ရှင်က အသေးအဖွဲ့ အပြစ်ကလေးနှင့် ဆိုင်က နှင်ထုတ် ပါစေဟူသာ တောင့်တစိတ်စောမိလေ၏။

သူသည် ဆိုင်ရှင် နှင်ထုတ်မည့် အချိန်ကို စောင့်နေခဲ့ သော်လည်း အချည်းနီးသာ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် တစ်နေ့တွင် ဂေါ်ကီသည် ဟင်းချိုချက်ရင်း ဟင်းချိုအိုးကို မှောက်ပစ်လိုက် သဖြင့် လက်တွင် ရေနွေးပူလောင်ကာ ဆေးရုံသို့ ပို့ရလေသည်။ ဆေးရုံမှ ဆင်းသည့် နောက်တွင် ဂေါ်ကီသည် ဖိနပ်ဆိုင်သို့ မသွား တော့ဘဲ သူနှင့် ဆွေမျိုး နီးစပ်တော်သည့် ပုံဆွဲဆရာတစ်ယောက် ထံတွင် အလုပ်သင်အဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်လေ၏။

ပုံဆွဲဆရာထံတွင်ကား ဖိနပ်ဆိုင်မှာထက် ဆိုးရွားသည့် အခြေအနေကို တွေ့ရလေ၏။ အလုပ်ရှင်သစ်သည် သူ့ကို အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာမျှ သင်မပေးခဲ့ပေ။ ဂေါ်ကီသည် ထင်းဖြတ် ကာ ထင်းသယ်ရ၏။ အိုးခွက်ပန်းကန်များကို ဆေးကြောရ၏။ ကြမ်းတိုက်ရ၏။ လက်ဖက်ရည်အိုးနှင့် မီးဖိုသုံး ကြေးအိုးများကို ဆေးရ၏။ ဈေးသို့သွားကာ တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းဝယ်ရန် ကုန်စုံဆိုင်သို့ ပြေးရသေး၏။

သို့ရာတွင် ဤအလုပ်မှာ ဂေါ်ကီအဖို့ သိပ်မဆိုးလှ၊ ဂေါ်ကီသည် ခိုင်းသမျှကို စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ပေးလေ၏။ ထိုထက် ဆိုးသည်ကား အလုပ်ရှင်လည်း ဖြစ်၊ အမျိုးလည်း ဖြစ်နေသည့် ပုံဆွဲဆရာကတော်နှင့် ယောက္ခမ အမကြီးက အလုပ်ရှင်နှင့် ဆွေမျိုး တော်စပ်နေခြင်းကို နှစ်ထပ်ကွမ်း အခွင့်ကောင်းယူကာ ဂေါ်ကီအား ရိုက်နှက်ဆဲရေးကာ စိတ်ညစ်ညူးစေခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

ဖိနပ်ဆိုင်တုန်းက ဂေါ်ကီသည် နှင်ထုတ်ခံမည့် အချိန်ကို စောင့်ခဲ့သေး၏။ ပုံဆွဲဆရာထံတွင်မူ ဂေါ်ကီသည် စောင့်၍ပင် မနေတော့ဘဲ မြေတိုက်ထဲရှိ ကြွက်ဝမ်းဖြူကလေးပမာ သူ့သဘောနှင့်သူတိတ်တိတ်ကလေး ထွက်ပြေးခဲ့လေ၏။

ဂေါ်ကီသည် နင်နီနီရိုရော့ဒ်မြို့ရှိ လမ်းမများတွင် ရက်ပေါင်းများစွာ လှည့်လည်ကျက်စားကာ သင်္ဘောဆိပ်များနှင့် ဆိပ်ကမ်းစောင့်များထံတွင် ကပ်ရပ်နေသည်မှာ 'ဒိုဘရီ' သင်္ဘောပေါ်တွင် ပန်းကန်ဆေးသမားအလုပ်ကို ရသည့်တိုင်အောင် ဖြစ် လေသည်။

'ဒိုဘရီ' မှာ အကျဉ်းသမားတင် သင်္ဘောတစ်စင်း ဖြစ်ပြီး အကျဉ်းသားများ တင်ဆောင်သော လှေများကို ဆွဲလှေရှိ၏။

ဂေါ်ကီသည် 'ဒိုဘရီ' သင်္ဘောပေါ်တွင် အကျဉ်းသမားများ ထက် လွတ်လပ်မှုကို အနိုင်နိုင်သာ ရရှိလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် မနက် ၆ နာရီမှ ည သန်းခေါင်တိုင် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ၊ ဓားများ၊ ခက်ရင်းများကို ဆေးကြောရင်းသာ အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိပေ၏။

သို့သော်လည်း ဂေါ်ကီသည် အလုပ်သစ်ကို ပိုကူနေ့ခင်၏ ဖိနပ်ဆိုင်နှင့် ဆာဂျီယက်ခင်၏ ပုံဆွဲခန်းထက် သဘောကျ နှစ်သက်နေလေ၏။ သူ၏ရှေ့တွင် ကျယ်ပြန့် ငြိမ်သက်သည့် မြစ်ပြင်ကြီးကို တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး မြင်ရလေ၏။ ကုန်းပတ်ပေါ်မှနေ၍ ဂေါ်ကီသည် စိမ်းညိုသောတောများနှင့် ဟင်းလင်းပွင့်သော မြက်ခင်းပြင်များကို လည်းကောင်း၊ အဝေးတွင် မြင်ရသည့် ထူးဆန်းသော မြို့

များနှင့် ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်များထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလှ မတတ်ရှိသော အထီးတည်း ဖြစ်နေသည့် ရွာငယ်ကလေးများ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ရှိနေသည်ကို လည်းကောင်း မြင်ရလေ၏။ ဤသင်္ဘောပေါ်တွင်မူ ဩကာသလောကကြီးသည် သူနှင့် လက်တစ်ကမ်းအမိတွင် ကပ်လျက်ရှိလေ၏။ ဤဩကာသလောကကြီးသည် သူ၏ လွတ်လပ်မှုကိုပြန်၍ အမှတ်ရစေလေ၏။ လှပသော နွေရာသီတွင် တစ်ခါက သူနှင့် သူ့အဘွား တောသို့ သွားခဲ့ရသည်ကိုလည်း အမှတ်ရလေ၏။ သူ့အဘွားအေက ဆေးဖက်ဝင်အပင်များနှင့် မှိုပွင့်ကို ဘယ်လို ခူးရသည်၊ သစ်သီးများဖြင့် ပြည့်နေတတ်သည့် ရှဉ့်သိုက်ကို ဘယ်လိုရှာသည် စသည်ဖြင့် သူ့အဘွားက သင်ပြပေးခဲ့သည်ကိုလည်း အမှတ်ရမိလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ဤလို တောလည် ထွက်ရင်း တောကို ချစ်ခင် တွယ်တာမှုကြောင့်ပင်လျှင် သည်သင်္ဘောပေါ်တွင် ပန်းကန်ဆေးသည့်အလုပ်မှ ထွက်ကာ ငှက်ဖမ်းသမား ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ပိုက်ကွန်တစ်ခု၊ ချိတ်တစ်ချောင်းနှင့် ကျော့ကွင်းများကို ဝယ်ကာ ငှက်လှောင်အိမ်များကို လုပ်လေ၏။ တောရိုမြောင်းထဲတွင် ဂေါ်ကီသည် ဦးခေါင်းနီသော စာဝါများ၊ ပျံလွှားငှက်ငယ်များ၊ အာခေါင်ကိုခြစ်၍ စူးစူးဝါးဝါး အော်တတ်သည့် တစ်တီတူးငှက်များနှင့် နံ့ပြည့်စုတ်ငှက်ငယ်များကို လိုက်၍ ဖမ်းလေ၏။

ဂေါ်ကီဖမ်း၍ ရလာသည့် ငှက်ကလေးများကို သူ့ အဘွားက ဈေးသို့သွား၍ ရောင်းလေ၏။ ဤနည်းဖြင့် ဂေါ်ကီနှင့် သူ့အဘွားသည် တောတစ်ဝိုက်မှ ရရှိသမျှလေးနှင့် ကာလ အတန်ကြာပင် ရောင့်ရဲ တင်းတိမ် နေခဲ့ကြလေ၏။

နွေကုန်ကာနီး၍ ငှက်တွေ ပျံကုန်ကြမှ ဂေါ်ကီနှင့် သူ့အဘွားသည် မြို့သို့ပြန်လာကြလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် အလုပ်ရှင်သောင်းပြောင်း ထံတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း သူ၏ လွတ်လပ်မှု ဆုံးဝါးကာ

သူ့အဘွားနှင့်လည်း ကာလအတန်ကြာမျှ ကြိမ်ဖန်များစွာ ခွဲခွာ၍ နေခဲ့ရပေ၏။

သို့ရာတွင် ဂေါ်ကီသည် သူ့အား ထောက်ပံ့မည့်အရာများ ကို တွေ့လေသည်။

ဤအရာများမှာ စာအုပ်များပင် ဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီ၏ စာပေလောကသို့ သွားရာလမ်းခရီးမှာ ဆင်းရဲ ခက်ခဲလှ၏။ သူ့အဘိုးသည် ရှေးဘုရားရှိခိုးစာအုပ် အဟောင်းထဲမှ စာများကို ဖတ်နိုင်ရန်သင်ပေးခဲ့၍ သူ့အမေက ကျမ်းစာများကို ဖတ်ရန် သင်ကြားပေးခဲ့ပေ၏။ သို့သော်လည်း ဤသင်ကြားရေးမှာ ခြိမ်းခြောက်မောင်းမဲ၍ လည်းကောင်း၊ ဆဲရေးတိုင်းတွာ၍ လည်းကောင်း၊ ကြိမ်လုံးဖြင့် ခပ်နာနာနှက်၍ လည်းကောင်း၊ သင်ကြားခဲ့ရ ကား ပုံဆွဲဆရာထံတွင် သင်ကြားရစဉ်က ကြမ်းတမ်းရက်စက်ပုံထက် မလျော့ခဲ့ပေ။

ဂေါ်ကီသည် ကျောင်းတွင် ခဏဝင်ရောက်နေစဉ် ကောင် ကလေးတွေက သူ့ကို တေလေကြမ်းပိုး အလေ့နတောဟု လှောင်ကြ၊ စကြသော်လည်း ခပ်ရိုင်းရိုင်း ချဉ်စုတ်စုတ် မျက်နှာရှိသော ကျောင်း ဆရာကမူ ဘယ်အတွက်ကြောင့်မသိ သူ့အား လှောင်ပြောင်သည်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ဟန်ရှိနေလေ၏။

သို့သော် နောက်ဆုံး၌ ဂေါ်ကီသည် စာပေလောက ကြီးကို တွေ့ရှိလာသည့်အခါတွင်မူ ဤသူများသည် ဂေါ်ကီ၏ ဘဝတွင် အရေးကြီးလှသည့် ပျော်ရွှင်စရာများ ဖြစ်လာခဲ့ပေ၏။

ဂေါ်ကီပထမဆုံး တွေ့ရှိဖတ်ရှုရသည့် စာအုပ်မှာ ဟန်စ် အင်ဒါဆင် ရေးသော 'ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ' ဆိုသည့် စာအုပ်ဖြစ်၏။

သူသည် 'ညဌဂံကလေး' ဆိုသည့် ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုလည်း စ၍ ဖတ်ခဲ့လေ၏။ ဤဝတ္ထု၏ ပထမစာကြောင်းများဖြစ်သော "တရုတ်ပြည်တွင် မှီတင်းနေထိုင်သူ အားလုံးသည် တရုတ်လူမျိုးများ

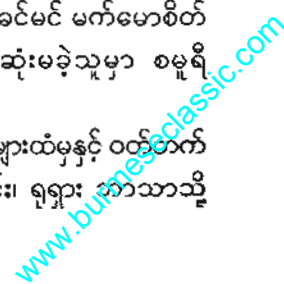
ဖြစ်၍ အုပ်စိုးသူသည်လည်း တရုတ်ပင် ဖြစ်ချေသည်" ဆိုသော စာကြောင်းများကအစ ဂေါ်ကီကို နှစ်ခြိုက်စေလေသည်။

သို့ရာတွင် အင်ဒါဆင်၏ 'ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ' ကို ဖတ်ရန် အခွင့်အရေး ကြုံလာခြင်းကား ကံတရား၏ ရိုက်ပုတ်ချက်မျှသာ ဖြစ်ချေသည်။ ဂေါ်ကီသည် သူ့ဖတ်သည့် စာအုပ်များကို ဘယ်တော့မှ ငွေ့ချယ်၍ ဖတ်သည်မရှိဘဲ လက်ထဲသို့ ရောက်လာသမျှကို အကုန် ဖတ်လေ့ရှိ၏။ ဂေါ်ကီသည် အခွင့်ကြုံသည့် မိတ်ဆွေများထံမှ အလကားရသည့် စာအုပ်များနှင့် အဟောင်းဆိုင်များမှ ဈေးပေါ ပေး၍ ဝယ်ရသော စာအုပ်ဟူသမျှကို သိမ်းကျုံး၍ ဖတ်လေ့ရှိ၏။

ဂေါ်ကီ ကလေးဘဝတွင် ဖတ်ဖူးသမျှ စာအုပ်များမှာ သူ၏ ခရီးတာဝယ် တွေ့ရသည့်လူများကဲ့သို့ပင် နည်းပါးကာ ဖုန်မှုန့် ဖမာဏမျှသာ ရှိပေ၏။

ဂေါ်ကီအား ပထမဆုံး စာအုပ်များပေး၍ အဖတ်ခိုင်း သူမှာ 'ဒိုဘရီ' သင်္ဘောမှ ထမင်းချက်သမား စမူရီ ဆိုသူဖြစ်၍ အစောင့် တပ်ဗိုလ်မှူးဟောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပေ၏။ စစ်သားဟောင်း စမူရီ သည် သင်္ဘောအထက်ထပ်ခိုးပေါ်မှနေ၍ သံချိတ်များဖြင့်ချကာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖတ်ပျော်သော စာအုပ်များကို ချပေးခဲ့ပေ၏။ ထို စာအုပ်များမှာ 'အိုမီရော့ဖ်၏ ကျင့်ဝတ်များ'၊ 'သေနတ်ပစ် သမားတစ်ယောက်၏ မှတ်တမ်း'၊ 'လော့ဒ်ဆီဒ်ဂယ်လေ၏ သဝဏ်လွှာများ' စသည်တို့ ဖြစ်ပေ၏။ ဂေါ်ကီ၏ တစ်သက်တွင် ထိုသင်္ဘော ထမင်းချက် စမူရီသည် လက်ဦးဆရာဖြစ်၏။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် ဂေါ်ကီအား စာအုပ်များတွင် ခင်မင် မက်မောစိတ် ရှိအောင် အထပ်ထပ်ပုံပြင် အကြိမ်ကြိမ် ဆုံးမခဲ့သူမှာ စမူရီ ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ဂေါ်ကီသည် မူလတန်း ကျောင်းသားများထံမှနှင့် ဝတ်တက် သံပြိုင်လိုက်သူကလေးများထံမှ လည်းကောင်း၊ ရုရှား ဘာသာသို့

ပြန်ပြီး ထိတ်ခမန်း လန့်ခမန်း စွန့်စားခန်း စာအုပ်များကို ရနိုင်သမျှ ရှာ၍ ဖတ်လေ၏။ ဤအထဲတွင် ဂေါ်ကီသည် ပြင်သစ် စာရေးဆရာ ကြီးများဖြစ်သော ဘောလ်ဇက်နှင့် ဖလော့ဘေးတို့၏ စာအုပ်များကို အမှတ်တမဲ့သွား၍ တွေ့ပေ၏။

တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့တွင် ဂေါ်ကီသည် ဘယ်သူ့မျှ မနှောင့်ယှက် နိုင်သည့် တင်းကုပ်ပေါ်သို့ တက်ကာ ပညာကင်းမဲ့သောဘဝတွင် နေထိုင်ရသည့် ထမင်းချက် မိန်းမကြီး၏ ဘဝကို ရေးသားထား သော ဖလော့ဘေး၏ 'စာအုပ်တစ်အုပ်' ကို ဖတ်ရပေ၏။

ဖလော့ဘေး၏ စာအုပ်တွင်ပါသော စကားလုံး ရိုးရိုးနှင့် တွဲဖက်ထားသည့် ဝါကျရိုးရိုးများကြောင့် ဂေါ်ကီ၏ စိတ်သည် လှုပ်ရှားတက်ကြွကာ အံ့ဩဖွယ်လေးတစ်ရပ်လို ထင်မှတ်နေမိလေ၏။

ကြိမ်ဖန်များစွာပင် ဂေါ်ကီသည် စာအုပ်ပါစာကြောင်း များတွင် ယခုကဲ့သို့ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းရသည့် ရေးသားနည်းကို လိုက်၍ ရှာသော်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ရပေ၏။ သို့သော်လည်း ထမင်းချက်များ၊ ဈေးဆိုင်ရှင်များ၊ ကလေးများနှင့် ဘုရားဝတ်တက် သံပြိုင်ဆိုသူကလေးများ၏ အသည်းစွဲစာပေများအစား အခြား စာအုပ်များကို ဖတ်ရစ ပြုလာပြီဖြစ်၏။ ထိုစာအုပ်များမှာ ကြင်နာ လေးနက်သော မက်မောခြင်းမျိုးဖြင့် ဖတ်ရှုခဲ့သော ပွတ်ရှုကင်း၊ ဂိုဂိုလ်၊ တာဂိန်ဖ်နှင့် လာမင်တော့ဗ်တို့၏ စာအုပ်များပင် ဖြစ်ပေ ၏။

သူသည် စစ်မှန်၍ ရေလည်ပါးနပ်စွာ အရသာ ယူတတ် သော စာပေအရသာကို စောစီးစွာ ရရှိခဲ့ပေ၏။

ထိုဝတ္ထုတိုလေးမှာ နောင်အခါတွင် ဂေါ်ကီ၏ အသည်းစွဲ စာရေးဆရာကြီးနှင့် အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်လာမည့် ချက်ကော့ဗ်၏ ပထမဆုံး ဂေါ်ကီ ဖတ်ဖူးသောဝတ္ထု ဖြစ်လေ၏။

ဂေါ်ကီအဖို့ လူ့ဘဝသည် အကျဉ်းထောင် မြေတိုက်ခန်း

နှင့်လည်း တူ၏။ စာအုပ်တွေနှင့်လည်း ခပ်ဆင်ဆင်ရှိ၏။ သူတို့၏ တေးသံဖြင့် လူတွေအား ထောင်တန်းနှောင်အိမ်သို့ ရောက်စေသည့် ငှက်ကလေးတွေနှင့်လည်း တူ၏။

အပတ်စဉ် စာစောင်တစ်စောင်တွင် ဂေါ်ကီသည် နာမည် ကျော် လောကဓာတ် စိတ်ဆရာကြီး ဖာရာဒေး၏ ရုပ်ပုံကို တွေ့ရပြီး ပူးတွဲ ပါရှိသည့် ဆောင်းပါး၌ ဖာရာဒေးမှာ သာမန် အလုပ်သမား တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကို သိခဲ့ရလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ဆောင်းပါးကို ဖတ်၍ ရင်သတ်ရှုမော ဖြစ်ရ လေ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ ဂေါ်ကီအဖို့ ယုံနိုင်စရာ မရှိလောက် အောင် ဖြစ်ပေ၏။ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များတွင် အလုပ်သမားဘဝက လာသည့် လူများရှိဦးမလား ဟူသော ဇောဖြင့် မဂ္ဂဇင်းတကာတွင် လိုက်၍ ရှာလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိ မျိုးများကို မဂ္ဂဇင်းများတွင် နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ပေ။ သို့သော်လည်း ရေနေ့ငွေ၊ မီးရထားခေါင်းတွဲကို စတင် တီထွင်ခဲ့သူ စတီဗင်ဆင်မှာ အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို လူ တစ်ယောက်ထံမှ ကြားသိရပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် နာမည်ကျော်ကြားရန် မကြိုးစားခဲ့ဘဲ လူတစ်ယောက်အနေနှင့် တင့်တင့်တယ်တယ် နေနိုင်မည့် လူတန်း ဧရာ ဘဝကိုသာ စိတ်ကူးမိခဲ့ပေ၏။ တစ်ခါက ဂေါ်ကီ သည် တကယ့် လူလောကဘုံ၏ ဘဝအရိပ်နိမိတ်ကို သဘင်နယ်တွင်သာ ရှာ၍ ရနိုင်မည်ဟု အထင်ရောက်ခဲ့ဖူးပေ၏။

ဇာတ်ပွဲသို့ ဂေါ်ကီ ပထမဆုံးအကြိမ် သွားကြည့်ဖူးသည် မှာ ကံဆုံ၍သာ ဖြစ်ပေ၏။ ထိုသို့ကံဆုံ၍ ကြုံကြိုက်လာသည်မှာ ပွဲတော်တစ်ခုတွင် ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ရှုရီဒင် ရေးသည့် "ဂိုလော့စ် ငွေသွပ် မိသားတစ်စု" ဆိုသည့် ပြဇာတ်မှာ အုဋ်တိုက်နီ အခေါက် အညီတွင် ကပြလျက်ရှိ၏။ နာမည်ကျော် ဇာတ်လိုက်အင်ဒီယက်စ်

ဘားလပ်မှာ ဂျူးဒတ်စ် ဂိုလော့ဗ် ယော့ဗ်အဖြစ် ပါဝင်ကပြ၏။
ဂေါ်ကီသည် ပြဇာတ်ကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် ဆူပွက်နေသည့်
မုန်းတီးမှုကြောင့် မျက်ရည်များကို ဒလဟော သွန်ချမိလေ၏။ သူ
သည် ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ ပြေးတက်ကာ၊ ဂျူးဒတ်စ်၏ လည်ပင်းကို
ဖြစ်ညစ် ၍ သတ်ချင်စိတ် ပေါက်မိလေ၏။ ဤနောက်တွင်
သဘင်သည် မည်မျှ သြဇာကြီးမားလွန်းမိုးကြောင်းကို သဘော
ပေါက်ခဲ့ပေ၏။

ပြဇာတ်ပြီးသည့်နောက်တွင် ဂေါ်ကီသည် ပွဲစော့နောက်ဘက်
ရှိ မြက်ခင်းထဲတွင် တစ်ညလုံး လျှောက်သွားနေမိလေ၏။
အရက်မူးတစ်ယောက်က သူ့ကို ဖမ်း၍ ရိုက်သည်ကို ပင် သူသည်
ဂရုမထားနိုင်တော့ဘဲ သူ့ကြည့်ခဲ့ရသည့် ဇာတ် လမ်းကိုတရားရေး
မြင်ယောင်နေမိလေ၏။

သူသည် သဘင်လောကသို့ ဝင်ရန်လည်း ဆန္ဒပြင်း၍
နေ၏။ သူ၏ဆန္ဒမှာ မကြာခင် ပြည့်ဝစေခဲ့လေသည်။ သူသည်
ဇာတ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တွင် အလုပ်ရရှိလေ၏။ သို့သော် တကယ်တမ်း
ဖြင့်ဆိုလျှင် ဇာတ်လိုက်အဖြစ် မဟုတ်ဘဲ၊ အပိုဇာတ်ဖြည့်အနေနှင့်
ဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီ ပထမဆုံး ပါဝင် ကပြရသည့် ပြဇာတ်မှာ အဆိုနှင့်
အက ရောနှောလျက်ရှိသော 'ခစ္စတိုဖာ ကိုလန်ဘတ်စ်' (သို့မဟုတ်)
အမေရိကန်ကို တွေ့ရပုံ' ခေါ်သည့် ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပေ၏။
ဤဇာတ်တွင် ဂေါ်ကီသည် အိန္ဒိယ လူနီရိုင်းတစ်ယောက်၏
အခန်းမှ ကပြရပေ၏။ ထိုပြဇာတ်တွင် ဂေါ်ကီလုပ်ရမည့် အမှု
အရာမှာ စပိန်လူမျိုးများ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို သစ်သားလှံတစ်ချောင်းနှင့်
ထိုးရမည့်ဟန် ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့အလှည့်ရောက်၍ ရန်သူက
ဓားနှင့် အထိုးလိုက်တွင်မူ ဂေါ်ကီသည် နောက်သို့ ပက်လက်လန်၍
လဲကျသွားရမည်ကို လုံးလုံး မေ့လျော့ကာ မတ်တတ်ကြီး ကျန်နေရစ်

ခဲ့လေ၏။

ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် ဇာတ်သမားတစ်ယောက်
မဖြစ်လာတော့ပေ။ ဇာတ်သဘင်လောကကား ဇာတ်ဝါသနာအိုး
များ၏ အာရုံကို တရွရွ ဖြစ်လာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သော်လည်း
ဇာတ်ခုံအတွင်းနေကား ကြမ်းတမ်း၍ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှ
ပေ၏။ ချစ်သူရည်းစား၏ ခြေရင်းတွင် ဒူးထောက်လျက်ရှိသည့်
ဇာတ်လိုက်က . . .

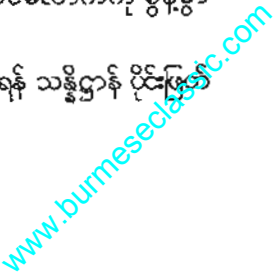
“မင့်ကိုယ်ပေါ်မှာ ဆူးတွေစိုက်ထားတာကို နတ်များက
ကြည့်ရက်လှချည်းလား” ဟု အော်လိုက်၏။

စိတ်ကောင်းရှိတတ်သော ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး၏ အဖေ
သည် သမီး၏အဖြစ်တွေကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့
စီးကျနေလေ၏။ ကန့်လန့်ကာနောက်သို့ ရောက်သော အခါတွင်
မူကား . . .

“ဟဲ့ ကောင်မ၊ နင်ပြောရမယ့်စကားတွေ မေ့နေပြန်
ပြီလား” ဟု အကြီးကိုခဲကာ ငေါက်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဇာတ်တိုက်ချိန်များတွင် ဇာတ်ခုံ ဒါရိုက်တာသည်
ဇာတ်ရံဇာတ်ဖြည့်များကို သဘောပေါ်တွင်ရောင်းသည့် ငွေဝယ်
ကျွန်များသဖွယ် ဆက်ဆံ၏။ ဒါရိုက်တာသည် ဂေါ်ကီအား
အရှက်မဲ့သူ လူဘူးတောင်း စသဖြင့် ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိ၏။ မည်းမှောင်
သည့်ဇာတ်ရုံကြီးသည် ကျယ်ပြန့် နက်စောက်သော မြေတိုက်ကြီး
ဟု ထင်မှတ်မိလေ၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း သူ၏ အိပ်မက်တို့
သည် ပြိုကွဲပျက်စီးလေပြီ။ ဂေါ်ကီသည် သဘင်လောကကို စွန့်ခွာ
ခဲ့ပြန်လေသည်။

ဂေါ်ကီသည် စာပေလေ့လာသင်ကြားရန် သန္နိဋ္ဌာန် ပိုင်းဖြတ်
လိုက်လေ၏။

စတီဗင်ဆင်၏ အကြောင်းကို ပြောပြသည့် ကျောင်းသား
လေးက ဂေါ်ကီအား တက္ကသိုလ်ကျောင်းရှိသည့် ကာဇန်မြို့သို့
သွားရန် တိုက်တွန်း၏။

ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် သူ၏ ဇာတိရပ်ရွာကို စွန့်ခွာကာ
ကာဇန်သို့ ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။ နင်နီဂိုရော့ဒ်မြို့နှင့် ၎င်းမြို့ရှိ
မှောင်မည်းသော အထပ်ခိုးကလေးများ၊ မြေစိုက်တဲကလေးများနှင့်
မြို့သူမြို့သားများကို နည်းနည်းလေးမျှ မလွမ်းတော့ပါပြီ။

ထိုစဉ်က ဂေါ်ကီ၏ အသက်သည် ၁၅ နှစ်ရှိပြီဖြစ်
လေသည်။

* * *

အခန်း | ၂ |

ကာဇန်တွင်

၁။ နပန်းသမား

“သင်သည် နကိုလ ယက်စကီ ဥယျာဉ် လူမြင်ကွင်းတွင်
တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ကြိမ်ဒဏ် အရိုက်ခံ၍ စာပေလေ့လာ သင်ကြားပါ
ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်အား တိုက်တွန်းလာလျှင် ကျွန်ုပ်
သည် အနူးအညွတ်ပင် သဘောတူမိပေလိမ့်မည်” ဟု ဂေါ်ကီက
ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ တစ်စောင်တွင် ရေးခဲ့ဖူး၏။

သို့သော် သူ၏ စာပေလေ့လာရန် ထက်သန်ခြင်းကို မည်သူ
မျှ အားမပေးခဲ့ပေ။

ကာဇန်သို့ ဂေါ်ကီရောက်သည့်အခါတွင်မူ သူ့လို ခိုစရာ
တည်းစရာ မရှိသည့် နင်နီဂိုရော့ဒ်မှ လွင့်လာသော လူလေ လူလွင့်
ခြေသလုံးအိမ်တိုင်သမား တစ်ယောက်အဖို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသို့
ဝင်ရန် အရေးမှာ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို သဘောပိုက်မိ
လေ၏။

သို့သော်လည်း သူ့အဖို့ မြို့စွန့်ကမ်းနားရို့ အခွင့်များ

မြစ်ကမ်းဘေးရှိ သင်္ဘောဆိပ်များ၊ မြေအောက်နိုင်ငံရေး အဖွဲ့အစည်းများ၊ လူလေ လူလွင့်များ၊ ပုလိပ်များ၊ ကျောင်းသားများနှင့် တော်လှန်ရေးသမားများ၏ စကားလက်ဆုံ ဆွေးနွေးပွဲများတွင် ရှိပေသေး၏။ ဤသည်တို့သာလျှင် ဂေါ်ကီဝင်ရောက် သင်ကြားခဲ့ရသည့် တက္ကသိုလ်ဖြစ်ပေ၏။ ဤတက္ကသိုလ်မှ ရရှိခဲ့သည့် ပညာကို ဂေါ်ကီသည် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တော့ပေ။

ဂေါ်ကီသည် အေးမြလှသော ကွင်းပြင်ရှိ အိမ်ပျက်တစ်ဆောင်၏ အောက်ထပ်တွင် တည်းခိုနေထိုင်ရန် နေရာကို တွေ့လေသည်။ ထို့ပြင် တစ်နေ့လျှင် ကုပက် ၂၀ ဖြင့် ယူစတာရှိ မြစ်ဆိပ်တွင် အလုပ်တစ်ခုကို ရရှိပေ၏။

သူ၏ အပေါင်းအဖော်များမှာ သင်္ဘောဆိပ်တွင် အတည်တကျ နေသူများဖြစ်ကြသည့် ဆိပ်ကမ်းစောင့်များ၊ ခါးပိုက်နှိုက်များနှင့် ‘သလင်းနန်းတော်’ မှ အခြေအနေမဲ့များ စသော ညစ်နွမ်း၍ အောက်ကျနောက်ကျ ကြသူများဖြစ်ပေ၏။ ‘သလင်းနန်းတော်’ မှာ အိုမင်းပျက်စီးနေသည့် အဆောက်အဦကြီးတစ်ခုဖြစ်၍ ပြတင်းပေါက်များတွင် မှန်တစ်ချပ်မှ မရှိတော့သည်ကို အစွဲပြု၍ ခေါ်ဝေါ်သည့် အန္တတ္တ အမည် ဖြစ်ဟန်တူပေ၏။

‘သလင်းနန်းတော်’ ကား ကာဇန်ရှိ လူလေ လူလွင့်များ စုဝေး တွေ့ဆုံရာဖြစ်၏။ ‘သလင်းနန်းတော်’ တွင် တက္ကသိုလ်မှ နှင်ထုတ်ခြင်းခံရသည့် ကျောင်းသားဟောင်းတစ်ယောက်၊ ဆယ်နှစ်လုံးလုံး အဝတ်စုတ် လိုက်ကောက်ရသည့် အဝတ်စုတ် အကျကောက်သူတစ်ယောက်၊ တစ်ခါက တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် သူတောင်းစားတစ်ယောက်နှင့် တစ်ခါက နယ်ပိုင်တစ်ဦးထံတွင် ထမင်းချက် လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် အလစ်သမားတစ်ယောက်တို့ လက်ပွန်းတတီး နေထိုင်လျက် ရှိကြပေ၏။ သူတို့၏ အတိတ်အကြောင်းကား လုံးဝ ကွဲပြားသော်လည်း လက်ရှိ ကံကြမ္မာကား ငတ်ပြတ်မဲ့တေသည့် ချွတ်ခြံကျဘဝတွင် အတူတူ

သံသရာလည်လျက် ရှိကြပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် သူတို့ကို တွေ့ရသောအခါ ထူးဆန်း အံ့ဩကာ ‘ယောင်တောင်တောင်၊ ကြောင်တက်တက် မောင်းကျောက် မှန်သည့် ကြက်ပမာ’ ဖြစ်နေလေ၏။ သို့ရာတွင် ဂေါ်ကီသည် သံတိုင်တပ် ပြုတင်းပေါက်ငယ်လေး နှစ်ပေါက် ဖောက်ကာ ရောင်စုံ စက္ကူတွေ ကပ်၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ် အိမ်ကလေးများတွင် နေသူများထက်တော့ ဤ လူလေလူလွင့်များကို ပို၍ နှစ်သက်မိပေ၏။ ဤ လူလေလူလွင့်များကား အရက်သောက်၍ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကာ ခိုးဝှက်တတ်ကြ၏။ သို့သော်လည်း သူတို့တစ်တွေတွင် ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်သည့် စိတ်ဓာတ် မရှိကြ။ ဆင်းရဲပင်ပမ်းသည်ကိုလည်း မညည်းညူကြ၊ ကံကြမ္မာကိုလည်း ယိုမယ်ဖွဲ့၍ အပြစ်မဆိုကြ၊ သူတို့ထက် အထက်တန်းကျသူများကိုပင် ရွတ်ချသရော်ကြပေသေး၏။

တစ်ခါက သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်သည် အကောင်းစား အမဲလိုက်ဖိနပ်တစ်ရုံကို ခိုး၍လာ၏။ သူတို့သည် ထိုဖိနပ်ကို ရောင်း၍ အရက်သောက်ရန် တညီတညွတ်တည်း သဘောတူလိုက်ကြ၏။ သို့ရာတွင် တစ်လောကမှ ပုလိပ်ရိုက်ခံထားရသဖြင့် နာမကျန်းဖြစ်နေသည့် လူတစ်ယောက်က ဖိနပ်အပေါ် ခြေစွပ်ရှည်ကြီးကိုသာ ဖြတ်၍ ရောင်းပစ်ပြီး ကျန်ဖိနပ်အောက်ပိုင်းကို ဖိနပ်မပါဘဲ ကျောင်းတက်ရသည့် ကျောင်းသားလေးအားပေးရန် တိုက်တွန်းလေသည်။

“ကောင်လေးတော့ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် အအေးမိတော့ မှာပဲကွာ၊ ပြီးတော့ သဘောအလွန်ကောင်းတဲ့ ကောင်ကလေးမို့လို့ သနားလွန်းလို့ပါ” ဟု သူက ပြောလိုက်သေး၏။

ဂေါ်ကီသည် သူတို့ကြည့်ရင်း သူ ဖတ်ဖူးသည့် စွန့်စားခန်းဝတ္ထုများထဲမှ လူများအကြောင်းကို သွား၍ အမှတ်ရမိလေ၏။ သို့သော် ဂေါ်ကီ၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများကို ဆွဲငင် လှုပ်ရှားစေသည့် အရာကား စွန့်စားခန်းဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်လိုက်များသာ မဟုတ်

ပေ။ သူသည် ထူးခြားထင်ရှားသည့် အရာများကိုလည်း စိတ်ကူးမိပေ၏။ ဤစိတ်ကူးသည်ပင်လျှင် ဂေါ်ကီအား လူသစ်များ၊ အတွေးသစ်များနှင့် ထူးဆန်းသည့် စာအုပ်များဆီသို့ ရောက်အောင်ပို့ဆောင်ခဲ့ပေ၏။

တစ်ခါက ဂေါ်ကီ၏ မိတ်ဆွေများသည် မြို့စွန့်ကမ်းနားရွှိ ကုန်စုံဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားကြလေ၏။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်အင်ဒရီ ဒီရင်ကျော်စ်မှာ တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ပေ၏။ သူသည် အပြင်ဘက်တွင် သကြား၊ ဖယောင်းတိုင် အသားချိုနှင့် ဆပ်ပြာများကို ရောင်းသည်။ နံရံပေါ်တွင်ကား ဟတ်ဇန်၏ ရုပ်တုတစ်ပုံကို ချိတ်၍ ထားလေ၏။

ဤမှစ၍ ဂေါ်ကီသည် ဝတ္ထုများနှင့် စွန့်စားခန်းဝတ္ထုများအစား လောကဓာတ်ဆရာကြီးများ၊ အတိမ္မောဆရာများနှင့် တော်လှန်ရေးသမားများ၏ စာပေများကို စားမတတ်၊ ဝါးမတတ်အငမ်းမရ ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ပေ၏။

ဒီရင်ကျော်စ်၏ ဆိုင်မှပင် ဂေါ်ကီသည် လျှို့ဝှက်သောကျောင်းသား အသင်းသားများနှင့် ဆက်သွယ်မိလေ၏။ ထိုအသင်းဝင်များကား ရာဇဝင်နှင့် နိုင်ငံရေးဘောဂဗေဒကို လေ့လာ၍ သတင်းစာများကို ဖတ်ကာ ရုရှားပြည် တော်လှန်ရေး၏ ကံကြမ္မာကို ပွက်လောရိုက်အောင် ငြင်းခုံတတ်ကြပေ၏။

ဤကား တော်လှန်ရေး လူငယ်များ၏ အခမဲ့ တက္ကသိုလ်ပင် ဖြစ်၍ ဂေါ်ကီသည် ဤတက္ကသိုလ်တွင် ကာဇန် အဖိုးရတက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာထက် ပိုမို၍ ပြည့်စုံစွာ လေ့လာ သင်ကြားနိုင်ခဲ့ပေ၏။

ဤတက္ကသိုလ်မှာပင် ဂေါ်ကီသည် အဒမ်စမစ်သ်၏ သဘောတရားများကို လည်းကောင်း၊ ချာနီရှက်စကီ၏ အရေးအသားများကို လည်းကောင်း၊ ကားလ်မာ့ကွ်၏ စာအုပ်များကို လည်းကောင်း လေ့လာ ဆည်းပူးခဲ့ရပေ၏။ ထိုခေတ်က မာ့ကွ်၏ 'အရင်းကုန်း'

မှာ ကိုးကားသော စာအုပ်တစ်အုပ်မျှသာ ဖြစ်၍ အလွန်ရှားပါးရကား ပထမအခန်းအား လက်ရေးဖြင့် ကူးထားသော စာရွက်ကိုသာလျှင် တစ်လှည့်စီ ဖတ်ရှုခဲ့ကြပေ၏။

တစ်ခါတွင် ကာဇန်ပုလိပ်တို့က ဂေါ်ကီ၏နေရာကို တက်ရောက် ရှာဖွေရာတွင် မှတ်စုများ ခြစ်ထားသည့် ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို သွား၍ တွေ့လေ၏။ ထိုစာအုပ်တွင် မာ့ကွ်၏ စာအုပ်မှ မှတ်စုများမပါဘဲ မာတော့စ်လတ်စ်ရော့စ်၏ 'ခေတ်သစ် လောကနီတိနှင့် သမိုင်း' ဆိုသောစာအုပ်မှ ကူးထားသည့် မှတ်စုများ ဖြစ်နေသဖြင့် ဂေါ်ကီသည် ကံကောင်းထောက်မ၍ အဖမ်းမခံရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

သို့ရာတွင် ပုလိပ်များကား ဤအကြောင်းကို ဂေါ်ကီ၏ နေရင်း ဇာတိနန်နီဂိုရော့စ်မြို့ရှိ အာဏာပိုင်များထံသို့ သင်္ဘောဆိပ်တွင် ကျပန်းအလုပ်ကို လုပ်ကာ ထင်းဖြတ်သည့် အလုပ်သမားသည် လောကဓာတ် ပညာစာအုပ်များကို မှတ်စုထုတ်၍ ဖတ်တတ်သဖြင့် သင်္ဘောမကင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အစီရင်ခံလိုက်လေ၏။

မြေအောက် အသင်းများတွင် ဂေါ်ကီအား သူ၏ အသံဩကာ ခပ်ဝဲဝဲဖြစ်နေခြင်းကြောင့် "နပန်းသမား" ဟု ပြော၍ ခေါ်လေ့ရှိ၏။ သူသည် သတင်းစာများကို ဖတ်ကာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တိုင်အောင် ကြာရှည်ကြာမြော ငြင်းခုံလေ့ ရှိပေ၏။ သူ ဖော်ထုတ်ပြောပြသည့် ထင်မြင်ချက်များမှာ စာအုပ်များမှ လေ့လာရရှိသည့် ထင်မြင်ချက်များသာ မဟုတ်ဘဲ သူ၏ ရင်ကျက်သော အတွေးအခေါ်များမှ ပေါက်ဖွားသည့် ထင်မြင်ချက်များလည်း ဖြစ်ပေ၏။ သူသည် ဘဝ၏ နက်ရှိုင်းသော အကြားအမြင်၊ အတွေ့အကြုံကို အခြား ရဲဘော်များထက် ကြုံတွေ့ ခဲ့ပေ၏။ သူ စကားပြောနေသည့်အခါတွင် သူ၏ မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်ထွက်လာသည့် စွမ်းပကားရှိသော ဝေဖန်ချက်များအတွက် နားထောင်သူများမှာ တအံ့တဩ ဖြစ်ကြရပေ၏။

“ဒီမှာ နောင်ကြီး... ခင်ဗျား လမ်းလွဲနေပြီ” ဟု တစ်ခါ တ ဂေါ်ကီသည် သူ့ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြင့် အပြစ်တင်ခဲ့ဖူး၏။

စာအုပ်များထဲတွင် ဖတ်ရသည့် အကြောင်းအရာများမှာ ဂေါ်ကီအဖို့ တွေ့ရိုးတွေ့စဉ် ဖြစ်နေပေ၏။ နိုင်ငံရေး ဘောဂဗေဒ ကျမ်းပြုဆရာများက ဖော်ပြသည့် အလုပ်သမားများ၏ ဆိုးရွားလှ သော အခြေအနေမှာ ဂေါ်ကီ၏ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အလုပ်သမား များ၏ အခြေအနေမျိုးမျှသာ ဖြစ်ပေ၏။

ကာလန်တွင် ဂေါ်ကီသည် သူ၏ ဘဝက တည်ထောင် ဖော်လိုက် သည့် တက္ကသိုလ်တကာတွင် အခက်ခဲ အကြမ်းတမ်းဆုံး တက္ကသိုလ် တွင် သင်ကြားခဲ့ရလေသည်။

၂။ ပေါင်မုန့်ဖို့ နှစ်လုံး။

“ဤဝတ္ထု၊ မုန့်စိမ်းအကြောင်းကို ဖော်ပြ၍ ဝတ္ထုကို ဖတ်ရင်း ပင် ကျွန်ုပ်တို့ ရေ သမအောင်နယ်ထားသည့် မုန့်စိမ်း၏ အနှံ့အရသာကို ခံစားရလေသည်”
(ချက်ကော့ပ်၏ ဂေါ်ကီထံ ပေးစာတစ်စောင်မှ)

ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ တိုင်လေပြီ။ နွေရာသီတုန်းက လူ့လာ ခတ်နေကြသော သင်္ဘောများသည် တစ်နေ့ခိုပြီးနောက် ဆောင်းရာသီ ဆိပ်ကမ်းများဆီသို့ ပြန်၍ သွားကြပြီဖြစ်၏။ သင်္ဘောဆိပ်မှာ လူသူကင်းကာ ဆိတ်သုဉ်းလျက်ရှိသဖြင့် မြစ်ဆိပ်တွင် လည်း နောက်ထပ် အလုပ်မရှိတော့ပြီ။

ဂေါ်ကီသည် တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေသော ယူစတာနယ် ထဲရှိ ခြောက်သွေ့လှသည့် ဈေးဆိုင်များ၊ အဆောက်အဦပျက်များ

ကြားတွင် လှည့်လည်ရင်း အချိန်ကုန်လေ၏။

သူသည် ‘ထမင်းရက်ချန် ရေရက်မှန်’ ဘဝတွင် ကျင်လည် ရင်း တစ်ကိုယ်စာ အိပ်နိုင်သည့် နေရာမှန်သမျှတွင် အိပ်စက်ခဲ့ရပေ ၏။ ဂေါ်ကီသည် ဤဘဝမှာ ကျင်လည်ရင်း ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ တား သူ့လို အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ လူလေလူလွင့် တစ်ယောက်အတွက် အဆိုးဆုံး ရာသီပေကား ဟု မှန်မှိုင်းစွာ ဆင်ခြင်မိလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် သူ့အတွက် တည်းခိုစရာရလျှင် မည်သည့် အလုပ်ကိုမဆို လုပ်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီး ဖြစ်လေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ဆင်ယိုနေ့ဘဝ၏ မုန့်ဖို့တွင် မုန့်ဖို့ပုတ်သမား၏ တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းသူအဖြစ် တစ်လလျှင် ရှုဘဲလ် ဒဂီး ၃ ပြား နှင့် ဝင်ရောက်၍ လုပ်လေ၏။ ထိုပေါင်မုန့်ဖို့မှာ မြေစိုက်အခန်း တစ်ခန်းထဲတွင် ဖြစ်ပေ၏။ မုန့်ဖို့ ပြုတင်းပေါက်များကို ရှေ့လမ်းဘက် တွင် မျက်နှာမူ၍ ထားလေ၏။ အလုပ်သမားများက လာသမျှ သူတောင်း စားများကို ပေါင်မုန့် ပေးတတ်သဖြင့် မပေးနိုင်အောင် မုန့်ဖို့လေးကို သံတိုင်များ ခတ်ထားလေ၏။

ဤ မြေစိုက် တဲငယ်တွင် ဂေါ်ကီသည် ပေါင်မုန့်ကလေးများ ကို ‘ဘီ’ စာလုံးသဏ္ဍာန်ထွင်းရင်း တစ်နေ့လျှင် ၁၄ နာရီမျှ အလုပ် လုပ်ရလေ၏။ ဂေါ်ကီအဖို့ အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ရသည့် အလုပ်ကြမ်း မှာ အလေ့ဖြစ်နေသဖြင့် ထုသားပေသားရကာ သန်တုန်းမြန်တုန်း အရွယ်လည်း ဖြစ်၍ သူ့လက်များမှာ တုတ်ခိုင်မာကျောလျက်ပင် ရှိသော်လည်း ဆင်ယိုနေ့ဘဝ မုန့်ဖို့တွင် လုပ်ရသည်မှာ ခါးကုန်း မတတ်ရှိကာ ခွန်အားမှာလည်း ယုတ်လျော့လျက်ရှိလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ အောက်ဆုံးထပ်တွင် ပေါင်မုန့်ဖို့ ရှိသည့် သုံးထပ်အဆောက်အဦကြီး တစ်ခုလုံးကို ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းထား၍ သကဲ့သို့ လေးလံပင်ပန်းလှသည်ဟု အောက်မေ့မိသေး၏။ ထို အဆောက်အဦတွင် နေကြသည့် လူများက ပေါင်မုန့်ဖို့မှ အလုပ်

သမားများကို 'ထောင်ကြမ်းပိုးများ' ဟု ခေါ်ကြ၏။

အလုပ်ပိုင်ရှင် ဆင်ယိုနေ့ခွဲကား အလုပ်သမားများအား ၁၄ နာရီပတ်လုံး နဖူးကချွေး ခြေမကျအောင် ခိုင်းရုံမျှမက ဤကြားထဲကပင် အော်ဟစ် မောင်းခဲ ရိုက်နှက်ကာ ဒဏ်ရိုက်၍ အပြစ်လည်း ပေးမိအောင် ပေးလိုက်ရသေးကား သူ၏ မုန့်ဖို့သည် တကယ့်အကျင့်ထောင်ပမာ ဖြစ်၍ နေပေ၏။

ဂေါ်ကီမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက သည့်ထက်သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများကို တွေ့မြင်ပြီး ဖြစ်ရကား။ ဆင်ယိုနေ့ခွဲက အလုပ်သမားအပေါ်တွင် ကြမ်းကြုတ် ရက်စက်ပုံကို နည်းနည်းလေးမျှ မအံ့ဩတော့ပေ။ ဂေါ်ကီ အံ့ဩသည်ကား ဆင်ယိုနေ့ခွဲက ဖျားယောင်းချောမောသည့်အခါတွင် သူတို့၏ စိတ်များသည် ပီတိတွေ ရွန်းရွန်းဝေလုမတတ် သဘောကျ နှစ်ခြိုက်လာခြင်းကိုသာ အံ့ဩမိခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ဂေါ်ကီသည် သူ့ အလုပ်ရှင်ကို မကျေနပ်သဖြင့် သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကို ထုတ်ဖော်ပြောလေ့ရှိ၏။

တစ်ခါတွင် ဤသို့ဂေါ်ကီ စကားများနေသည်ကို ဆင်ယိုနေ့ခွဲကြားသွားကာ "ဟဲ့ နပန်းသမား၊ ဘာတွေ စကားများနေတာလဲ" ဟု ငေါက်ငမ်းကာ ဂေါ်ကီအား တစ်ပတ်လုံးလုံး မုန့်စိမ်းနယ်ရမည် ဟု ဆိုကာ အပြစ်ပေးလိုက်လေ၏။

သို့သော် ဤနပန်းသမားကား လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ၏ အခွင့်အရေးအတွက် မည်သို့မည်ပုံ တိုက်ခိုက်ရမည်ကို သိထားသူ ဖြစ်ပေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဆင်ယိုနေ့ခွဲမှာ ၎င်း၏ မုန့်ဖို့တွင် စိတ်ဓာတ်ကို ချိုးနှိမ်၍ မရသည့်လူတစ်ယောက် ရောက်နေကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိလာလေ၏။ ထို့ပြင် ပင်ပန်းလှသော မုန့်ဖို့အလုပ်မှာ ဂေါ်ကီအား စာအုပ်များမှ ဝေးကွာအောင် မတတ်နိုင်ကြောင်းကို သိလာလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် ထင်းစများ၊ သစ်အစအနများကို ကောက်၍ စာအုပ်စင်ကလေးတစ်ခု လုပ်ထားလေ၏။

ဤနည်းဖြင့် ဂေါ်ကီသည် ပေါင်မုန့်များကိုရှေ့တွင် စီတန်းချထားကာ နောက်ကွယ်တွင် တစ်ပြိုင်နက် စာဖတ်နိုင်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဆင်ယိုနေ့ခွဲသည် မုန့်ဖို့ထဲသို့ ရုတ်တရက် ဝင်လာလေရာ တော်လ်စတိုင်း၏ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေသော ဂေါ်ကီအား ပက်ပင်းသွား၍ မိလေ၏။ ဆင်ယိုနေ့ခွဲသည် ဒေါသအဖျက် ချောင်းချောင်းထွက်ကာ စာအုပ်ကို မီးဖိုထဲသို့ ပစ်ချလိုစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်လာလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် သူ့လက်မောင်းကို လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း...

"ခင်ဗျား ဒီစာအုပ်ကို မီးရှို့ မပစ်ရဲပါဘူး" ဟု လှမ်း၍ အော်လေ၏။ ဆင်ယိုနေ့ခွဲသည် ဤလို ဂေါ်ကီက ခြောက်လှန့်သံနှင့် ပြောလိုက်သဖြင့် စာအုပ်ကို ပြန်၍ပေးကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

တစ်ခါတွင်လည်း ဆင်ယိုနေ့ခွဲသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် အလုပ်သမားများအား အော်ငေါက်နေစဉ် ဂေါ်ကီသည် သူ၏ နားရွက်ကို အသာကိုင်ကာ ဆိတ်၍ ဆွဲလိုက်လေ၏။ ဆင်ယိုနေ့ခွဲမှာ ဒေါသထွက်သည်ထက် အံ့ဩမိသည့်အခါများတွင် မတုန်မလှုပ် ငြိမ်သက်နေလေ့ရှိသည်မှာ အလုပ်သမား များအတွက် တွေ့ရိုးတွေ့စဉ် တစ်ခုဖြစ်နေလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် သူ၏ အခွင့်အရေးများအတွက်သာ တိုက်ခိုက်ရုံမျှမကဘဲ သူ့ရဲဘော်များ၏ အခွင့်အရေးကိုလည်း ကာကွယ်ပေးလေ့ရှိပေ၏။ မီးဖိုအထပ်ထပ်တွင် ဝှက်ထားသည့် သစ်သား သေတ္တာကလေးထဲတွင်ကား၊ ကဗျာစာအုပ် အများအပြားရှိ၏။ တစ်ခါတလေတွင် ဂေါ်ကီသည် ဆင်ယိုနေ့ခွဲ၏ မုန့်ဖို့မှ အလုပ်သမားများအား ကဗျာများကို ရွတ်ပြတတ်ပေ၏။

"အိုဘယ့် လူသား... ကံတရားကား၊ နှိုင်းထားမရ၊ ကြီးပေစွရှင့်..."

ဂေါ်ကီသည် အလုံသမားများက ၎င်းတို့၏ ကံတရား ဆန်းပြားကြီးကျယ်ပုံကို အလုပ်ရှင်သိအောင် ပြသရန် စိတ်စောနေမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် သပိတ်မှောက်ရန် ကြိုးစားခဲ့သေး၏။ သို့သော် မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

ဂေါ်ကီသည် တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် အဆက်ရကာ ရင်းနှီး ခင်မင်လာသည့်အခါတွင်မူ ဆင်ယိုနှောင့်၏ မုန့်ဖိုမှ ထွက်နိုင်သည့် အခြေသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေ၏။ အင်ဒီယိုရင်ကော့စ်သည် အမြတ်ဟူသမျှကို တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းသို့ လှူထားကာ မုန့်ဖိုတစ်ဖို ဖွင့်၍ ထားလေ၏။ ထိုမုန့်ဖိုတွင် မုန့်ဖိုတစ်သမားအတွက် အကူအညီလိုနေရာ ထိုနေရာအတွက် ဒီရင်ကော့စ်တို့ လူသိုက်က ဂေါ်ကီကို ထားချင်ကြ၏။

ဂေါ်ကီသည် သူ၏ ရှိစုမဲ့စုပစ္စည်းလေးများကို သယ်ကာ ဆင်ယိုနှောင့်၏ မုန့်ဖိုမှ ဒီရင်ကော့စ်၏ မုန့်ဖိုသို့ ပြောင်း လာခဲ့လေ၏။ သူ၏ အလုပ်မှာ မုန့်နယ်ကာ ပေါင်မုန့်များကို မီးဖိုထဲသို့ ထည့်ရပြီး ကျက်ပြီးသော မုန့်များကို ကျောင်းသားများ ထမင်းစားခန်းသို့ သွား၍ပို့ရသည့် အလုပ်ဖြစ်ပေ၏။ ဂေါ်ကီသည် သူ၏ပေါင်မုန့် တောင်းထဲတွင် တော်လှန်ရေးစာစောင်များကို ဝှက်ယူသွားကာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို မကြာခဏ သွား၍ပေးရလေ၏။

ဒီရင်ကော့စ်၏ မုန့်ဖိုမှာ ပုလိပ်များနှင့် အဆက်အသွယ်ရလေ၏။ ယူနီဖောင်းအပြာဝတ်ထားသည့် ပုလိပ်များသည် ခြံစည်းရိုးကိုကျော်ကာ ဒီရင်ကော့စ် မုန့်ဖိုရှိ လျှို့ဝှက် အစည်းအဝေးသို့ လာ၍တက်လေ့ရှိကြ၏။

ဒီရင်ကော့စ်၏ မုန့်ဖိုမှာ အစိုးရက သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။

နီကီဖောရစ်ချ်အမည်ရှိ ပုလိပ်တစ်ဦးကမူ “ခင်ဗျား တော်တော် စာဖတ်ဝါသနာပါသလား၊ ဒါဖြင့် ဘယ်စာအုပ်ကို အကြိုက်ဆုံးလဲ”

ဟု ဂေါ်ကီအား မေးဖူးလေသည်။

နီကီဖောရစ်ချ်သည် ပေါင်မုန့်ဖိုတစ်သမား၏ လက်ထောက်အား သူ အစောင့်ကျသည့်နေရာသို့ ဖိတ်ခေါ်ကာ ကျောင်းသားများ အကြောင်းနှင့် ပြည်သူ့ရန်သူများအကြောင်းကို ပြောပြတတ်လေ၏။

“ရုရှားတစ်ပြည်လုံးကို ပိုင်တဲ့ တတိယမြောက် ဇာဘုရင် အလက်ဇန်းဒါး ဆီက လွတ်ထားတဲ့သူလျှို့တွေဟာ နွဲ့နေတာပဲ။ ပင့်ကူအိမ်ထဲက ပင့်ကူမျှင်တွေ ဖြာနေသလိုပဲ။ ဒီသူလျှို့တွေဟာ ဝန်ကြီးတွေ၊ ဘုရင်ခံတွေ၊ အရာရှိတွေ၊ မင်းမှုထမ်းတွေနဲ့ အောက်ဆုံးသာမန်စစ်သားကလေးတွေထဲအထိ ရောက်နေတယ်။ ပင့်ကူမျှင်များ တစ်မျှင်ပြီး တစ်မျှင် ဆက်ပြီး တစ်မျှင်နဲ့ တစ်မျှင် ရှုပ်ထွေးနေသလို သူလျှို့တွေဟာ ခြေရာချင်း ထပ်နေတာပဲ။ ဒီသူလျှို့တွေဟာ ဇာရဲ့အုပ်စိုးမှုကို ခိုင်မာသထက် ခိုင်မာအောင် ချည်နှောင်ထားတာပဲ သိရဲ့လား” ဟု နီကီဖောရစ်ချ် က ပြောပြလေသည်။

ဤချည်မျှင်မှာ ဇာဘုရင်၏ သူလျှို့ စေလွှတ်ရေးနှင့် သတင်းထောက်လှမ်းရေးကို ရည်ရွယ်ပြောဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဂေါ်ကီသည် ကောင်းကောင်းကြီးနားလည်ပေ၏။

တိုင်းပြည်အလုံးသည် ဤပင့်ကူမျှင်ထဲတွင် ရှုပ်ထွေး ငြိတွယ် လျက်ရှိလေ၏။ ဤသူလျှို့တို့၏ စနက်ဖြင့် အစိုးရသည် မြေအောက်မှ တော်လှန်ရေးသမားများကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆွဲထုတ်သွားကာ အလုပ်ကြမ်းစခန်းများသို့ လည်းကောင်း၊ အကျဉ်းထောင်များထဲသို့ လည်းကောင်း သွင်းထားလိုက်ကြလေ၏။

ဂေါ်ကီ အဖို့လည်း ဤအရံအတားကြီးသည် သူ့အနားသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာပြီကို သိလာလေ၏။

ဒီရင်ကော့စ်၏ မုန့်ဖိုတွင် အခြေအနေမှာ ဆင်ယိုနှောင့်၏ မုန့်ဖိုမှာထက် ကောင်းမွန်သည်မှာ မှန်သော်လည်း ဂေါ်ကီအ တစ်နေ့

လုံး အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်ရှိကာ တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် တိုင် အလုပ်လုပ်ရလေ၏။ တစ်နေ့ အလုပ်ပြီး၍ အားအင်ကုန်ခန်း လုမတတ် ပင်ပမ်းနွမ်းနယ်စွာနှင့်ပင် သူ၏ ကျဉ်းမြောင်းညစ်ပတ်လှ သည့် အခန်းကလေးသို့ ပြန်လာကာ ပြာလဲ့လဲ့ပြောင်း တတ်ထား သည့် ရေနံဆီမီးခွက်ကို စာအုပ်နားသို့ဆွဲကာ ထိုင်၍ စာဖတ်လေ့ ရှိပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ဤလိုညတွင်သာ ဗဟုသုတစာကို တစ်ပြုံ တစ်ခေါင်းကြီး ရအောင်စုဆောင်းရပေ၏။ စားပွဲအဖြစ် အသုံးပြုသော မှောက်ထားသည့် သေတ္တာတစ်လုံးပေါ်တွင်ကား ပွတ်ရှုကင်း၏ စာအုပ် တစ်အုပ်နှင့် ခန္ဓာဗေဒပညာ ဆရာကြီး ဆီကင်နော့ဗ် ရေးသည့် “အာရုံကြောများကို လျှော့ခြင်း” ဆိုသည့် စာအုပ်တို့ ရှိပေသည်။

ဂေါ်ကီသည် စာအုပ်ကိုဖတ်ရင်း တစ်နေရာတွင် ရှိရမည်ဟု စိတ်ထဲတွင် မျှော်မှန်းမိသော ယဉ်ကျေးသည့် ဘဝသစ် တစ်ရပ်ကို စိတ်ကူးတွေးတောလေ့ရှိပေ၏။ ဤလိုစိတ်ကူးများကို လူတိုင်းတွင် ရှိရန်လည်း မျှော်မှန်းမိလေ၏။

နီကီဖောရစ်ချ်ပြောပြလိုက်သည့် အန္တရာယ်ကိုပင် ဂရုမစိုက် မိတော့ဘဲ ဂေါ်ကီသည် တုန်လှုပ်ခြင်းနှင့် မျှော်လင့်ချက်တို့ ရောပြွမ်း နေသည့် ဝေဒနာကိုခံစားရင်း တော်လှန်ရေးအတွက် အသက်ကို အပ်နှံထားသူများနှင့် ဆက်မိလေ၏။

မြေအောက် အဖွဲ့အစည်းများတွင် ဂေါ်ကီသည် သူ့အား သက်ညှာ ကြင်နာကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့သော် မြေအောက် အဖွဲ့အစည်းဝင်များသည် ပညာတတ်များက ကိုယ့်အဖွဲ့ကိုယ်ချွန် သမား တစ်ယောက်နှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချ၍ ဆက်ဆံကြ သလို သူ့အား ဆက်ဆံရာတွင် သူတို့ကိုယ် သူတို့ နှိမ့်ချဆက်ဆံ တတ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“လူထုထဲက ထွက်လာတဲ့ ကိုယ့်အဖွဲ့ကိုယ်ချွန်သမား တစ်ယောက်

ပါပဲ” ဟု သူတို့က ဂေါ်ကီကို မိတ်ဆက်ပေးတတ်ကြ၏။

သူတို့သည် ဂေါ်ကီကို ကြည့်၍ အံ့သြနေကြလေ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် ဂေါ်ကီပြောသည့်စကားကို နားမထောင် တတ်သည့်အပြင် တစ်ခါတလေတွင် သူတို့က ဝိုင်း၍ ရယ်လေ့ ရှိကြ၏။ ဂေါ်ကီသည် သူ့ဝမ်းထဲတွင် ရှိသည်ကို ထုတ် ပြောမည် ပြုသည့် အခါများတွင် “အသာ ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါ” ဟု ဝင်၍ ပြောလေ့ရှိကြသဖြင့် ဂေါ်ကီသည် ဆိတ်ဆိတ်မျှသာ နေလိုက်ရ ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်ထားကာ သူ ဖတ်ဖူး သည့် စာအုပ်များမှ ကူးထားသော စာပိုဒ်များအောက်တွင် သူ ကိုယ်တိုင် ရေးစပ်ထားသည့် ကဗျာများကို ရေးခြစ်၍ ထားလေ သည်။

သူရေးသည့် ကဗျာများကား သူ၏ ကံမဲ့လှသော မိတ်ဆွေ မှန်တိုက်သမား အနာတိုလ် အကြောင်း၊ မုန့်ဖိုထဲသို့ နောက်ကျစွာ တစ်မိမိမ့် စီးဝင်လာသည့် အရည်ပျော်လာသော နှင်းခဲပွင့်ကလေး များနှင့် သူမြတ်နိုးသော ဗေါလ်ဂါမြစ် အကြောင်းတို့ကို ဖွဲ့နွဲ့ စပ်ဆိုထားသည့်ကဗျာများ ဖြစ်ပေ။

ဂေါ်ကီသည် ဤမှတ်စုစာအုပ်ကို မည်သူကိုမျှ မပြခဲ့ ပေ။

၃။ မာကာ၏ဘဝမှ အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်။

“အဘယ် အမိ။ သင်သည် သွားကိုက်ဝေဒနာ အတွက် ဆေးကိုတွေ့ပြီး မဟုတ်ပါလော။ သို့ရာတွင် အကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသည်ပွတ်တွင်ကား သွားကိုက် ဝေဒနာကဲ့သို့ နာကျင် လှသော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားလျက်ရှိသည်တကား။ ဤ ဝေဒနာကား၊ ဆိုးရွားလှသော ဝေဒနာသာတည်း”

သို့တစ်မူလည်း ခဲတစ်အောင်စနှင့် ယမ်းမှုန့် တစ်အောင်စ တို့ ရောစပ်ထားသည့် ဘာသိုလ်စကွတ်၏ ဆေးနည်းသည် ဤဝေဒနာအတွက် အကောင်းဆုံး ဆေးနည်းသာတည်း”

ဟိန်းရစ်ချ်ဟိန်း

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဂေါ်ကီ၏ အရင်းနှီးဆုံးနှင့် အချစ်ခင်ဆုံး ဖြစ်သည့် ဂေါ်ကီ၏ အဘွား အနိစ္စရောက်ကြောင်းနှင့် စာတစ်စောင် နှစ်နိစ္စိုရ်ရောဒ်မြို့မှ ရောက်ရှိလာ၏။

ဆောင်းရာသီမှာ နှင်းမိုးတဖွဲဖွဲ စွေလျက်ရှိ၏။ အစောင့် အိမ်ကလေးတွင် နီကီဖောရစ်ချ် ပြောခဲ့သည့် ပင့်ကူမောင်သည် ပြောင်းလဲ တတ်သော သဘာဝကိုပင် ရစ်ပတ်ထားသကဲ့သို့ မိုးစက်နှင်းပေါက် တို့ စွေစွေစောင်းစောင်း သွန်းလောင်းလျက်ရှိ၏။

ဂေါ်ကီသည် အတိတ်ကိုပြန်၍ သတိရ လွမ်းဆွတ်မိလေ၏။ သူ၏ အဘွားကိုလည်းကောင်း၊ အဘွားနှင့် တောလည် သွားသည် ကို လည်းကောင်း၊ စာအုပ်များကို လည်းကောင်း ပြန်၍ သတိရ မိလေ၏။ သူ့ဘဝ တစ်ပိုင်းတစ်စမှာ ဤမဆုံးနိုင်သော ဆောင်းဦးပေါက် ရာသီလို စိတ်ပျက်ညစ်ညူးဖွယ် ကောင်းသော်လည်း သူ့ဘဝ တစ်ပိုင်းတစ်စမှာ အကောင်းဘက်က လှည့်ပြီး တွေးစရာကလေး တွေ ရှိသည်ကို အောက်မေ့မိလေ၏။

ညတွင် စိတ်ညစ်သဖြင့် လူးလွန်လှုပ်ရှားသံများသည် ဂေါ်ကီ ၏ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှ တစ်မိမိ ယိုစီးလာတတ်ပေ၏။ ဂေါ်ကီသည် စိတ်ပျက်လာပြီဆိုလျှင် တယောလေးကို ကောက်၍ ထိုးလေ့ရှိပေ၏။

ဤနှစ်မှာ လူအများပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ကြ သည့် နှစ်တစ်နှစ်ဖြစ်၍ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကမူ “ဘဝမှ အဆောတလျှင် လွတ်မြောက်ရေး နည်းတစ်နည်းပင်ဖြစ်သည်”

ဟု ရေးသွားပေ၏။ ဂေါ်ကီ၏ မိတ်ဆွေအချို့လည်း ဘဝမှ အဆော တလျှင် လွတ်မြောက်ရေးကို ရှာကြ၏။ ခေါင်းတုန်တုန်နှင့် မျက်နှာ တွင် အမြဲတမ်း ဝမ်းနည်းသည့် အရိပ်အရောင် ယှက်သန်းနေသည့် မူဇီကန်စကီဆိုသည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်သွား၏။

၁၈၈၇ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၄ ရက်နေ့စွဲဖြင့် ကာဇန်မှ ထုတ်ဝေသော The Volzhski Vestnik သတင်းစာတွင် အောက်ပါ သတင်းတစ်ရပ် ပါလာလေ၏။

“ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၂ ရက်နေ့၊ ည ၈ နာရီတွင် နှစ်နိစ္စိုရ်ရောဒ် မှ အလုပ်သမားတစ်ဦးဖြစ်သူ အယ်လက်ဇီ မက္ကဇင်း မစ်ချ်ပက်ရှ်ကော့ဗ် ဆိုသူမှာ ကာဇန်ကမ်းမြစ်ကမ်းဘေးရှိ ပိုလီယုနယလမ်းပေါ်တွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေရန် အကြံဖြင့် ၎င်း၏ လက်ဝဲဘက်ရင်အုံ ကို ခြောက်လုံးပြုဖြင့် ပစ်လိုက်ကြောင်း၊ ပက်ရှ်ကော့ဗ်အား ဝိုင်စတိုဝို ဆေးရုံကြီးသို့ ပို့လိုက်ကြောင်း၊ ဆရာဝန်က ၎င်း၏ဒဏ်ရာမှာ ပြင်းထန်သည်ဟု ပြောဆိုကြောင်း၊ ပက်ရှ်ကော့ဗ်၏ ကိုယ်တွင် စာတစ်စောင်ကို လည်းတွေ့ရကြောင်း၊ ၎င်းစာတွင် ၎င်းသေခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သူ၏ ပယောဂမျှ မပါကြောင်း” ဖြင့် ပါရှိလေ၏။

“နှစ်နိစ္စိုရ်ရောဒ်မှ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အယ်လက်ဇီ မက္ကဇင်း ပက်ရှ်ကော့ဗ်သည် ၎င်း၏ လက်ဝဲဘက် ရင်အုံကို သေနတ်နှင့် ပစ်လိုက်ခြင်း အကြောင်းရင်းကို ဂေါ်ကီသည် နှစ်ပေါင်းအစိတ်ခန့်ကြာသောအခါတွင် ၎င်း၏ ‘မာကာ၏ ဘဝတွင် အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်’ ဟူသော ဝတ္ထုတိုတွင် ထုတ်ဖော်ရေးသားခဲ့ ပေ၏။ ဤအဖြစ်ကား ရှောင်တခင် ဖြစ်ပေါ်လာသော အဖြစ်အပျက် တစ်ရပ်မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်အပျက် တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၏။ ဤအဖြစ်အပျက်ကား ဂေါ်ကီ၏ ဘဝလမ်းခန့် တွင် တွေ့ရသည့် ယုံနိုင်ဖွယ်မရှိသော အခက်အခဲများ၏ သာဓက

အစ်ကိုသာ ဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် သူ့ဘဝကိုသူ အဆုံးစီရင်ရန် ဆုံးဖြတ် ငြိမ်းနေောက် စေ့သို့သွားကာ ကြုံလာ ခြောက်လုံးပြုတစ်လက်ကို ခုတ်လဲ ဒင်္ဂါး ၃ ပြားဖြင့် ဝယ်လေ၏။ ထိုညမှာပင် ဂေါ်ကီသည် မြို့အစွန်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဂေါ်ကီအား မြစ်ကမ်းအစွန်ရှိ နှင်းခဲပြင်ပေါ်တွင် လဲနေ သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဆေးရုံသို့ ယူခဲ့ရလေ၏။ သူ၏အိပ်ထဲမှ ထူး ဆန်းသည့် စာတစ်စောင်ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ စာတွင်ကား . . .

“ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ခြင်းသည် နှလုံးသည်းပွတ် တွင် နာကျင်သည့် အသိနာဝေဒနာကို စတင်တွေ့ရှိသူ ဂျာမန် ကဗျာ ဆရာကြီး ဟိန်း ကြောင့်ပင်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏နိုင်ငံ ကူးလက်မှတ်ကို လည်း ဤစာနှင့်အတူ ဖူးတွဲ၍ ထားခဲ့ပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အလောင်း ကို ခွဲ၍ နောင်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ဘဝသို့ ရောက်မည်ကို ဆုံးဖြတ် နိမိတ်ဖတ်ကြစေလိုပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အရ ကျွန်ုပ်သည် အေပက်ရှ် ကော့စ် ဖြစ်ကြောင်းကို သိရပေလိမ့်မည်။ ယခုစာအရမူ ဘဝကိုမျှ တွေ့ရလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု မျှော်လင့်မိပေသည်” ဟု တွေ့ရလေ၏။

ဒေါက်တာကမူ ဒဏ်ရာရသူမှာ ၃ ရက်အတွင်း သေ ဆုံးလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်၍ ပြောဆိုထားလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ရှိနေရင်း . . .

“မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော် မသေဘူး” ဟု ဂေါ်ကီက ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။

ဒေါက်တာမှာ စိတ်ပျက်သွားလေ၏။ ဒဏ်ရာရသူသည် အတော်အားယူ၍ ပြောသည်ကို သိရလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် တကယ်ပင် မသေဘဲ သေတွင်းမှ လွတ်လာပေ ၏။ သူသည် ဆေးရုံတွင် တဖြည်းဖြည်း အနာပျောက်အောင်

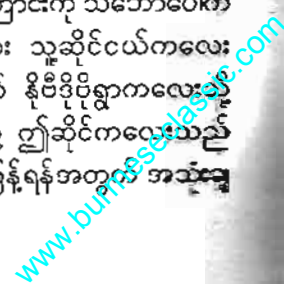
ကုနေစဉ်တွင် သူ၏ ရဲဘော်ဟောင်းများဖြစ်သော ဆင်ယိုနော့စ် ၏ မုန့်ဖိုမှ အလုပ်သမားများလာကြကာ တကယ် ရိုးသားကြင်နာ သည့် စကားများဖြင့် လာ၍ အားပေးကြ၏။ ထိုနောက်မှ စ၍ ‘အသည်းနှလုံးဝယ် ကိုက်ခဲသည့် အသည်းနာ’ သည် ပျောက်ကင်း သွားပြီ ဟု မှတ်ထင်မိကာ ရှေ့တွင် ဆက်လက်၍ နေလိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။

၄။ ရွာဈေးဆိုင်ကလေး

သူသည် ဒီရင်ကော့စ်၏ ပေါင်မုန့်ဖိုသို့ ပြန်၍ ရောက်သွား လေပြီ။ သို့သော် သိပ်မကြာလှပေ။

ပေါင်မုန့်ဖိုတွင် ဂေါ်ကီ ပြန်ရောက်နေစဉ် မစ်ဟေးလ် အန်တို နိုဗစ်ချ် ရိုမတ်စ် အမည်ရှိ လူတစ်ယောက်သည် မုန့်ဖိုသို့ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်၏။ ရိုမတ်စ်သည် သော့ခလောက် အလုပ်သမား တစ်ဦး၏ သားဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မီးရထား အလုပ်သမား ဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ ၁၀ နှစ်မျှ ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးခြင်းခံခဲ့ရသည့် ဤတော်လှန်ရေးသမားကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ သူမတူသည့် အင်အားနှင့် တည်ငြိမ်သော သန့်ရှင်းရှိသည့် လူတစ်ယောက်အသွင် ပေါ်နေလေ၏။

ရိုမတ်စ်သည် ဂေါ်ကီကို စိတ်ဝင်စားစပြုလာ၏။ သူသည် ပေါင်မုန့်ဖိုဝတ်သမား၏ လက်ထောက်ဖြစ်သော ဂေါ်ကီတွင် ရှေ့ဆောင် လမ်းညွှန်မှုနှင့် ထောက်ခံအားပေးမှု လိုနေကြောင်းကို သဘောပေါက် လေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဂေါ်ကီအား သူ့ဆိုင်ငယ်ကလေး ရှိသည့် ဗောလ်ဂါမြစ်ကမ်းပေါ်မှ ကရတ်စ် နိုဗီဗိုဗိုရွာကလေးသို့ လိုက်လာရန် ခေါ်လေသည်။ ရိုမတ်စ်အဖို့ ဤဆိုင်ကလေးသည် ကျေးရွာလူထုများအား တော်လှန်ရေး ဝါဒဖြန့်ရန်အတွက် အသုံးပြု

ရန် လာရောက်နေထိုင်ရာ ဆိုင်ကလေးဖြစ်ပေ၏။
 သို့နှင့် ဂေါ်ကီသည် ရိုမတ်စ်နှင့် အတူလိုက်၍ နေလေ၏။
 ကရတ်စ် နိဗီဒိုဗိုရွာကလေးတွင် ဂေါ်ကီသည် ကျေးရွာလူထု
 ၏ဘဝကို ပထမဆုံး လေ့လာခွင့်ရပေ၏။ ရွာကလေးတွင် ဂေါ်ကီ
 သည် နေ့တိုင်းပင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရလေ၏။

ဂေါ်ကီ ဖတ်ဖူးသည့် စာအုပ်များတွင် မူးဖစ် ကျေးတောသား
 များသည် ထုံထိုင်း ရိုးသားသူများ ဖြစ်သည်ဟု ဖတ်ခဲ့ရဖူးပေ၏။
 ထိုရွာကလေးတွင်ကား သူ ဖတ်ရသည့် စာအုပ်များထဲမှ ကျေးတောသား
 များနှင့် လုံးလုံးကွာခြားလျက်ရှိကာ အရမ်းကာရော မုန်းတီးခြင်းနှင့်
 ဝံပုလွေလို လောဘကြီးခြင်းကိုသာ တွေ့ရလေ၏။ အိမ်ထောင်သုံးစု
 မှာ တစ်စုနှင့်တစ်စု တင်းပုတ်များဖြင့် ရိုက်ပွဲကြီး ကျင်းပသော
 ကြောင့် မိန်းမအိုကြီးတစ်ယောက်၏ လက်မောင်းမှာ သွင်သွင်ကျိုး
 သွားကာ လူငယ်တစ် ယောက်၏ ခေါင်းမှာလည်း ကွဲ၍ သွားလေ၏။
 ထိုသို့ အငြိုးကြီး၊ ခိုက်ရန်ပွဲကြီး ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းကား မြေအိုးကွဲ
 တစ်လုံးမှ စခြင်းဖြစ်လေ၏။ တစ်ပတ်မကြာခင်ပင် ဤအဖြစ်အပျက်
 မျိုးကို တွေ့ရတတ်၏။

ကရတ်စ်နိဗီဒိုဗို ရွာကလေးရှိ ကြေးရတတ်များကား ရိုမတ်စ်
 နှင့် သူ့ဆိုင်ကလေးကို မုန်းထားကြလေ၏။ ညနေတွင် လူအုပ်တစ်အုပ်
 မှာ ဆိုင်အနီးတွင် စုရုံးကာ မကြားနိုးနားနှင့် သိမ်ဖျင်းသော စကား
 များကို ပြောတတ်ကြသေး၏။

ဂေါ်ကီ ရောက်၍ မကြာမီပင် ကုလပ်များသည် လှုပ်လှုပ်
 ရှားရှား ဖြစ်လာကြလေ၏။ ရိုမတ်စ်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူ အိုင်ဇော့
 ဆိုသူမှာ ဗောလိဂ်မြစ်ကမ်းဘေးတွင် ခေါင်းခွံများ ကွဲကာ သေဆုံး
 နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ပြင် ရိုမတ်စ်ကိုလည်း အမည်မသိသူ
 လူတစ်ယောက်က သေနတ်ဖြင့် ပစ်သွားလေ၏။

ထို့နောက်တွင် ကုလပ်များသည် ရိုမတ်စ်၏ မီးဖိုထဲသို့

ယမ်းမှုန့်များနှင့် ထင်းတုံးများထည့်ထားကာ နောက်ဆုံးတွင်
 အိမ်နှင့် ဈေးဆိုင်ကလေးကို မီးတင်၍ ရှို့ကြလေ၏။ ဂေါ်ကီသည်
 အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် မီးတောက်များ ပတ်လည်ပိုင်းကာ
 ပိတ်မိနေလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် သိုးရေ အကျီတစ်ထည်
 ကို ဝတ်ကာ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချထွက်ပြေးခဲ့ရလေ၏။

သူသည် ရွာကလေးမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သူ၏ မိတ်ဆွေ
 ဘာရီနောင်းနှင့်အတူ ဗောလိဂ်မြစ်အတိုင်း အက်စ်ထရာခန်သို့ စုံဆင်း
 ခဲ့လေ၏။ မြစ်လမ်းခရီးတွင် ဂေါ်ကီတို့ နှစ်ဦးသည် ခရီးသွားသင်္ဘော
 တွင် သင်္ဘောခိုးစီး၍ လည်းကောင်း၊ ဖောင်ဆွဲသမားများအဖြစ်
 အမျိုးမျိုးလုပ်၍ လိုက်လာရသဖြင့် အတော်ကြာညောင်းမှ အက်စ်
 ထရာခန်သို့ ရောက်လေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် ကက်စ်ဗီယန်
 ပင်လယ်သို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် ပင်လယ်ကို ပထမဆုံး
 အကြိမ် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ဤတွင်တစ်ခါက မုန့် ဖုတ်သမားနှင့်
 ဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ လက်ထောက်ဆိုင်ပိုင်ဖြစ်သူ နှစ်ဦးတို့သည် တံငါ
 သည်အဖြစ် အလုပ်စတင် လုပ်ကြရလေတော့၏။

* * *

အခန်း . | ၃ |

မီးရထား ညအစောင့်

ကက်စ်ပီယန် ပင်လယ်ဘက်မှ ဂေါ်ကီ ပြန်လာသည့်အခါ တွင် ကာဇန်မြို့သည် အရိုးစိမ့်အောင် အေးမြလျက်ရှိကာ ဂေါ်ကီ လာသည်ကို မနှစ်မြို့သည်နှင့် တူနေလေ၏။ ဒီရင်ကော့စ်၏ ဆိုင် ကလေးမှာလည်း ပိတ်ခဲ့ရပြီဖြစ်၏။ ဂေါ်ကီ၏ မိတ်ဆွေများလည်း မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီဖြစ်၏။

ဂေါ်ကီသည် မြို့ထဲတွင် တည်းခိုစရာမရှိဘဲ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေသည်နှင့် နောက်ဆုံးတွင် တိတ်ဆိတ်ပျင်းရိ ဖွယ်ကောင်းလှ သော ဒိုဘရင်ကာ ဘူတာရုံကလေးတွင် ညအစောင့်အဖြစ် ဝင်၍ လုပ်ရလေ၏။

သူသည် ငယ်စဉ်က မြို့မှ ဖဲကြဉ်ကာ တောလိုက်မုဆိုး တစ်ယောက်၏ တဲကလေးတွင် လည်းကောင်း (သို့မဟုတ်) လူသူ ကင်းဝေးသည့် ဘူတာရုံငယ်ကလေးတွင် လည်းကောင်း၊ နေထိုင်ရန် စိတ်ကူး မျှော်မှန်းခဲ့ပေ၏။ ယခုမူ အထီးကျန်ကလေး ဘဝတုန်းက တောင့်တခဲ့သော အာသာဆန္ဒသည် ပြည့်ဝပြတော့ပြီဖြစ်၏။ သို့တိုင် အောင် သူသည် စိတ်၏ ရိပ်ငြိမ်ချမ်းမြေ့မှုကို မရသေးပေ။

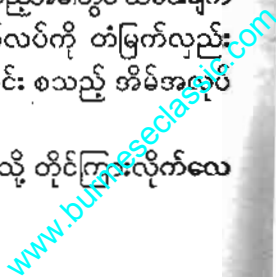
ညစဉ်ညတိုင်း ညနေ ၆ နာရီမှ နံနက် ၆ နာရီအထိ ဂေါ်ကီ သည် လက်ထဲတွင် တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ကာ ကုန်ရုံများကို ပတ်ချာ လည့်ကာ ဂျုံအိတ်များကို စောင့်ကြည့်ရသည်။ ဂေါ်ကီသည် ဂျုံအိတ်တွေကို အနီးမှ တပ်စွဲနေသည့် ကော့ဆက်တပ်သားများ ခိုးယူ ခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့ရသည်ပြင်၎င်းတို့သည် အပင်ပန်းခံ၍ ခိုးယူကြ မည့်သူများမဟုတ်သည်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ဘူတာရုံပိုင်ကြီး ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူဝေစုကိုပင် ယူသည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပေ။ ရုံပိုင်မှာ ကြီးထွားသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ရှိ၍ ပြုံးကျယ်သော မျက်လုံးများနှင့် မည်းနက်သော မုတ်ဆိတ်မွေးများ ရှိသောကြောင့် သူ့ကို 'အာဖရိကန်' ဟု ခေါ်ကြလေ၏။ တောင်ဘက်နှင့် ကက်စ်ပီယန် ဘက်မှ ကုန်တင်ကားများလာတိုင်း အာဖရိကန်ကြီးသည် အထဲတွင် ပါရုန်းပိုးထည်များနှင့် အရှေ့ဘက်မှ အသားချိုများ ပါလာတတ် သည့်အတွက် ကားများကို ရပ်တန့် စစ်ဆေးလေ့ရှိ၏။ အာဖရိကန် ကြီးသည် သူ့ရသောပစ္စည်းများကို ရောင်းကာ သောက်ပွဲကြီး ကျင်းပ ပြီး ဂေါ်ကီအား သောက်ရန် အတင်းအဓမ္မ တိုက်တွန်းလေ့ရှိ၏။

သို့ရာတွင် ကံအားလျော်စွာပင် ဂေါ်ကီသည် ဘူတာရုံတွင် လအနည်းငယ်မျှသာ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပေ၏။ ဂေါ်ကီသည် သူ့အလုပ်ရှင် ရုံပိုင်လို ကြီးမားထွားကြိုင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာ ရှိသည့် အာဖရိကန်ကြီး၏ ထမင်းချက်မိန်းမနှင့် ရန်ဖြစ်တတ်ပေ၏။

“နင့်ကို သိစေမယ်” ဟု ဂေါ်ကီကို အမြဲတမ်း ခြောက်လှန့် ကြိမ်းမောင်းလေ့ရှိ၏။

ဂေါ်ကီသည် တစ်ညလုံး အလုပ်ပြီးသည့်အခါတွင် ထမင်းချက် မိန်းမကြီးသည် ဂေါ်ကီအား အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်ကို တံမြက်လှည်း ခြင်း၊ မီးမွှေးခြင်း၊ မြင်းစောင်းကို ရှင်းလင်းခြင်း စသည့် အိမ်အလုပ် များကို စေခိုင်းလေ့ရှိပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် မီးရထားဌာနချုပ်ရုံးသို့ တိုင်ကြားလိုက်လေ

၏။ သို့သော်လည်း ညအစောင့်တစ်ယောက်က ထမင်းချက် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်အကြောင်း တိုင်ကြားချက်ကို ဌာနချုပ်ရုံးရှိမည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်ကမှ အပင်ပန်းခံ၍ ခေါင်းထဲ ထည့်မစဉ်းစားပေ။ သို့သော် ဂေါ်ကီသည် အကြံတစ်ခုရလေသည်။ ထိုအကြံကား သူတိုင်ကြားချက်ကို ကဗျာတစ်ပုဒ် စပ်ရန်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ အပျင်းထူလှသော မီးရထားအရာရှိများသည် ဂေါ်ကီ၏ ကဗျာဖြင့် ရေးထားသော ထူးဆန်းသည့် တိုင်ကြားချက်ကို ဖတ်ကာ ဂေါ်ကီ၏ သက်သာချောင်ချိရေးအတွက် စိမ့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် ဗိုရစ်ဆိုလက်စ်ခ် ကုန်ရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးခြင်းခံရကာ ဂျူအိတ်များနှင့် ကတ္တရာစေးသုတ် တာလပတ်များကို စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုရလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ဤမြို့ကလေးတွင်တွေ့ရသည့် ကြမ်းတမ်း၍ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သော လူတို့၏ဘဝကို ကြည့်၍ အံ့ဩမိလေ၏။

ထိုမြို့ကလေးရှိ မြို့ဝန်ကား မကောင်းဆိုးဝါးများမှ ကင်းဝေးရန် ဘာသာရေးအမိန့်များကို ထုတ်ထား၏။ ထိုမြို့ကလေးမှ ကျောင်းဆရာမှာ စနေနေ့တိုင်း လူမြင်ကွင်း ရေချိုးအိမ်တွင် သူ၏ ဇနီးကို ရိုက်နှက်တတ်ပေ၏။ ဤပရိတ်ရွတ်သံများနှင့် ရိုက်သံနှက်သံများသည် ထိုမြို့သားများအဖို့ ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ် မဟုတ်တော့ပေ။

ဂေါ်ကီသည် ဗိုရစ်ဆိုလက်စ်ခ် မြို့လေးတွင် တွေ့မြင်ရသည့် ဘဝကိုသူ၏ 'အစောင့်သမား' ဝတ္ထုတိုကလေးတွင်...

“လူ့ဘဝ၏ တောက်ပြောင်သော ပျော်ရွှင်မှုများနှင့် ဂုဏ်ပြောင်သည့် လုပ်ငန်းဆောင်တာများကို ဆောင်ရွက်ရန် အမြဲတစေ တွေးတောကြံစည်ရင်း ကျွန်ုပ်သည် ဂျူအိတ်များနှင့် ကတ္တရာစေးသုတ် တာလပတ်ပုံများကို လည်းကောင်း၊ ကန်သင်းရိုးဖြစ်နေသည့် နှင်းခဲပုံများကို လည်းကောင်း၊

အိပ်မောကျနေသည့် လောကကြီးနှင့် စိမ်းပြာသော တောအုပ်များကို လည်းကောင်း ကြည့်ရင်း ကော့ဆက်တို့ မဒိုနိုင်အောင် ကာကွယ်စောင့်ကြပ်ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ညစောင့်အလုပ်ကို လုပ်ရင်း ဟိန်းနှင့် ရှိတ်စပီးယားတို့၏ စာများကို ဖတ်ရှုမိပေ၏။ သို့သော် တစ်ညတွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် ခြောက်သွေ့ ပုပ်သိုးလျက်ရှိသော ပတ်ဝန်းကျင် လောကသို့ ပြန်၍ ပျံ့လွင့်လာတတ်ကာ နာရီပေါင်းများစွာ လဲလျောင်း၍ သော်လည်းကောင်း၊ ထိုင်၍ သော်လည်းကောင်း နေတတ်ပေ၏။ ထိုစဉ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည် ထိပ်တွင် အရိုက်ခံရသူကဲ့သို့ ဖူးဝေကာ ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏”

ဟု ရေးသားခဲ့လေသည်။

ထိုမြို့ကလေးရှိ မီးရထားဘက်တွင် တက္ကသိုလ်နှင့် ကောလိပ်များမှ ထွက်လာသော ကျောင်းသားဟောင်းများ စီးပွားရေးဘက် ပါရဂူများနှင့် စစ်အရာရှိများ စသည့် ပညာတတ်များလည်း အလုပ်လုပ်လျက်ရှိကြလေ၏။ ၎င်းတို့အထဲမှ အချို့မှာ နိုင်ငံရေးနယ်တွင် 'သင်္ကာမကင်းသူ' စာရင်းတွင် ပါနေပြီး ထောင်ကို သော်လည်းကောင်း၊ နယ်ခြားကို သော်လည်းကောင်း ရောက်ခဲ့ဖူးသူများ ဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်ကာ ဗိုရီဆိုလက်စ်ခ် မြို့သူမြို့သားများ၏ မိုက်မဲတွေဝေပုံကို သူတို့အား ပြောပြတတ်၏။ သို့သော် ဤပညာတတ်များကမူ ဂေါ်ကီ ပြောသမျှကို ဖျက်ရယ် ပြုရုံမျှ ပြုကြလေသည်။ ဂေါ်ကီ ပြောသည့် အဖြစ်အပျက်များသည် သူတို့အဖို့ ဟဒယရွှင်ဆေး ဖြစ်နေပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ဤပညာတတ်များ၏ စိတ်နေစိတ်ထားကို အံ့ဩမိလာ၏။

ကာဇန်မြို့ရှိ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့အစည်းများတွင် ရောက်ခဲ့စဉ်ကဆိုလျှင် ဂေါ်ကီသည် သူနှင့် ပညာတတ်များ အကြားတွင် မြင့်မိုရ်

တောင်ကြီး ကွယ်ကာဆီးသည့်ပမာ ထင်မှတ်မိခဲ့လေသောကြောင့် နှလုံးသည်းပွတ်တွင် 'အသိနာ' ကြီးစွဲခဲ့ရပေ၏။ သို့သော်လည်း ဂေါ်ကီသည် ထိုပညာတတ်များကို ရိုသေလေးစားခဲ့ပေ၏။ ဗိုရစ်ဆိုလက်စ်ခါမြို့ကလေးတွင်မူ ပညာတတ်များသည် ရိုင်းစိုင်း၍ စိတ်သဘောထား ကျဉ်းမြောင်းသော အခြေအနေမဲ့များသာ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သူတို့အထဲမှ ဘာလင်နော့ဗ် အမည်ရှိ လူတစ်ယောက်သာ လျှင် ဂေါ်ကီ၏ စကားကို ကြားပြီးသည့်အဆုံး၌ "ဒီမြို့မှာနေရတာ တကယ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်" ဟု ပြောခဲ့ဖူး၏။ သူသည် ဤစကားများကို ရိုးရိုးသားသားပင် ပြောရှာပေရာ ဂေါ်ကီသည် သူ့ကို လေးစားမိပေ၏။

ဂေါ်ကီကို အများက အထင်သေးကြပေ၏။ ဂေါ်ကီသည် ထိုမြို့သားတွေ၏ ရှုတ်ချ ကဲ့ရဲ့မှုကို ခံခဲ့ရလေ၏။ ဤမြို့တွင် တစ်ယောက်ထီးတည်း ဝိုင်းပယ်ခံနေသည့် အတောအတွင်း ဖတ်ရသည့် စာအုပ်များအရ လူတို့၏ဘုံကား မိုက်မဲတွေဝေမှုတွေမျှသာ မဟုတ်ဘဲ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာတွေ ရှိသည်ဆိုသည့် သဘောကို တွေ့ရလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ဤအချက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲကြီးကို ယုံကြည်မိလေ၏။ သို့သော် လူ့ဘဝကား သူ့အဖို့ 'အသည်းနာ' ရောဂါကို တစ်ကြိမ် ပေးနိုင်သည့် အခြေအနေမှာပင် ရှိသေး၏။

ဂေါ်ကီသည် ဗိုရစ်ဆိုလက်စ်ခါမြို့မှ ကရူတရ ဘူတာသို့ ကရိုဗာရေးလေးအဖြစ် ပြောင်းရလေ၏။

လဟာပြင်ထဲတွင် ကွယ်ပျောက်လုမတတ် ရှိနေသည့် ဘူတာငယ်ကလေးထဲတွင် နေရသူတိုင်းသည် တစ်ယောက်ထီးတည်း ပျင်းရိခြောက်သွေ့မှုကို တမြေမြေခံစားရင်း လေးလံသော ခေါင်းလောင်းကြီးအောက်တွင် နေရသလို ဖြစ်နေလေ၏။ ရှဉ့်များ၏မြည်သံ၊

ခြင်ကောင်တို့၏ တဝီဝီအော်သံနှင့် ရံဖန်ရံခါ အဝေးမှ တူလူတို့လက် မြည်ကာခုတ်သွားသည့် မီးရထားသံကိုသာ ကြားရပေ၏။ ဗိုရစ်ဆိုလက်စ်ခါမြို့တွင်မူ အနည်းဆုံး စာအုပ်များရှိနေပေသေး၏။ ဘျံအိတ်များနှင့် တာလပတ်များ စောင့်ကြပ်ကြည့်ပြီးနောက် တိန်းနှင့် ရှိတ်စပီးယားတို့၏ စာကို ဖတ်၍ နေနိုင်သေး၏။ သို့သော် ဤဘူတာငယ်ကလေးတွင်ကား တဂျောက်ဂျောက် တွက်ရသည့် ခွေးနားရွက်သဏ္ဍာန် နီဗာ ဂဏန်းခုံများမှအပ အခြား ဘာမျှ မရှိပေ။

တစ်နေ့တွင် ဂေါ်ကီသည် ဗိုရစ်ဆိုလက်စ်ခါမြို့ရှိ တစ်ဦးတည်းသော သူ၏ မိတ်ဆွေကြီး ဘာလင်နော့ဗ်သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းထဲတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပစ်၍ အဆုံးစီရင်လိုက်ကြောင်း သတင်းရရှိလေ၏။ သူ၏ နှုတ်ဆက်စာတွင် သူပိုင် စာအုပ်များကို ကရူတရမြို့ရှိ 'မက္ကလင်းမစ်ချ်' ထံသို့ ပေးပို့ရန် ရေးသားထားခဲ့ပေ၏။

ဂေါ်ကီ၏ စိတ်ထဲတွင်မူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သူများသည် အခြားသူများထက် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း မွန်မြတ်နိုင်ပါသလဲ ဟု တွေးမိလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် အသက် ၂၂ နှစ်မျှ ရှိပြီဖြစ်၍ ၎င်းအဖို့ စစ်ထဲသို့ဝင်ရန် အချိန်ရောက်လာပြီဖြစ်၏။ သူသည် ကရူတရမှ ထွက်ကာ နင်နီနိုဂိုရော့ဒ်သို့ ခြေလျှင် ကိုယ်ပိုင်ယာဉ်ဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။

ထိုရာသီကား နွေဦးကာလ ဖြစ်လေသည်။ ဂေါ်ကီသည် ဆောင်းဦးပေါက်မတိုင်မီ ဇာတိချက်မြုပ်သို့ ပြန်ရောက်လိမ့်မည် ဟု မျှော်လင့်မိပေ၏။

* * *

မကြာခဏ လာရောက်ကြကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေရာ ဂေါ်ကီလည်း သူ့စကားကို အနူးအညွတ် သဘောကိုက်ညီမိလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် မော်စကိုမှ နဂါးနီဂိုရော့ဒ်သို့ သွားရဦးမည် ဖြစ်သည်။ မော်စကိုမှ နေရင်းဇာတိသို့ အပြန်ခရီးလမ်းတွင် ဣတ္တမြိုင် ရပ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားခဲ့ပေ၏။

“စက်တင်ဘာလ ကုန်လုပြီ။ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဆောင်းဦးပေါက် မိုးနှင့်ကလေးများသည် တဖွဲဖွဲ တစွေစွေ ရွာသွန်းလျက် ရှိကြ၏။ အေးမြ၍ စိန်နေသော လေသည် ရှိပြတ် လယ်ကွင်း များပေါ်တွင် သုတ်ဖြူးလျက်ရှိ၏။ တောရိပ်မြိုင်ခြေတို့ သည် အရောင်လွင်လျက် ရှိကြပေ၏။ ဤရာသီကား အတင့်တယ်ဆုံး ရာသီပင် ဖြစ်သော်လည်း အထူးအားဖြင့် စုတ်ပြတ်လျက်ရှိသော ဖိနပ်ဖြင့် ခြေလျှင်ခရီးနှင့်ရန် အနည်းငယ် ဆိုးရွားလှသည့် ရာသီပင်ဖြစ်ပေ၏။”

“မော်စကို ကုန်ရုံတွင် နဂါးနီဂိုရော့ဒ်၏ သားသတ်ရုံသို့ ပို့မည့် နွား ၈ ကောင် တင်လာသည့် ရထားတွဲကြီးကို တွေ့သဖြင့် မိမိ လိုက်ပါရမည့်အကြောင်း မီးရထား အစောင့် အား ချော၍ ပြောရ သေး၏။ နွား ၅ ကောင်မှာ ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် ရှိသော်လည်း ကျန် ၃ ကောင်မှာ ကျွန်ုပ် ရောက်လာသည်ကို သဘောကျဟန် မတူ ဘဲ အတတ်နိုင်ဆုံး ကလန်ကဆန်လုပ်ကာ ကျွန်ုပ်အား စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်စေ ၏။ သူတို့က နိုင်သည့်အခါတွင် တရူးရှူးအော်ကာ တွန်ကြသေး၏။”

“လူစဉ်မမိသော ခြေခွင်ခွင်နှင့်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ထူလပျစ် နှင့် အရက်သမားဖြစ်သူ မီးရထားအစောင့်မှာ ကျွန်ုပ်အား တိရိစ္ဆာန်များကို အစာကျွေးခိုင်းသဖြင့် ကျွေးပေးရသေး ၏။ ရထားရပ်တိုင်း သူသည် မြက်ခြောက်တစ်ထူးကို

အခန်း [၄]

ဝက်သစ်ချပင်အို၏ တေးသံ

ဂေါ်ကီသည် ဒွန်နယ်ထဲတွင် လေလွင့်လျက်ရှိလေ၏။ သူ သည် တန်ဟောနှင့် ရာတန်အရပ်များသို့လည်း ရောက်ခဲ့ကာ ကောဆက် အစုများ၊ ရွာများ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းများတွင် တည်းခိုပြီး လမ်းတွင် တွေ့သမျှ ကျပန်းအလုပ်များကို လုပ်ခြင်းဖြင့် သူ့ဝမ်းတစ်ထွာကို ထိန်း ကျောင်းခဲ့ရပေ၏။

ဤအကြိမ်ကား ဂေါ်ကီ၏ ရုရှားပြည်တွင်း၌ ပထမဆုံး အကြိမ် လည်ပတ်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဂေါ်ကီသည် စက်တင်ဘာလထဲတွင် မော်စကိုမြို့သို့ ရောက်လေ၏။

မော်စကိုသို့ရောက်လျှင် ဂေါ်ကီသည် ခါမော့ပီနီကီ ဒေသ ရှိ စာရေးဆရာကြီး တော်လ်စတိုင်းနေထိုင်ရာ ရှေးအိမ်အိုကြီးကို သွားလေ၏။ ဂေါ်ကီရောက်သည့်အခါတွင် တော်လ်စတိုင်းကို အိမ်တွင် မတွေ့ရပေ။ တော်လ်စတိုင်း၏ဇနီး ဆိုယာအင်ဒရီယက်နာ က ဧည့်သည်အား ကြိုဆိုကာ ကော်ဖီမုန့်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံပေ၏။ မြို့စား ကတော်ကြီးသည် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်းသမားများ တော်လ်စတိုင်းထံ

တံခါးမှ ပစ်သွင်းလိုက်ကာ “ဟေ့ ကျွေးလိုက်စမ်း” ဟု အာဏာသံပါပါဖြင့် အမိန့်ပေးလေ့ရှိ၏။

“ကျွန်ုပ်သည် တိရိစ္ဆာန်တွဲထဲတွင် ၃-၄ နာရီမျှ နွား များနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့ရကာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တစ်သက်တွင် ဤမျှရိုင်းစိုင်းသည့် သတ္တဝါမျိုးတွေနှင့် တွေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု တွေးမိလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် နင်နီနီဂိုရော့ဒ်သို့ လက်ဗလာ သက်သက်ဖြင့် ပြန်၍ သွားမည်မဟုတ်ပေ။ သူ၏ လွယ်အိတ်ထဲတွင် ကဗျာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည့် မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ‘ဝက်သစ်ချပ်အို၏ တေးသံ’ ဆိုသော ကဗျာတစ်ပုဒ် ပါလာပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် သူ့ကဗျာကိုကြည့်ကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိလေ၏။ ဤကဗျာကို ပုံနှိပ်ဖြစ်ပါက သူ့မိတ်ဆွေများမှာ မုချ ကေန အံ့ဩကြလိမ့်မည်ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲကြီး ယုံကြည်ထားလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် စစ်တပ်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်မရခဲ့ပေ။

“သူ စစ်ထဲဝင်ဖို့ မကောင်းဘူး အဆုတ် အားနည်းတယ်” ဟု စစ်ဘက်ဆရာဝန်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် အလုပ်တစ်ခုကို ရှာရတော့မည် ဖြစ်၏။ သို့နှင့် ပန်းကန်ဆေးသမား၊ မုန့်ဖုတ်သမား၊ ဇာတ်သမားနှင့် မီးရထား ညစောင့်လုပ်ခဲ့သော သူသည် အရက်ဖို တစ်ဖိုတွင် အလုပ် ကြမ်းသမားအဖြစ်သို့ ရောက်ရပြန်လေ၏။ သူ၏ တာဝန်ဝတ္တရား များထဲတွင် ဈေးဝယ်များအား ဘာပေးရဲယန်းအရက်ကို ရောင်းရသော အလုပ်လည်း ပါဝင်ပေ၏။

လမ်းမှ လူများကမူ သူ၏ဇာတ်ထဲက ဓားပြတွေ ဆောင်းတတ် သည့် အနားပတ်ပြားကြီးနှင့် ဦးထုပ်၊ ထမင်းချက်တွေ ဝတ်သည့် အင်္ကျီဖြူနှင့် ပုလိပ်အရာရှိဝတ်သည့် ဘောင်းဘီပြာကြီးကြောင့် ဂေါ်ကီကို အထူးအဆန်းသဖွယ် လှည့်၍ ကြည့်တတ်ကြလေ၏။

ပုလိပ်များကလည်း ဂေါ်ကီကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ် ၍ နေကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ပုလိပ်တို့ မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေ ခြင်းမှာ ထူးခြားသော ဘာပေးရဲယန်း အရက်ရောင်းသူ တစ်ယောက် ၏ အနေဖြင့် မဟုတ်ဘဲ တစ်ခုခုထူးခြား၍ စောင့်ကြည့်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

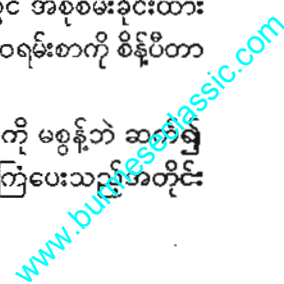
ထိုအခါကား နင်နီနီဂိုရော့ဒ်တွင် တောင်လှန်ရေးသမား အမြောက်အမြား ရောက်ရှိနေသောအခါပေတည်း။ ၎င်းတို့ အထဲ တွင် ကာဇန်မှ မိတ်ဆွေဟောင်းများလည်း ပါဝင်ကြပေ၏။ ကာဇန် တက္ကသိုလ်တွင် အခက်အခဲတွေ့ကာ နင်နီနီဂိုရော့ဒ်သို့ ရောက်ရှိ လာသူများလည်း ပါဝင်ပေ၏။

ထမင်းချက်အင်္ကျီနှင့် ပုလိပ်ဘောင်းဘီပြာကို ဝတ်ထားသူ သည် တရားဥပဒေပြင်ပ အဖွဲ့အစည်းများ၏ ဆွေးနွေးပွဲများသို့ မကြာခဏ တက်ရောက်တတ်လေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ကာဇန်မှ နိုင်ငံရေးကြောင့် နယ်နှင်ခံထား ရသူ နှစ်ယောက်နှင့်အတူ နေလေ၏။ သူတို့မှာ ချီကင် အမည်ရှိ ကျောင်းဆရာဟောင်းတစ်ယောက်နှင့် ဆိုမော့ဗ် ခေါ် ကျောင်းသား ဟောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် အာဏာပိုင်များက ပို၍ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာလေ၏။ ပုလိပ်သူလျှိုများသည် ဂေါ်ကီနှင့် ရဲဘော်များ နေကြသည့်အိမ်ကို ချောင်းမြောင်း ကြည့်၍ နေကြလေ၏။

နင်နီနီဂိုရော့ဒ်မှ အလုပ်သမား တီလ်လက္ကဒီ ပက်ရှ်ကော့ဗ် အကြောင်း အစုံအလင်ကိုလည်း မြို့တကာတွင် အစုံစမ်းခိုင်းထား လေ၏။ မကြာမီပင် ဆိုမော့ဗ်အား ဖမ်းဆီးရန် ဝရမ်းစာကို စိန့်ပီတာ စဘတ်မြို့မှ ရရှိလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းကို မစွန့်ဘဲ ဆက်၍ လုပ်လေ၏။ သူသည် ပုလိပ်အရာရှိကြီး အကြံပေးသည့်အတိုင်း

ကရိုလင်ကို ကို သွား၍တွေ့လေ၏။

ထိုအချိန်က နင်နီနီဂိုရော့ဒ်တွင်နေထိုင်လျက်ရှိသည့် ဗလာဒီမာကရိုလင်ကိုမှာ တိုင်းသိပြည်သိ ဖြစ်ကာ သတင်းမွေးလျက် ရှိပေ၏။ သူ၏ ဝတ္ထုများနှင့် ဝတ္ထုတိုများသည် ပညာတတ်ပိုင်းတွင် လူကြိုက်များသည့် စာများဖြစ်နေလေ၏။ သို့သော် အဖိုးရအရာရှိပိုင်းနှင့် ကုန်သည်ပိုင်းကမူ သူ၏ ဖရိုဖရဲ လက်ရေးဖြင့် ခြစ်ထားသည့် စာမူများ ပုံနှိပ်နေစဉ် တုန်လှုပ်နေရသည့်အချိန် ဖြစ်ပေ၏။

ကရိုလင်ကိုသည် ဇာဘုရင် အဖိုးရကို တိုက်ရန် တစ်စုံတစ် ယောက်က လွတ်လိုက်သည့် တမန်ဖြစ်သည် ဟူသော အကြောင်းမှာ လည်း လူတွေ ပြောစမှတ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် မျက်နှာမူန်တေတေ ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် သူ ဂုဏ်ယူ သည့် 'ဝက်သစ်ချပင်အို၏ တေးသံ' အမည်ရှိ ကဗျာကို ကရိုလင်ကို အား ပြလေ၏။

ကရိုလင်ကိုသည် စာရွက်ကြီးတွေဖြင့် ရေးသားထားသော သူ၏ လက်ရေးမူကို လှန်လှော့ကြည့်ရှုနေလေ၏။

“ဒီမှာ မင်း ရေးထားတာ ‘ကေ့ကောက်’ ဖြစ်နေတယ်၊ ‘ရန်’ သွားတယ်ထင်တယ် ဟုတ်လား။ ‘ကေ့ကောက်’ လို့ မရှိပါ ဘူး။ ‘ကေ့ကောက်’ ဖြစ်ရမှာပေါ့” ဟု သူက ပြော၏။

ဂေါ်ကီသည် ပွင့်လာအံ့သော စာရေးဆရာကလေး တစ်ယောက် ကို အရေးတယူ ပြုပြင်ပေးသည့် နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီး အား ကျေးဇူးတင်မိလေ၏။ သို့သော် ‘ကေ့ကောက်’ ဟု ဂေါ်ကီ ရေးခြင်းကား စာရေးဆရာကြီး ကရိုလင်ကို ပြောသကဲ့သို့ ‘လျှံ’ ခြင်း မဟုတ်ပေ။

ကရိုလင်ကိုသည် ဂေါ်ကီ၏ စာပေစိတ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အတော်ကြာ ဆွေးနွေးလေ၏။ ကရိုလင်ကိုက ဂေါ်ကီ၏ ကဗျာများ တွင် သတ်ပုံသတ်ညွှန်းလိုသည်ဟု ဝေဖန်လိုက်၏။

ကဗျာမှာ အောက်ပါစာပိုဒ်ဖြင့် စ ထားပေ၏။

“ငါသည် ကမ္ဘာလောကထဲသို့ စေ့စပ်ရန် ဝင်လာသည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်ဖြစ်၍”

“ထို့ကြောင့်ဖြစ်၍” . . . ဒီလိုသုံးတာ မကောင်းဘူး။ ဒီလို သုံးတာက လေးပြီးတော့ စကားလုံးလည်း မလှဘူး။ “သို့ဖြစ်၍” လို့ သုံးရင် ဆိုရ၊ ဖတ်ရတာလည်း ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

ဂေါ်ကီသည် ဤအချက်ကို ပထမအကြိမ် သဘောပေါက် မိလေ၏။ ရက်ပေါင်းအနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကရိုလင်ကိုက သူ၏ လက်ရေးမူကို ပြန်ပေးလိုက်လေသည်။ အဖုံးပေါ်၌ကား . . .

“ဤကဗျာကိုကြည့်၍ သင်၏ အရည်အသွေးကို ထုတ်ဖော် ပြောပြရန် ခဲယဉ်းလှ၏။ သို့သော်လည်း သင့်တွင် စာပေပါရမီ ရှိ သည်ဟု ထင်ပါသည်။ သင်တွေ့ကြုံသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ရေး၍ ကျွန်ုပ်အား ပြသစေလိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ကဗျာများကို တည်းဖြတ်တတ်သူ မဟုတ်၍ သင်၏ကဗျာကို ဖတ်ရာတွင် အခက် အခဲ တွေ့ရပါသည်။ သို့သော် ကဗျာထဲတွင် ပါသည့် အချို့စာ ကြောင်းများကား ပြတ်သားရှင်းလင်း၍ စွမ်းအားနှင့် ပြည့်စုံပါပေ သည်” ဟူ၍ ရေးသားထားလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ကဗျာကို သော်လည်းကောင်း၊ စကားပြေကို သော်လည်းကောင်း ဘယ်တော့မှ မရေးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ဂေါ်ကီသည် သူ၏ အရေးအသားကို စွန့်ရန် ဆုံးဖြတ် ချက်မှာ ခိုင်မာလျက်ပင် ရှိသေး၏။ ဂေါ်ကီသည် နင်နီနီဂိုရော့ဒ်တွင် နေသည့် ၂ နှစ်တာ အတောအတွင်း ကလောင်ကို တစ်ခါမျှ မကိုင် တော့ပေ။ သို့တိုင်အောင် ဂေါ်ကီအဖို့ အရက်ဖိုထဲတွင် အရက်စည် တွေကို လှိုခဲသည့်အလုပ်အပြင် သူ့ဘဝမှာ တခြား စိတ်ဝင်စားစရာ တွေ ရှိပေသေး၏။ သို့သော်လည်း နင်နီနီဂိုရော့ဒ်တွင် နေသည့် အတောအတွင်း ဖြစ်ပျက်ဖန်တီးလာပုံကား တရွတ်ရမှာ နေစဉ်က

၅၆

မြသန်းတင့်

ဖွင်းရိခြောက်သွေ့ဖွယ်နေ့များကို ပြန်လည်အမှတ်ရအောင် ပေါ်ပေါက်လာသည့် တစ်ခါက တွေ့ဖူးခဲ့သော ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးပင်ဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ပညာတတ်များ၏ လေ့လာရေးအဖွဲ့များသို့ တက်ရောက်လေ့ရှိပေ၏။ ဤမြို့ရှိ အဖွဲ့များတွင် ဂေါ်ကီသည် စိတ်သဘောထား ကောင်းမွန်သူများကို တွေ့ရသော်လည်း ၎င်းတို့အထဲမှ အတော်ဆုံး လူများပင်လျှင် လူထုထဲမှ လည်းကောင်း၊ ဘဝနှင့်လည်းကောင်း၊ ကွဲကွာ အလွမ်းဝေးလျက်ရှိကြောင်းကို သဘောပေါက်လာစ ပြုလာပေ၏။ ၎င်းတို့၏ အလုပ်မှာ စာအုပ်များကို ဖတ်ကာ အနှစ်သာရ မရှိသော စကားများကို အာပေါင်အာရင်း သန်သန်နှင့် ငြင်းကြ ခုံကြသည့် အလုပ်မျှသာ ဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ဤကြားထဲမှ လူတွေ၏ တကယ့်ဘဝ စိတ်နေသဘောထားကို ရှာဖွေလျက် ရှိခဲ့ပေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အကောင်းဆုံးမှာ တစ်နေရာရာသို့ ခရီးဝေးဝေး ထွက်သွား ခြင်းပင်ဖြစ်သည် ဟု သဘောပေါက်မိလေ၏။ သူသည် ကျေးရွာ စုံစမ်းရေးအဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက် အနေနှင့် လိုက်ပါရန် လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်လေ၏။ ထိုအဖွဲ့မှ ဂေါ်ကီနှင့် သိက္ခမ်းသော အရာရှိက သူ့အား ပါမီရကုန်းပြင်မြင့်သို့ ခေါ်သွားရန် ဂတိပေးလိုက်လေ၏။

သို့ရာတွင် ဂေါ်ကီမှာ 'သင်္ကာမကင်းသူ' စာရင်းတွင် ပါဝင်နေသဖြင့် ထိုအဖွဲ့နှင့် မလိုက်ရတော့ဘဲ ပယ်ချခြင်း ခံရလေ၏။

နွေရာသီ ညတစ်ညတွင် ဂေါ်ကီသည် တောင်ကမူ အစွန်းလေးရှိ ခုံတစ်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိလေသည်။ သူထိုင် နေသည့်နေရာမှာ ဗောလိဂါဖြစ်၏ ရေယာဉ်နှင့် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ နှင်းဖြူဝတ်ရုံကို ခြုံထားသည့် မြက်ခင်းများကို မြင်ရလေ၏။

လိပ်ခွေလျက်ရှိသည့် မုတ်ဆိတ်မွှေးများဖြင့် သူ့စိမ်းတစ်ယောက်သည် သူ့ဘေးတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ လာ၍ ထိုင်လေ၏။ ထိုသူမှာ ကရိုလင်ကိုပင် ဖြစ်ပေ၏။

“မင်း စာရေးသေးသလား” ဟု ကရိုလင်က မေးလေ၏။

“မရေးတော့ဘူး”

“မင်း တော်တော် မှားတယ်၊ ကျုပ်က မင်းမှာ စာပေအရည်အချင်း ရှိတယ်လို့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်မိတာ အမှန်ပဲ”

မှန်လှပေ၏။ ဂေါ်ကီသည် ထိုစဉ်က စိတ်အပျက်ကြီးပျက်နေသော အချိန်ဖြစ်၏။ သူသည် သူ၏စာပေ အရည်အသွေးကို အယုံအကြည်ကင်းမဲ့လျက်ရှိပေ၏။ ပညာတတ်တို့၏ သဘောတရားရေးရာ အငြင်းအခုံများမှာလည်း ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းကာ အချည်းနှီး အကျိုးမဲ့သော အလုပ်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ပေ၏။

ထို့ထက် စိတ်ညစ်ဖွယ်ကား သူသည် အချစ်နယ်တွင်းသို့ သက်ဆင်းမိခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ သူ၏ တစ်သက်တွင် ပထမအကြိမ် မိန်းမတစ်ယောက်ကို အရူးအမူး ချစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော် အခက်တကာအခက်ဆုံးကား သူ ချစ်ပင်စိုက်ပျိုး၍ ချစ်မေတ္တာမိုး ရွာခဲ့သည့် မိန်းမမှာ လင်ရှိ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေရုံမျှမက သူ့ကို ခင်မင် ကြင်နာလျက်နှင့် လင်ဟောင်းကို မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း။

ဂေါ်ကီသည် လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်ခန့်က တစ်ကြိမ် လမ်းမဘေး မီးရထား ဘူတာရုံကလေးမှ ထွက်ခွာခဲ့သလို ယခုတစ်ကြိမ် တွင်လည်း ရုရှားပြည်တစ်ပြည်လုံးကို လှည့်လည်ရန် နင်နီဂိုရော့ဒ်မြို့မှ ဖယ်ကြဉ်ခဲ့လေသတည်း။

* * *

www.burmeseclassic.com

၁၅ နာရီမျှ အလုပ်လုပ်ရပေ၏။ သို့သော် လုပ်ခကား တစ်နေ့လျှင် အနည်းဆုံး ကုပတ် ၅၀ မျှ ရလေသည်။

ဤလုပ်ခသည် ဂေါ်ကီ အဖို့ဆိုလျှင် မကြုံဘူးအောင် များပြား လှသည့် ဥစ္စာရတနာဖြစ်ပေ၏။ ဆင်ယိုနောင်၏ မုန့်ဖိုတွင်မူ ဂေါ်ကီ သည် တစ်နေ့လုံးလုပ်မှ ၁၀ ကုပတ် မျှသာ ဖြစ်ပေ၏။

အလုပ်လုပ်ချိန်မှ ခဏအပန်းဖြေချိန်တွင် ဂေါ်ကီနှင့် သူ ၏ အသစ်တွေ့ရသော ရဲဘော်များသည် မြစ်ကမ်းပါးပေါ်ရှိ ဖရို ဖရဲဆောက်ထားသော အမဲအူပြုတ်ဆိုင်ကလေးသို့ အလှူအယက် ပြေးကာ ဟာနေသော ဝမ်းတစ်ထွာကို ဖြည့်တင်းရပေ၏။ အလုပ် ကို ကျကျနန လုပ်ပြီးသည့်နေ့များတွင်မူ ဂေါ်ကီသည် ကူလီများ လှည်းသမားများနှင့် တင်းကျမ်းပြည့်နေတတ်သည့် 'ယိရှေ့ခပ်'ဟု နာမည်တူကြံဖြင့်ခေါ်သည့် ထမင်းဆိုင်သို့ ကျကျနန သွား၍ စားလေ့ ရှိ၏။

ဂေါ်ကီသည် သင်္ဘောဆိပ်အနီးရှိ အခန်းကလေးတစ်ခန်း တွင် နေလေ၏။ ထိုအခန်းမှာ အမယ်အိုကြီးတစ်ယောက်၏ အခန်း ကျဉ်းလေးဖြစ်ပြီး အမယ်ကြီးသည် အခန်းထောင့်ကလေးကို တစ်ညလျှင် ၅ ကုပတ်ဖြင့် ဂေါ်ကီအား ငှားရမ်းထားပေ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ ဂေါ်ကီသည် ရှောင်စတော့မှ ထွက်ခွာကာ လူကရိန်းနယ်သို့ လွှင့်ပြန်လေ၏။ ထိုမှ ဘာသာရေးဗီးယား၊ ထိုမှ ဒင်ညမြစ်ကမ်း၊ ထိုမှ ရှုမေးနီးယားနယ်စပ်အထိ လှည့်လည်လေ ၏။

နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာသောအခါ ပုလိပ်များက စိန်ပီတာ စတတ်ရှိ အာဏာပိုင်များထံသို့ အစီအရင်ခံလိုက်လေ၏။ အစီရင်ခံ ဇာတွင်ကား . . .

“ပက်ရှ်ကော့စ်သည် ရူးမေးနီးယားမှ ပြင်သစ်ပြည်အထိ သွားရန် ကြံရွယ်ချက်ဖြင့် နဒ်နီနိုဂိုရော့ဒ်မှ ခြေလျင်ထွက်လာခဲ့

အခန်း [၅]
လှည့်လည်ခြင်း

“သူသည် စာကျေ၍ ကလောင်စွမ်းအား ထက်မြက်ကာ ရုရှားပြည်တစ်ပြည်လုံးကို ခြေလှင့်နည်းပါးလောက် လှည့် လည် ခဲ့ပြီးလျှင် သင်္ကာယန မကင်းဖွယ် လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေ၏”

(ပုလိပ်ဘက် အစီရင်ခံစာမှ)

ဂေါ်ကီသည် ဗောလ်ဂါမြစ်ရိုးအတိုင်း စုန်ဆင်းလာကာ ဇာရစ်ဆင်မြို့သို့ အရောက်တွင် မြစ်ရိုးမှခွာ၍ စတက်လွင်ပြင်ကို လှည့်လည်လေ၏။

သူသည် ရှောင်တော့စ်တွင် အတန်ကြာ နေရပေသေး၏။ ရှောင်တော့စ်မြို့ရှိ ညစ်ပတ်သော သင်္ဘောဆိပ်တွင်ကား သားရေ ခြောက်များနှင့် ဆေးရွက်သေတ္တာများကို တူရကီ သင်္ဘောတစ်စင်း ပေါ်မှ အောက်သို့ သယ်ယူရသည့်အလုပ်ကို လုပ်ရလေ၏။ အလုပ် ချိန်ကား ဆင်ယိုနောင်၏ မုန့်ဖိုမှာတုန်းကကဲ့သို့ပင် တစ်နေ့လျှင်

သည်။ သို့သော် သူ့အား နယ်စပ်မှ ဖြတ်သန်းခွင့် မပေးသဖြင့် ကရိုင်းမီးယားနှင့် ထရန်စကော့ကေးရှား ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်” ဟု ပါရှိလေ၏။

မိုင်ထောင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသည့် ဘာဆားဗေးနီယား မှ ထရန်စကော့ကေးရှားသို့ အပြန်တွင် ဂေါ်ကီသည် ပင်လယ် နက် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်အတိုင်း ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်၍ သွားလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဂေါ်ကီသည် နှစ်ပေါင်း ၂ နှစ်တိုင်တိုင် ကာလ ကြာမြင့်စွာ လှည့်လည်လေ၏။ သူသည် တစ်ရွာမှတစ်ရွာ၊ တစ်နယ် မှ တစ်နယ် ကူးကာ ထူးဆန်းသစ်လွင်သည့် ဒေသများ ဖြစ်သော မောလ်ဒါးဗီးယား၊ ကရိုင်းမီးယား၊ ကူဗန်နှင့် ဂျော်ဂျီယာနယ်များသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေ၏။

ပင်လယ်၊ ဆိပ်ကမ်းများ၊ သင်္ဘောများ၊ မြင်းအုပ်များ၊ စတက်လွင်ပြင်ရှိ မီးပုံကပ္ပဲများ၊ အဝေးတွင် မိုင်းပျနေသည့် တောင် တန်းများ၊ ဂျစ်ပစ်စခန်းများ၊ ဘာတာ သိုးကျောင်းသားများ၊ ဘုန်းကြီး များ၊ ကုန်ခိုးသွင်းသူများ၊ တံငါသည်များ၊ လူလေလူလွင်များ၊ ဘုရား ဖူးများ စသည့် ထောင်ရာမက များပြားလှသော အရာများသည် သူ့စိတ်ထဲတွင် တံဆိပ်ခပ်နှိပ်ထားသည်နှင့် မခြား အထင်းသား ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ကတ်ချ်ရေလက်ကြားထဲတွင် ရေနစ်၍ သေမည့် ဆဲဆဲဖြစ်ခဲ့ရသေး၏။ ဂျော်ဂျီယာ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ဆီးနှင့်မုန်တိုင်းကြီးမိကာ နှင်းတောထဲတွင်နစ်၍ မလှုပ်နိုင်မရှား နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရပေသေး၏။ သူ့အဖို့ ရှောင်လွှဲ၍ မရခဲ့သည့် ငတ်မွတ် ဆာလောင်မှုကြောင့်လည်း သူ့ခြေထောက်များကို အနိုင်နိုင် နှင်ခဲ့ရ သေး၏။

သူသည် ‘ရွှေတွင်း၊ ငွေတွင်း၊ ပယင်း၊ ဒုဏ္ဏာ’ စသည့်

သဘာဝစွည်းများ ပေါများကြွယ်ဝသည့် တိုင်းပြည်ထဲတွင် လှည့်လည် ခဲ့သော်လည်း သူ၏လွယ်အိတ်ထဲတွင်ကား ပေါင်မုန့် တစ်ဖုံမျှပင် မပါသည့် အကြိမ်ပေါင်းကို မရည်မတွက်နိုင်အောင် ကြုံခဲ့ရပေ။ ဤလို ‘ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်းဟောင်ဟောင်’ ဘဝသည် သဘာဝ၏ တရားကို ချိုးဖောက်သော ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ခုနှင့် မခြား မှတ်ထင်မိလေ၏။ ထိုထက် ဤဘဝသည် သူ့အား မတွေးနိုင် မစဉ်းစားနိုင်အောင် ဖျက်ဆီးနေသည့် ပရောဂကြီးတစ်ခုဟု မှတ်ထင် မိလေ၏။

အက်ပဲခါဇီယာနယ်တွင်မူ ဂေါ်ကီအဖို့ အနည်းငယ် တော် ပေသေး၏။ ထိုနယ်ထဲ၌ ဂေါ်ကီသည် တောပျားရည်ကိုသာ အာဟာရ ပြုရလေ၏။ ပျားပိတုန်းတို့သည် ပန်းရစ်နွယ်ပန်းများနှင့် ပန်းများမှ ဝတ်ရည်ကို စုပ်ယူနေကြလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် သစ်ခေါင်းများထဲသို့ ပျားအုံကို လိုက်ရှာကာ သူ့ဝမ်းကို ဖြည့်တင်းရလေ၏။

သို့သော် စာရေးသောကံနေ အခက်အခဲ တွေ့လာသည့် အခါ တွင် ဂေါ်ကီသည် အလုပ်တစ်ခုခုကို ဝင်၍ လုပ်လေ၏။ သူသည် ယူကရိန်းနယ် ရေဝတီလူမျိုးတို့၏ နယ်ကလေးနှင့် ကော့ကေးရှား နယ် ချာကက်စ်ရှန်ရွာတွင် လယ်ကူလီအဖြစ် ကြိမ်ဖန်များစွာ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့လေ၏။ သူသည် ထမင်းချက်အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဆားကျင်းအလုပ်သမားအဖြစ် လည်းကောင်း၊ လမ်းပြင်ရာတွင် ကျောက်ထုသမားအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရ လေ၏။ တံငါရွာ များတွင်မူ ဂေါ်ကီသည် တံငါပိုက်များကို ကူ၍ ဆွဲပေး ကာ လူပေးသူပေးကို စားခဲ့ရ၏။

တစ်ကြိမ်တွင် ဂေါ်ကီအား အသုဘတစ်ခု၌ ဝိုင်း၍ တိုက်တွန်း ကြသဖြင့် ကျမ်းစာရွတ်ဖတ်ပေးခဲ့ရသေး၏။ ထိုရွာကလေးတွင်မူ ဂေါ်ကီသည် တခြားဘာအလုပ်မျှမလုပ်ရဘဲ အသုဘ ကြိုတိုင်း ကျမ်းစာ ရွတ်ဖတ်ပေးရလေ၏။ သူသည် တစ်ညလုံး ရွတ်ဖတ်ပြီးနောက်

မနက်မိုးသောက်တွင် သူ့အား လျှို့ဝှက်ကြသော ငွေစများကို မယူဘဲ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကိုသာ ယူကာ ခရီးထွက်လာခဲ့ပေ၏။

ဤသို့ အဘယ်ကြောင့် လေလွင့်နေရပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း ဂေါ်ကီသည် သူ့ကိုယ်သူပင် အံ့ဩမိပေ၏။

ဂေါ်ကီအဖို့ ပင်လယ်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ တဖြည်းဖြည်း ခုတ်သွားကြသည့် တူရကီ ကမ်းကပ်သင်္ဘောကလေးများကို လည်း ကောင်း၊ မြက်ခင်းပြင်ထဲတွင် ပြေးသွားကြသည့် မြေကြွက်များ၏ အသံကို လည်းကောင်း၊ တောင်ကျစမ်းရေထဲတွင် မှောက်ချည် လှန်ချည် မြှောပါလာသည့် ကြွေရွက်ကလေးကို လည်းကောင်း၊ သစ်တောက်ငှက် သစ်တောက်သံကို လည်းကောင်း၊ ကြည့်နူး နားထောင်ရသည်မှာ ပျော်စရာ အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုထက် အံ့ဩဖွယ်ကား လမ်းတကာတွင် လျှောက်ကာ လူတွေနှင့် တွေ့ပြီး လူတွေအကြောင်းကို သိရှိနားလည်ရန်ပင်ဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် နင်နီနီဂိုရော့ဒ်မှ မထွက်ခွာမီမှာ သူ့ အလွန်နှစ်သက်သည့် စာရေးဆရာကြီး ပွန်ယလောစကီ၏ စာအုပ်များကို အားလုံး ဖတ်ပြီးဖြစ်ပေ၏။ ပွန်ယလောစကီက ဆိုင်ပိုင်ရှင်များ၊ လူလေလူလွင့်များ၊ မီးသတ်သမားများနှင့် တေလေများ စသည့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအားလုံးမှ လူတွေ၏ စိတ်နေသဘောထားကို လေ့လာရမည်ဟု သူ၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တွင် ရေးသားခဲ့ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် လောကသားတို့၏ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း အမျိုးမျိုးမှ ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့၏ စူးစူးရှရှကြည့်သည်။ ဆီးစေ့လောက်မျှသာသိ၍ မြင့်မိုရ်တောင်တုမူ ကြီးအောင် လေလုံးထွားကြသော အခါပေး ဆရာ ဆရာကြီးများ၏ နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်မှားမိရှာကြသော လူတွေ၏ ဘဝကို လေ့လာကြည့်သည်။

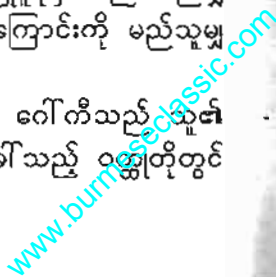
သို့သော် ဂေါ်ကီသည် လောကဇာတ်ခုံဝယ် ဘေးမှ ထိုင်နေသော ပွဲကြည့်ပရိသတ်မျှသာ မဟုတ်တော့ဘဲ လောကဇာတ်ခုံဝယ် သွေးပွက်ပွက်ဆူလာအောင် ဒေါသထွက်စရာ စိတ်တက်ကြွစရာ ဇာတ်ကွက်များတွင် သူ့ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ကပြသူ ဖြစ်လာပေ၏။

ယူကရိန်းနယ် ရွာတစ်ရွာတွင် လင်အပေါ်တွင် သစ္စာမဲ့သည့် မိန်းမတစ်ယောက်အား ကြမ်းတမ်းစွာ အပြစ်ပေးသည့် သူတို့အခေါ်အဝေါ်အရ 'လေးဖက်ထောက်' ဟု ခေါ်သော အပြစ်ပေးပုံတစ်မျိုးကို တွေ့ခဲ့ရလေ၏။

ကညာ အရွယ်သာရှိကလေးမျှဟု ပြောနိုင်သည့် ဖျော့တော့အားနည်းသော မိန်းမငယ်အား ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ကာ လှည်းတစ်စီးတွင် မြင်းတစ်ကောင်နှင့်တွဲ၍ ကထားပေး၏။ ထိုမိန်းမငယ်၏ ယောက်ျား ဖြစ်သူ မျက်လုံးနီနီ ဆံပင်ကြမ်းကြမ်းနှင့် ရွာသားသည် လှည်းပေါ်သို့တက်ကာ မြင်း၏ ကျောကုန်းကို တလှည့် ဇနီး၏ အဝတ်မပါ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော ကိုယ်ပေါ်သို့ တစ်လှည့် ကြာပွတ်ဖြင့် နှက်ကာ လှည်းကို စိုင်းလေ၏။ လှည်းနောက်တွင် လူအုပ်ကြီးသည် ကဲ့ရဲ့လှောင်ပြောင်လှက် လိုက်ပါလာလေ၏။ ထိုရွာသားများ အဖို့ကား ဤအချင်းအရာသည် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သည့် တုံ့ပြန်လက်စားချေခြင်းတစ်ရပ် မဟုတ်ရုံမျှမက နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တွေ့မြင်နေရသည့် အဖြစ်အပျက် တစ်ရပ်ထက် မပိုသည့် သာမန်ထုံးတမ်းအစဉ်အလာ တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ပေ၏။

ဤကဲ့သို့လှသော မိန်းမငယ်၏ နေရာကို မည်သူမျှ ကိုယ်ချင်းစာသနားခြင်း မရှိရုံမျှမက လင်ယောက်ျားပြုမူပုံမှာလည်း မည်မျှကြမ်းကြုတ် ရိုင်းစိုင်းသည့် အပြုအမူဖြစ်ကြောင်းကို မည်သူမျှ မစဉ်းစားကြပေ။

နောက်တွင် ဤအဖြစ်အပျက်ကို ဂေါ်ကီသည် သူ၏ "လေးဖက်ထောက် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်း" ခေါ်သည့် ဝတ္ထုတိုတွင်

ဖော်ပြကာ အောက်ပါအတိုင်း နိဂုံးချုပ်ထားပေ၏။

“ဤအဖြစ်အပျက်ကို ၁၈၉၁ ခု၊ ဇူလိုင်လ၊ ၁၅ ရက် နေ့၌ ကန္တိတော့ကာရွာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ယ်တိုင် မျက်မြင်ဒိဋ္ဌတွေ့ ကြုံခဲ့ ရပေသည်”

သို့သော် ဂေါ်ကီသည် သူ့ဝတ္ထုထဲတွင် သနားစရာ မိန်းမ ငယ်ဘက်မှ ခုခံကာကွယ်ပေးရန် ကြိုးစားခဲ့သည့် လူတစ်ယောက် ရှိခဲ့ကြောင်းကိုမူ ထုတ်ဖော်မရေးသားခဲ့ပေ။ ထိုလူမှာ အခြားသူ မဟုတ်၊ စာရေးသူ ဂေါ်ကီ ကိုယ်တိုင်ပင်တည်း။

ဂေါ်ကီသည် လူအုပ်ကြီးအား ဝင်၍ တိုက်ခိုက်လေ၏။ ရွာသူရွာသားတို့၏ ဒေါသအမျက်ဟူသမျှသည် သူစိမ်းတစ်ရံဆံ ဧည့်သည်ဘက်သို့ လှည့်လာကြလေ၏။ သူတို့သည် မိန်းမငယ်ကို ရိုက်နှက်သည်ထက် သူ့အား ရက်စက်စွာ ရိုက်နှက်ကာ ရွာပြင်သို့ ဆွဲထုတ်ပြီး လမ်းဘေးရှိ ရွံ့ညွှန်ငှက်အိုင်ထဲတွင် ပစ်ထားကြလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ရွံ့ငှက်ထဲတွင် သတိလစ်ကာ လဲလျက် ရှိလေ ၏။ လမ်းပေါ်တွင် ဖြတ်သွားသော တခြားတောရွာ ဈေးတစ်ဈေးမှ ပြန်လာသည့် ကျောက်သွေးသမားတစ်ယောက်က သွေးအလိမ်း လိမ်း ကပ်ကာ ချုံထဲတွင် လဲနေသည့် လူတစ်ယောက်ကို မြင်သဖြင့် သူ့လှည်းဖြင့် တင်ဆောင်ကာ နီကိုလယက် ဆေးရုံသို့ပို့လိုက်လေ၏။ ကန္တိတော့ကာ ရွာသူ ရွာသားများက သူ့ကို အသက်ထွက်မတတ်နီးနီး ရိုက်နှက်လိုက်သဖြင့် ဂေါ်ကီသည် ဆေးရုံတွင် အတော်ကြာ ကုသ ခဲ့ရပေ၏။

ကန္တိတော့ကာရွာတွင် ဝမ်းနည်းကျေကွဲဖွယ် အဖြစ်အပျက် ကို ဂေါ်ကီသည် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရှိခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် လည်း ဂေါ်ကီသည် ရုရှားပြည်တစ်ခွင် ပြုပြင်အောင် လှည့်လည် စဉ်တွင် သူသည် လမ်းမကြီးမှဆင်းကာ တောလမ်းကြား မြောင်လေး တစ်လျှောက် လိုက်သွားပြီး လယ်တောနှင့် ကျေးရွာများရှိ လူများ၏

ဘဝကို လေ့လာခဲ့ပေ၏။

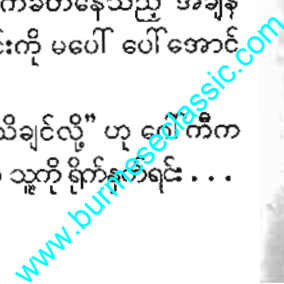
ကူဇန်ကော့ဆက် ရွာများသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ မေကော့ဗ် မြို့တွင် နွားကျောက်ရောဂါ ဖြစ်ပွားနေကြောင်း ကြားရလေ၏။ ဤနွားကျောက်ရောဂါ ကုသရာတွင် ဇာအစိုးရ အမှုထမ်းများက မဟုတ်မဟတ်တွေ လျှောက်လုပ်သဖြင့် ရွာသားများမှ ဒေါသ အမျက် ထွက်ကာ အစိုးရ၏ တိရိစ္ဆာန်ဆေးကု ဆရာဝန်များကို ဝိုင်း၍ ရိုက်ကြလေ၏။ အာဏာပိုင်များသည် စစ်သားများကို ခေါ်ယူရ လေ၏။ ကော့ဆက် မြင်းတပ်များက လူအုပ်များအား သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်သဖြင့် ရွာသားများမှာ အတုံးအရုံး သေဆုံးကြလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် သတင်းကြားဖြင့် မေကော့ဗ်သို့ သုတ်ခြေတင် လေ၏။ ထိုမြို့ကလေးသို့ ဂေါ်ကီရောက်သည့် အခါတွင်မူ မျက်ရည် နှင့် မျက်ခွက် ဖြစ်နေသော မုဆိုးမများကို တွေ့ရလေ၏။ ကော့ဆက် မြင်းတပ်များသည် လမ်းများတွင် ကဆုန်ခိုင်းစီးကာ ထိုမြို့ကလေး မှာ ကမ္ဘာတုန်လှုပ်သွားအောင် ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ရှူကွင်း ကလေး ဖြစ်နေလေ၏။

အာဏာပိုင်များသည် မြို့ကလေးသို့ ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်ကို ဂရုစိုက်၍ စောင့်ကြည့်နေကြလေ၏။ မကြာမီ ဂေါ်ကီ သည် အဖမ်းခံရကာ စစ်တန်းလျားထဲတွင် အချုပ်ခံထားရလေ၏။ ထိုမြို့ရှိထောင်ကား နေရာမဆန့်အောင်ပင် ပြည့်ကျပ်လျက် ရှိပေ၏။

ဂေါ်ကီအား စစ်ဆေးသည့်အခါတွင် မုတ်ဆိတ်ထူထူနှင့် စစ်တပ် ကာနယ်ကြီးက ယခု ယောက်ယက်ခတ်နေသည့် အချိန် တွင် မည်သည့်ကိစ္စဖြင့် ရောက်လာကြောင်းကို မပေါ် ပေါ်အောင် မေးလေ၏။

“ကျုပ် ရုရှားပြည်အကြောင်းကို သိချင်လို့” ဟု ဂေါ်ကီက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြေလိုက်လေ၏။ ကာနယ်က သူ့ကို ရိုက်နှက်ရင်း . . .

“ဒါ ရုရှားမဟုတ်ဘူးကွ ဝက်ခြံ သိရဲ့လား၊ ဝက်တွေ နေတဲ့ခြံ”
ဟု အော်လေ၏။

ပုလိပ်တို့သည် ပက်ရှ်ကော့စ်ဟု အမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြော
သည့် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားသူအား သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာကြလေ
၏။ သူသည် အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရ မရှိဘဲ လွယ်အိတ်တွင်
စာအုပ်များနှင့် ကဗျာမှတ်စု စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုထည့်ကာ တစ်ပြည်
လုံးကို ပြုပြင်စင်အောင် လှည့်လည် နေသူဖြစ်ပေ၏။ သူ့ကိုစစ်ဆေး
သည့်အခါတွင် ရှုတ်ချပြစ်တင်သော အမှုအရာဖြင့် ပြန်၍ ဆူပူ
ကြိမ်းမောင်းတတ်လေ၏။

သို့သော် ထိုအကျဉ်းသမားကို စွဲချက်တင်ရန်မှာ သက်သေ
သက်ကာရ မရှိသဖြင့် စစ်တန်းလျားထဲတွင် သော့ခတ် အကျဉ်းချ
ထားပြီး ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ပြန်လွတ်လိုက်ကြလေ၏။

မေကော့စ် စစ်တန်းလျားကား ပဆစ်ကွက်လို ရှုပ်ထွေး ပွေလီ
လှသော ဂေါ်ကီ၏ဘဝတွင် ဒုတိယအကျဉ်းထောင်ပင်တည်း။

* * *

အခန်း | ၆ |

ပထမဆုံးဝတ္ထု

တောင်ပိုင်း ရုရှားပြည်တစ်ခွင်တွင် ရွာသိမ်ရွာငယ် မကျန်
အနံ့ရောက်ခဲ့သော ဂေါ်ကီ၏ ခရီးမှာ ကော့ကေးရှားနယ်၊ တစ်ပလစ်စ်
သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် လမ်းအဆုံးသို့ ရောက်လေ၏။

တစ်ပလစ်စ်တွင်လည်း ဂေါ်ကီ၏ ဘဝသည် နှင်းဆီတို့ဖြင့်
ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပန်းမွေ့ယာကဲ့သို့ ပြန့်ပြူး ပြောင့်စင်း၍ ကြည်နူး
ဖွယ် အခင်းနှင့် ပြည့်စုံသည် မဟုတ်ပေ။ ယခင်က ဖန်တစ်ရာတေခဲ့
သော ဆင်းရဲပင်ပန်းမှု၊ တည်းခိုရန် အခန်းကြမ်း၊ ပုလိပ်နှင့် ရုန်းရင်း
ဆန်ခတ် ဖြစ်ပွားမှုနှင့် ခါးကျိုးမတတ်ကြီးလေးသည့် အလုပ်အကိုင်
တို့နှင့် တစ်ဖန် ဝဟေဆက်ရပြန်လေ၏။ သို့သော်လည်း ဂေါ်ကီအဖို့
ထိုအခါကား နေ့ကောင်းရက်သာများနှင့် ဆက်တိုက်တွေ့ရသည့်
ဘဝတွင် အကောင်းဆုံး မင်္ဂလာအခါသာတည်း။

တစ်ပလစ်စ်မြို့တွင် ဂေါ်ကီသည် လူသစ်တွေနှင့် ကြုံ၍
ဇိတ်သစ်နှင့် ဆုံရလေသည်။ သူသည် ထိုမြို့တွင် မီးရထား ကိရိယာ
ပြင်ရုံများတွင် ကာလအတန်ကြာ အလုပ်လုပ်ရပြီးနောက် တော်လှန်ရေး

www.burmeseclassic.com

စိတ် ထက်သန်သော အလုပ်သမားများ၊ ကျောင်းသားများနှင့် ဆက်မိလေ၏။ ၎င်းတို့အထဲတွင်ကား ဂေါ်ကီသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချသည့် 'အခါပေး ဆရာဆရာကြီး' များကို မတွေ့ရတော့ဘဲ ရိုးသား ကောင်းမွန်သော ရဲဘော်များကို တွေ့ရလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် သူတို့နှင့်အတူ အလုပ်သမားများ၊ အထူး သဖြင့် မီးရထား အလုပ်သမားများထံသို့သွားကာ တော်လှန်ရေး ဝါဒကို လိုက်လံဖြန့်ဖြူးလေ၏။ ထို့ပြင်အလစ်တွင် 'ကြေးဝါကြယ်သီး' များ လာရောက် ဖမ်းဆီးမည်ကိုလည်း ရင်တမမနှင့် အမြဲတမ်း သတိထားနေရလေ၏။ 'ကြေးဝါကြယ်သီး' ကား သူတို့လူတစ်စုက ပုလိပ်များအား ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ထားသည့် အန္တိတ္တ အမည်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် မကြာခဏပင် လှည့်လည်သွားလာလိုသော ဇောရမ္မက်၏ တရိုက်ရိုက် ရမ်းကားမှုကို ခံစားရပေ၏။ တစ်ကြိမ်တွင် သူသည် နောက်ကျောတွင် အိတ်တစ်လုံးကိုပိုးကာ ရွာတကာ လှည့်လည်ပြသည့် ဇာတ်သမားအဖြစ် တစ်တိုင်းပြည်လုံးကို အစုန် အဆန် ကူးလူး သွားလာရန် စိတ်ကူးပေါက်ကာ အဖွဲ့ကလေးတစ်ဖွဲ့ ကိုပင် ထောင်မိလေ၏။

သို့သော် ဂေါ်ကီသည် ဇာတ်သမား မဖြစ်ခဲ့ပေ။ တစ် ပလစ်စ်မြို့တွင်မူ ဂေါ်ကီ၏ မီးခဲပြာဖုံးပမာ ဖြစ်နေသည့် အရည် အသွေးနှင့် ထိုအရည်အသွေးနှင့် မှန်ကန်ညီညွတ်မည့် အလုပ်ကို သိမြင်တွေ့ရှိသူ တစ်ယောက်ကို ကြုံကြိုက်မိလေ၏။ ထိုသူကား အယ်လက်ဇန္ဒာ မိဖိုဒီဗစ်ချ် ကာလူဇနီ ဆိုသူဖြစ်ပေ၏။

အယ်လက်ဇန္ဒာကာလူဇနီမှာ * 'နာရော့ဒ် နယဗောလ်ယာ' ခေါ်သော လျှို့ဝှက်အသင်းဝင်တစ်ဦးဖြစ်၍ သူ၏ တော်လှန်ရေး

* ၎င်းတို့ကို နာရော့ဒ်နစ်စ် (Narodniks) ဟုလည်း ခေါ်၍ မြန်မာဘာသာ အားဖြင့် "ပြည်သူတို့၏မိတ်ဆွေ" ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

လုပ်ငန်းများကြောင့် ထောင်ဒဏ် ၆ နှစ် ကျခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်ပေ၏။ ကာလူဇနီသည် 'လူပီသမှုအရည်အချင်း' တည်းဟူသော လောက တွင် အရှားပါးဆုံးဟု ဆိုရမည့် အရည်အချင်း ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်ပေ၏။ သူသည် သူ့ကို ခင်မင်ကာ ကူညီ စိတ်ရှိလာအောင်နှင့် ဘယ်လို ပေါင်းရမည်ကို ကောင်းကောင်းကြီး သိပေ၏။ သူသည် သူတစ်ပါး စကားကို ဂရုတစိုက် နားထောင်ကာ လူတစ်ယောက်၏ စိတ်သဘော ကို ကောင်းကောင်း အကဲခတ်နိုင်ပေ၏။ ထို့ပြင် လူတွေ့ထဲတွင် တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ရှိတတ်သော 'တော်' သည့် အချက်ကလေး တွေကို နေရာတကျ အသုံးချတတ်ပြီး ထို 'တော်' သည့် အချက် ကလေးများ ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးလာအောင်လည်း ကူညီတတ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ကာလူဇနီနှင့် ပထမတွေ့ဆုံစဉ်က ဘာဆား ပေးနီးယားနယ်တစ်ခွင်နှင့် ဗောလ်ဂါမြစ်ရိုးတွင် လှည့်လည်ခဲ့ပုံ၊ လမ်းတွင် တွေ့ရသည့် စွန့်စားခန်းများနှင့် သူ့ အကြောင်းကိုပါ ပြန်၍ ဇာတ်ကြောင်းလှန်လေ၏။ ကာလူဇနီသည် သူ့အဖော်ကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဂေါ်ကီသည် အသံပြာပြာ နှင့် စကားပြောလေ့ရှိသည့် စိတ်ရှူးပေါက်ရာ လျှောက်လုပ်နေသည့် ရည်ရွယ်ချက်မဲ့သူ လူလေ လူလွင့်တစ်ယောက်သက်သက် မဟုတ်ဘဲ ထူးချွန်သည့် ဇာတာပါလာသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို အကဲခတ် မိကာ သူ့မျက်နှာပေါ်ရှိ တည်ကြည်သော မျက်နှာထားကိုလည်း သတိမူမိလေ၏။

ကာလူဇနီသည် ဂေါ်ကီ၏ ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရင်း သူ၏ ထူးခြားသော အရည်အချင်းနှင့် သဘောထား ကြီးမြတ်ပုံတို့ကို စာပေနယ်တွင် ထူးခြားသော အမှတ်လက္ခဏာတစ်ရပ်ကို ဆောင် လိမ့်မည်ဟုလည်း ကာလူဇနီက သိမြင်ခဲ့ပေ၏။

ကာလူဇနီသည် သူ့မိတ်ဆွေသစ် ပြန်ပြောသည့် အဖြစ်အပျက် များကို ညှိဇာတ်မိသူပမာ နားထောင်ပြီးသည့် အဆုံးတွင် ဝါတွေ

အားလုံး ပြန်ရေးစမ်းပါဗျ” ဟု ခဏ ခဏ တိုက်တွန်း တတ်လေ၏။

ဂေါ်ကီသည် သူ့ပြောသည့်အတိုင်း ရေးခဲ့ပေ၏။ သို့သော် ကာလူဇနီက သူ့အား မျှော်လင့်ခဲ့သလို သူ့ကိုယ်သူ ဇာတ်လိုက် လုပ်၍ကား မရေးခဲ့ပေ။

ထိုအချိန်တွင် ဂေါ်ကီသည် ကြွယ်ဝသည့်စိတ်ကူး များဖြင့် ပြည့်လျှမ်းမို့မောက်လျက်ရှိပြီဖြစ်၏။ ဂေါ်ကီအား ကျဉ်းမြောင်းလှသော အခန်းကျဉ်းကလေးများမှ လည်းကောင်း၊ အလုပ်ရုံများနှင့်သင်္ဘောပေါ်မှ လည်းကောင်း၊ ကျေးရွာသားတို့ ၏ သစ်လုံးတံငယ်ကလေးများနှင့် မြို့အစွန်ရှိ သပ်သပ် ရပ်ရပ် အိမ်ကလေးများမှ လည်းကောင်း၊ စပါးကျီများနှင့် အစောင့်သမား ၏ တဲကလေးများထဲမှ လည်းကောင်း အစရှိသည့် နေရာပေါင်း များစွာမှ လူများထဲသို့ နှံ့စပ်အောင် လူ့ဘဝ ကံကြမ္မာက ဖန်တီး ပေးခဲ့ပေ၏။ ဂေါ်ကီအဖို့ အမှိုက်ကျုံးသမား၊ ထမင်းချက်၊ ဘုရားပုံ တော်ရေးဆွဲသူ၊ ပေါင်မုန့်ဖုတ်သမား၊ သင်္ဘောကူလီ၊ အထမ်း သည်နှင့် မီးရထား အလုပ်သမား စသည်တို့၏ ဘဝသည် “အလိုလေး ဆင်ဆိုသည်မှာကား” ဆိုသော စမ်းတဝါးဝါး အသိမျိုးဖြင့် မဟုတ် ဘဲ မည်သည့်အဓိပ္ပာယ် ယတ္တဆောင်သည်ကို ရေရေလည်လည် ကြီး သိရှိနားလည်ခဲ့ပေ၏။ ထို့ပြင်သူသည် ကမ္ဘာလှည့်သူတို့သာ တွေ့မြင်နိုင်သည့် သူ့နေရင်း တိုင်းပြည်ကြီးကို စမ်းချောင်း တစ်သွယ် မှ တစ်သွယ်သို့ လည်းကောင်း၊ မီးပုံ ကပွဲတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ လည်း ကောင်း၊ နှံ့စပ်အောင် တွေ့မြင်ခဲ့ပေ၏။

ထိုအရာများနောက်တွင်မူကား၊ သူ တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် အရာများကို လည်းကောင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင်၏ အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ထိုအရာများ မြင်တွေ့လာခြင်းမှ ပေါက်ဖွား ကွန်မြူ လာသည့် စိတ်ကူးဉာဏ်ကို လည်းကောင်း ထုတ်ဖော် ရေးသားရန် သာ လိုပေတော့၏။ သို့သော်လည်း ကလောင်ကို တောက်၍

ကိုလိုက်သည် အခါတွင်မူကား ဤပြည့်လျှမ်း ကြွယ်ဝသည့် စိတ်ကူးတို့သည် သူ့မှတ်ဉာဏ်မှ လွင့်ပါး ပျောက်ကွယ်သွားတာ စာအုပ်များထဲမှ ဖတ်ယူလေ့လာခဲ့ရသည့် စကားလုံးများသည် ခေါင်းထဲသို့ အလျှိုလျှို ဝင်လာကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် သူ့ ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်သော ဘိုင်ရွန်၏ ကဗျာများထဲမှ စကားလုံး များကို လည်းကောင်း၊ အီတလီ ကဗျာဆရာကြီး လီယိုပါဒီ၏ ကဗျာ များထဲမှ စကားလုံးများကို သော်လည်းကောင်း အတုခိုးခဲ့မိလေ၏။ ဤသို့ အတုခိုးမိခဲ့ခြင်းကြောင့် ဂေါ်ကီသည် သေးနပ်ကာ လူကဲ့ရဲ့ ခဲခဲရပေသေး၏။

ကာလူဇနီကမူ ဤအချင်းအရာတွေကို အားလုံး နား လည်ထားပေ၏။ ထို့ကြောင့် . . .

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မျက်မြင်တွေ့ခဲ့ရတာတွေကိုသာ ရေး ပါဗျ” ဟု ဂေါ်ကီအား တိုက်တွန်းခဲ့ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ဘာဆားဗေးရီးယားနယ်ထဲတွင် ခြေဦးတည့် ရာသွားလာစဉ်က အချိန်ကို အမှတ်ရကာ ဂျစ်ပစီ စခန်းတစ်ခုတွင် ‘မာကာချူဒရာ’ အမည်ရှိ ဂျစ်ပစီ အဘိုးအိုကြီး တစ်ယောက်ထံမှ ကြားခဲ့ရသော ရာဒါနှင့် လျှိုင်ကိုဖိုဘာ တို့၏ ရှေးဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင် ကလေးကိုပြန်၍ ရေးလေ၏။

ထိုဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ကလေးအား နားထောင်သူတိုင်းမှာ ကမ္ဘာ လောကမှ ခေတ္တထွက်ခွာကာ ဝတ္ထုထဲတွင် ဝင်စားလျက်ရှိပြီး စိတ် နှလုံး ယူကျွေးမရ ဖြစ်မိကြလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် ဂျစ်ပစီ အဘိုးကြီး နှင့် တွေ့ပုံကို ဝတ္ထုလေးသဖွယ် တန်ဆာဆင်၍ ရေးရန် ဆုံးဖြတ် ထိုက်လေ၏။

ကာလူဇနီသည် ထိုဝတ္ထုတို့ကို တစ်ဖလစ်မြို့မှ ထုတ်ဝေသည့် ထင်ရှားသော ကော့ဗ်ကတ်စ်သတင်းစာ အယ်ဒီတာထံသို့ စွဲပေး ဆေရာ အယ်ဒီတာသည် ဝတ္ထုကို သဘောအကျကြီး ကျနေလေ၏။

ထိုဝတ္ထုတွင် လိုနေသည့်အချက်မှာ 'အမ် အက်စ်' ဆိုသော မပြည့် မစုံရေးသားထားသည့် ကလောင်နာမည်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ ဂေါ်ကီ သည် အယ်ဒီတာ၏ အခန်းတွင် ထိုင်ရင်း ကလောင်အမည်ကို ပေးလိုက်လေ၏။

* 'မက္ကင်း ဂေါ်ကီ'

၁၉၂၈ ခု စက်တင်ဘာလတွင် ဂေါ်ကီ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထု ဖြစ်သည့် 'မာကာချဒရား' သည် ပုံနှိပ်ပြီး ထွက်လာလေ၏။

ဆောင်းဦးရာသီအနှောင်းတွင် ဂေါ်ကီသည် သူ၏ ဇာတိ ချက်ကြော့ နင်နီနီဂိုရော့စ် မွေးရပ်မြေသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ တစ်ဖလစ်မြို့ မှ အပြန်တွင် ဂေါ်ကီသည် အရာတစ်ခုကို သိုဝှက်၍ ယူလာလေ သည်။ ထိုအရာကား ဂေါ်ကီ၏ အတွင်း အဇ္ဈတ္တသဏ္ဍာန်တွင် ကိန်းဝပ်နေသော စာရေးဆရာ ပါရမီကို လက်ဦး လက်မွန် တွေ့ရှိ သူ ကာလူဇနီအား တစ်သက်တွင် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်အောင် တစ်စုံစီမံ အောက်မေ့ အမှတ်ရသည့် စိတ်ပင်တည်း။

* * *

* မက္ကင်းဂေါ်ကီ၊ မက္ကင်း အဗိပ္ပာယ်ကား၊ ဂေါ်ကီ၏ ဖခင် မက္ကင်းပက်နီ တော်ပ် ၏ နာမည်မှ ရှေ့စာလုံးဖြစ်၍ ဂေါ်ကီဟူသော စကားလုံး အဗိပ္ပာယ် ကား၊ ပြင်းထန်သူ ဟူသော အနက်ရရှိပေသည်။ (ပြန်ဆိုသူ)

အခန်း [၇]

ဝေဖန်ရေးသမား

၁။ အိမ်ထောင်ဦး

ဂေါ်ကီသည် ဇာတိရပ်မြေသို့ ပြန်ရာတွင် ယခင်ကဲ့သို့ တစ်ယောက်ထီးတည်း မဟုတ်တော့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သွားလေရာရာ မျက်စိထဲဝယ် တဝဲလည်လည် ပါလာသည့် သူနှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့သော အော်လဂါ အမည်ရှိ မိန်းမပျိုမှာ တစ်ဖလစ်မြို့ တွင် ရောက်ရှိနေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ဂေါ်ကီသည် တစ်ဖလစ်မြို့တွင် အော်လဂါ ရောက်နေ ကြောင်းကို အမှတ်မထင် ကြားရလေရာ သူသည် တစ်သက်တွင် ပထမဆုံး အကြိမ် သူ့နားနှစ်ဖက်ကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိလေ၏။ အမှန်အားဖြင့် အော်လဂါသည် သူလင်နှင့် ဆက်လက် ပေါင်းသင်း ရန် အကြောင်း မယ်မယ်ရရ မရှိဘဲနှင့် စွန့်ခွာခဲ့ဟန် တူပေ၏။ အော်လဂါသည် ဂေါ်ကီ နင်နီနီဂိုရော့စ်သို့ ပြန်လာသည့်အခါတွင် 'သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါ' ဆိုသည့်အတိုင်း အတူပါလာလေ၏။

ဂေါ်ကီတို့ ချစ်ခင်စ ဇနီးမောင်နှံသည် ဝိုင်အရက် လှောင် သည့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး၏ဥယျာဉ်ထဲရှိ ရေချိုးခန်းဟောင်း ကလေး တစ်ခုကို ငှား၍ နေကြလေ၏။

ဟေမန္တရာသီသို့ ရောက်လာလေ၏။

ယခင်က ရေချိုးခန်းကလေးလုပ်ခဲ့သည့် အခန်းကလေးမှာ ဆောင်းရာသီတွင် အသည်းခိုက်အောင် အေးမြလှပေ၏။ ခပ်နွေးနွေး ထွေးထွေးရှိရန် မီးဖိုပြန်လျှင်လည်း အခန်းကလေးမှာ ယခင်က ရေချိုး ခန်း ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် စိမ်ဝင်နေသည့် ဆပ်ပြာမြှုပ်များနှင့် သစ်ပွေးခေါက်* များမှာ အငွေ့ထွက်ကာ အခန်းကလေးထဲတွင် လှောင်ထားသလို ဖြစ်နေလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် လာနှင့် အမည်ရှိ နင်နီနီကိုရော့ဒ်မှ ထင်ရှား သော ရှေ့နေကြီးတစ်ဦးထံတွင် ရှေ့နေစာရေးဝင်၍ လုပ်လေ၏။ ဂေါ်ကီ၏အလုပ်ကား လျှောက်လွှာများ၊ အသနားခံလွှာများ ကူးရ ကာ လာနှင့်၏ အလုပ်ကိစ္စများအတွက် ရုံးသို့ သွားရလေ၏။ သို့သော်လည်း ညတွင် ဂေါ်ကီသည် သူ့အဖို့ စာကြည့်ခန်းပမာ ဖြစ်နေသော အခန်းပိုလေးထဲတွင် ထိုင်ကာ ပြင်သစ် စာရေးဆရာ ကြီး ဘောလ်ဇာတ်၏ ဝတ္ထုများနှင့် အခြား အဘိဓမ္မာ ဆရာများ၏ စာပေများကို ဖတ်ရှုရင်း အိန္ဒိယပြည် သီဟိုဠ်ကျွန်း စသည့် တိုင်း တစ်ပါးသို့ ခရီးထွက်ရန် ကြံစည်စိတ်ကူးမိလေ၏။ သို့သော် အများ အားဖြင့်ကား သူသည် ဝတ္ထုများကို ထိုင်၍ ရေးလေ့ရှိပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် သူ၏နေပြီသား ဝတ္ထုများကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူများ ထံ ပေးပို့ရန် ဝန်လေးနေမိလေ၏။ ဂေါ်ကီအဖို့ စာပေအလင်္ကာမှု ဆို သည်ကား အံ့ဖွယ်တစ်ပါးအဖြစ် ရောက်လာနန်းဖြစ်နေသည့် ကြီးမြတ် သော လုပ်ငန်းတစ်ရပ် ဖြစ်ချေသည်။ သို့တစ်မှုလည်း သူ၏ ကြိုးပမ်း အားထုတ်မှုမှာ ညံ့ဖျင်း နဲ့ချာလှသေးသည်ဟု ထင်မှတ်မိလေ၏။

*သစ်ပွေးခေါက်ကား။ ရုဇားပြည်။

တစ်နေ့တွင်မူ ဂေါ်ကီသည် သူနှင့် အင်မီလီယန် ပီလေး အမည်ရှိ အဖော်တစ်ဦးတို့ ပင်လယ်နက် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်နှင့် ခြေဦးတည့်ရာ လွင့်ကြပုံကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးလေ၏။ ညည စတက်မြက်ခင်းပြင်ထဲတွင် နားနေခိုက် သူ့အဖော် အင်မီလီယန်သည် 'ငွေအိုးကို ခေါင်းပေါ်တွင် ရွက်နိုင်လေအောင်' ကြံစည်ကြိုးပမ်းမှုမှာ ကံဆိုးမိုးမောင်ကျ၍ အဘယ်ပုံ ပျက်စီးခဲ့ရ သည်ကို ပြန်၍ ပြောလေ့ရှိပေ၏။

ဂေါ်ကီ၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်သည် ထိုဝတ္ထုကို မော်စကို ယူသွား ပြီး မကြာမီတွင် ဂေါ်ကီသည် သူ၏ 'အင်မီလီယန် ပီလေး' အမည်ရှိ ဝတ္ထုမှာ 'ဗီနိုမိုစတီ' အမည်ရှိ မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်တွင် တွေ့ရလေ၏။ ဤဝတ္ထုကလေးကို 'ဗီနိုမိုစတီ' က ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း သည် ဂေါ်ကီအား နောက်ခြေလှမ်းသစ် တစ်လှမ်း လှမ်းရန် အဆုံး အဖြတ် ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ဂေါ်ကီသည် သူ၏ဝတ္ထုတိုများကို ကာဇန်မြို့ရှိ 'ဗော့လ်စကီဗက်စနစ်' စာစောင် အယ်ဒီတာထံသို့ ပေးပို့လေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ကာဇန်မှ ဝတ္ထုကော်ပီခငွေ ရှုဘဲလ်ဒင်နီး ၃၀ တန် ချက်လက်မှတ်တစ်ခုကို ရရှိပေ၏။ ဤငွေရရှိခြင်းကား သူ့အဖို့ 'စန်းထ' လာစေသည့် အရာနှင့်တူပေသေး၏။

ကရိုလင်ကိုသည် ဂေါ်ကီ၏ ဝတ္ထုများကို ဖတ်၍ အံ့ဩမိ လေ၏။ ကရိုလင်ကိုသည် 'မက္ကဇင်း ဂေါ်ကီ' ဟု ဝတ္ထု အဆုံးတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးသည့် 'စာရေးဆရာ ပေါက်စ' ကလေးကို တွေ့ရန် ဆန္ဒပြင်းနေလေ၏။

ကရိုလင်ကိုသည် မြို့စွန့်၍ သစ်သားအိမ်ကလေးသို့ အလည် ရောက်သွားပေ၏။ မက္ကဇင်းဂေါ်ကီနှင့် တွေ့သည့်အခါတွင် ကရိုလင်ကို သည် မက္ကဇင်းဂေါ်ကီဆိုသူမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက သူထံသို့လာ၍ ဝက်သစ်ချပင်အိုတစ်ပင်၏အကြောင်း စပ်ထား

သည် ကဗျာကို လာရောက်ပြသသော အမည်မသိ လူငယ်လေး တစ်ဦး ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ပန်းပွင့်များ၊ စာအုပ်များ၊ သတင်းစာဖိုင်တွဲများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည့် ကျဉ်းမြောင်းလှသော အခန်းကလေးထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် စာပေအကြောင်း၊ ရုရှားတောလက် ကျေးရွာ အကြောင်း ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်းနှင့် မနားမနေ တရကြမ်း လုပ်ကိုင် ရခြင်းကြောင့် လမ်းတကာတွင် အခြေမဲ့အနေမဲ့ ဖြစ်နေကြရသည့် အဖိုခိုကင်းမဲ့သော ရုရှားလူမျိုးများအကြောင်းကို ဆွေးနွေးကြ လေ၏။

ကရိုလင်ကိုကား ဂေါ်ကီ၏ ဝတ္ထုတိုများကို တအံ့တဩနှင့် ချီးမွမ်း၍ မဆုံးဖြစ်နေလေ၏။

“မင့်မှာ အင်မတန် ထူးခြားတဲ့ ကိုယ်ပိုင်အရေးအသား ဟန်ရှိတယ်။ မင့်ဝတ္ထုတိုင်းဟာ အပေါ်ယံ သမန်ကာလှံကာ ရှင်း ပြီး ရေးသွားတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေကို နည်းနည်းလေး ပြောင် လာအောင် အရောင်တင်ပေးဖို့ လိုနေတယ်။ ဒါပေမဲ့လေ ဒီဝတ္ထု တွေဟာ လူတိုင်းအတွက် တော်တော် စိတ် ဝင်စားစရာ ကောင်းတာ ပဲ” ဟု ကရိုလင်ကိုက ပြောလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ စာရေးနိုင်တော့မှာပေါ့နော်”

ကရိုလင်ကိုသည် အနည်းငယ်ပင် အံ့ဩသွားကာ “ဟာ ဟုတ်တာပေါ့၊ ခု မင်းစာရေးနေပြီပဲ၊ ရေးနေရုံတွင် မကဘူး ပုံနှိပ်တာ ပြီးနေပြီ၊ ကဲ မင်းဘာလိုသေးလို့လဲ၊ အကြံဉာဏ် လိုချင်သေးရင် တော့... မင့်ကော်ပီတွေကို ကျုပ်ဆီ ယူခဲ့ပေတော့”

ဂေါ်ကီအဖို့ကား ကရိုလင်ကိုသည် ကြီးကျယ်၍ သစ္စာရှိ သော အနုပညာသည်နှင့် ဝရုစိုက်၍ လုံ့လဝီရိယရှိသော ဆရာ တစ်ဆူ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိလေပြီတကား။

ကရိုလင်ကို၏ ဝေဖန်ချက်များကား ရိုးသော်လည်း

အချက်ပိုင်၍ လိုအပ်သော ဝေဖန်ချက်များဖြစ်ပေ၏။ ကရိုလင်ကို သည် ဂေါ်ကီအား စကားအသုံးအနှုံး လှလှကလေးများ ခေါ်ဆောင် ရာသို့ လိုက်ပါ မရေးမိရန်၊ ကိုယ်ပိုင်စကားလုံးများကို သိပ်သည်း ကျစ်လျစ်စွာ သုံးစွဲရန်နှင့် စာဖတ်ပရိသတ်အား စာပေဖြင့် မှိုင်း မတိုက်ရန် အကြံပေးချက်တစ်ရပ်ကိုလည်း ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက် လေ၏။ ထိုအကြံပေးချက်ကား နင်နီနီဂိုရောဒ်မြို့မှ ထွက်ခွာသွား ရန်ဖြစ်ပေ၏။ ဂေါ်ကီ၏ ကျပ်တည်း ကျဉ်းမြောင်းလှသော အခြေ အနေကို လည်းကောင်း၊ တစ်ခါက ရေချိုးခန်းဖြစ်ခဲ့သော အခန်း ကလေးထဲရှိ ဂေါ်ကီ၏ ရှေ့သွားနောက်လိုက် မညီသော ဘဝကို လည်းကောင်း၊ ပွင့်သစ်စ စာရေးဆရာကလေး၏ အိမ်တွင်းရေး သည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ တစ်ကွက်မှမရှိ ဆိုသည့်အချက်ကို လည်းကောင်း ကရိုလင်ကိုသည် ကြားသိပြီးဖြစ်လေ၏။

ဂေါ်ကီကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အဖို့ ဤနည်းဖြင့် စခန်းမသွား နိုင်တော့ဘဲ အော်လဂါနှင့် လမ်းခွဲခြင်းမှာ အကောင်းဆုံးနည်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သဘောပေါက်လာမိလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် အော်လဂါ ကို ချစ်မြတ်နိုးလှသော်လည်း အော်လဂါကား အနှစ်ကင်းမဲ့၍ လေးလေးပင်ပင် ရှိသူမဟုတ်လေရကား “မတတ်သာ ခပ်ခွာခွာ နေကြ ဦးစို့ရဲ့” ဆိုသည့်အတိုင်း တစ်ကမ္ဘာစီ ခြားနေကြလေ၏။ အော်လဂါ ကား သူ၏စာပေ ကြိုးပမ်းမှု၊ သူ၏ အသည်းစွဲ စာအုပ်များနှင့် သူ မြတ်နိုးသည့် စိတ်ကူးစိတ်သန်းတို့ဖြင့် ကွဲပြားခြားနားသည့် အခြား တစ်ကမ္ဘာမှ ဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကီနှင့် အော်လဂါသည် တစ်ခါတည်း ခွဲခွာ ခဲ့ကြလေ၏။

ကရိုလင်ကိုသည် ဂေါ်ကီအား ‘ဆန်မာ စကယ ဂေဇဏ်’ အယ်ဒီတာအဖွဲ့တွင် အလုပ်လုပ်ရန် ခေါ်လေသည်။ ဂေါ်ကီသည် ထိုဖိတ်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံလိုက်လေ၏။ ထိုနှစ် တစ်ပြိုင်နက်တည်း

ပင် တရားဥပဒေအမှုတွဲများကို ကူးကာ ခေါင်းကပ်ရသည့် ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ဖွယ် အလုပ်သည် လည်းကောင်း၊ ကျဉ်းမြောင်းလှသော ရေချိုးခန်းကလေးထဲရှိ သစ်သားခုံလေးပေါ်တွင် စာရေးရသော တရစပ် ဆင်နွဲ့ရသည့် အသက်ရှင်ရေးစစ်ပွဲသည် လည်းကောင်း၊ အဝင်အထွက်မျှအောင် ပဲနီလေး အပိုတစ်ပြား ရပါမည့်အရေး တကုပ်ကုပ်လုပ်နေရသည့် လှုပ်ရှားရုန်းကန်မှုသည် လည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့အားလုံးသည် အတိတ်၏ အခြင်းအရာများ အဖြစ် ရေးရေးမျှသာ ကျန်ခဲ့လေ၏။

၂။ ယီဂျူလ်ဒီလ်ခလာမီဒါ

ဂေါ်ကီ၏ ရှေ့ဘဝကို အပြီးအပိုင် အဆုံးအဖြတ် ပေး လိုက်သည်မှာကား ဆာမာရာမြို့တွင် ဖြစ်၏။ ဂေါ်ကီ၏ ဝတ္ထုတို များမှာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပြီးခဲ့သော်လည်း အဓိပ္ပာယ် အတိအကျ ပြောရ မည်ဆိုလျှင် ဂေါ်ကီမှာ စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်မလာသေး ဘဲ ကျပန်းအလုပ်ကို လုပ်သည့် ဝင်ငွေ မဖြစ်စလောက်ကလေးမျှ သာရှိသော ရှေ့နေစာရေးဆရာ လောက်မျှသာ ဖြစ်ပေ၏။ ဆာမာရာ တွင်မူ ဂေါ်ကီသည် စာရေးခြင်းအလုပ်ကိုသာ အသက်မွေးမှုတစ်ခု အနေဖြင့် လုပ်ရန် တုံးတုံးချလိုက်လေ၏။

ကရိုလင်ကိုအပြင် အခြား နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီး များ ဖြစ်သော 'အလီနူရှကေ ပုံပြင်များ' ကို ရေးသူ မာမင်ဆီဗာရပ် နှင့် 'ရိုမ၏ ကလေးဘဝ'ကိုရေးသူ မစ်ဟေလော့စကီ တို့လည်း ၎င်းတို့ဝတ္ထုများကို 'ဆန်မာစကယ ဂေဇက်' တွင် ထည့် သွင်းကြ လေရာ ဂေါ်ကီ၏ အမည်သည် ၎င်းတို့၏ ဝတ္ထုများနှင့်အတူ ဘေးချင်းယှဉ်၍ မဂ္ဂဇင်းထဲတွင် ပါလာလေ၏။ တနင်္ဂနွေ နေ့တိုင်း 'ဆန်မာစကယ ဂေဇက်' ကို ဖတ်သူများသည် ဂေါ်ကီ ရေးသည့်

ဝတ္ထုသစ်များကို ဖတ်ရှုကြရလေ၏။
ဂေါ်ကီသည် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည့် နှစ်များ စွန့်စားမှုများ၊ ခြေဦးတည်ရာ လှည့်လည်မှုများ၊ ပတ်ဝန်းကျင် အဖြစ်အပျက်များ စသည့် မဝေးကွာသေးသော အတိတ်ကာလကို ပြန်လည် အောက်မေ့မိလေရာ သူ၏ စိတ်ကူးဉာဏ်သည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု မတူသော မကုန်ခမ်းနိုင်အောင် ကြွယ်ဝသည့် အဖြစ်အပျက် များဖြင့် ပြည့်လှမ်းလျက်ရှိသည့်အတွက် သူ၏ ဝတ္ထုများမှ အကောင်အထည်များကို ထိုမှတ်ဉာဏ်၏ ဝေစားကွန်မြူမှုဖြင့် ရေးသားနိုင်ခဲ့လေ၏။ 'လေးဖက်ထောက် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်း'၊ 'ပွေ့ဖက်မိခြင်း' နှင့် 'တစ်ခါဆောင်းဦးပေါက်တွင်' အစရှိသည့် ဝတ္ထုများကို ရေးသားလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် 'ဆန်မာစကယ ဂေဇက်'တွင် ၎င်းတို့ ဒေသ ရှိ နေရေး ထိုင်ရေးနှင့် စပ်လျဉ်းသော ဆောင်းပါးများကိုလည်း ရေးသားလေ၏။ သူသည် ဓာတ်ရထား သယ်ယူပို့ ဆောင်ရေး ကိစ္စများ၊ မြူနီစီပယ်ဥယျာဉ်များ၏ ချို့ယွင်းချက်များ ခါးပိုက်နှိုက် များဘဝ၊ 'နွေရာသီ ဇာတ်ရုံအကြောင်း'၊ ဆေးရုံနှင့် မြို့အုပ်ချုပ် ရေးအဖွဲ့များ၏ အကြောင်းကိုလည်း ဝေဖန်ရေးသားလေ၏။ ဆောင်းပါးများအား အညှာအတာ ကင်းမဲ့စွာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်ရေးသားသော ဆောင်းပါးများဖြစ်လေ၏။ ဂေါ်ကီသည် ဆောင်းပါးရေးသည့်အခါတွင်မူ 'ယီဂျူလ်ခလာ မီဒါ' ဟူသော ထူးဆန်းသည့် ကလောင်နာမည်ဖြင့် ရေးလေ၏။

“ခင်ဗျားဟာ ဆောင်းပါးရေး ဆရာလုပ်ဖို့ သိပ်မကောင်း ဘူး။ ခင်ဗျားပင်ကိုမှာ ဟာသဉာဏ်နဲ့ လူတွေ သဘောကျလာအောင် သရော်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်ရှိတယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျား ကောင်းကောင်း အသုံးမချတတ်သေးဘူး” ဟု ဂေါ်ကီ၏ ဆောင်းပါးများကို ဖတ်ပြီး မစ်ဟေလော့စကီက မှတ်ချက်ချလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ထိုကလောင်နာမည်ဆန်းဖြင့် ပျင်းစရာကောင်းသည့် ဆောင်းပါးများ၊ ဝေဖန်ချက်များကို ရေးသားလေရာ ဂေါ်ကီက ဤလိုဆောင်းပါးရေးသည့် အလုပ်မျိုးကို “ပိတ်သားတိုးသည့် အလုပ်” ဟု ခေါ်လေ့ရှိပေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဟုမူ ထိုဆောင်းပါးများကား ချို့ယွင်းချက် ယိုပေါက်တို့ကို မယိုဖိတ်အောင် ဖာထေးသောကြောင့်ပေတည်း။

သို့တိုင်အောင် ထိုကလောင်နာမည်ဖြင့် ရေးသည့် ဆောင်းပါးများမှာ ဂေါ်ကီနာမည်နှင့် ရေးသော ဝတ္ထုများနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် ချို့ယွင်းနေသော်လည်း ထိုဆောင်းပါးများမှာ သူ့နေရာနှင့်သူ ကျေကျေပွန်ပွန်ကြီး အသုံးကျလှပေ၏။ ‘ခလားမီဒါ’ ၏ ဆောင်းပါးများသည် ဆမာရာမြို့ရှိ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော စပါးနှင့် ကျွဲ၊ နွား၊ တိရစ္ဆာန်၊ ကုန်သည်များအား သရော်လေ့ရှိပေ၏။ ‘ခလားမီဒါ’ သည် ခပ်ရှင်းရှင်းနှင့် ခပ်ပြောင်ပြောင်ကျသည့် အရေးအသားဖြင့် အလုပ်သမားများ၊ အစေခံများ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများ၏ ကာကွယ်ရန် လက်နက်ကြီးဖြစ်နေပေ၏။ သူ၏ဘဝနှင့် နီးစပ်သော အခြေအနေတွင် ရောက်ရှိနေသည့် တစ်ဘဝတည်းနေ ပြည်သူများကို ကာကွယ်ရန် လက်နက်လည်း ဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ဆာမာရာမြို့တွင် ဗော်လ်ဂါမြစ်ကို မျက်နှာမူနေသော တဲငယ်ကလေးတစ်လုံးတွင် တစ်ယောက် ထီးတည်းသာနေလေ၏။ သူသည် သူ့ရှေ့တွင် ပြင်းထန်ခက်ခဲသည့် လုပ်ငန်းဆောင်တာများ ရှိသည်ကို သိ၏။ ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် လူတစ်ယောက် အလုပ်လုပ်နိုင်သလောက် ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်ပြီး စမ်းတဝါးပါးဖြင့် ကာလကြာမြင့်စွာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည့် နောက်ဆုံးတွင် သူနှင့် မှန်ကန်ကိုက်ညီသော အလုပ်အကိုင်ကို တွေ့ရှိခဲ့ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ဆာမာရာမြို့သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ‘ကေ့ကောက်’ အမှားမျိုးနှင့် ထိုနည်းနှင့်နှင့် ကလောင် ချော်သွားပုံ

မျိုးမှာ တစ်ခါတလေ တွေ့ရှိရတုန်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် ဂေါ်ကီသည် ရှိတ်စပီးယားနှင့် ဂါထေး၊ ဒစ်ကင်နှင့် မောပါဆွန်း၊ သက္ကားရေးနှင့် ဟူးဂိုး အစရှိသော စာရေးဆရာကြီးများ၏ အကြောင်းကို သိရှိရုံမျှမက လာမင်တော့စ်နှင့် ဘရာတင်စကီတို့၏ ကဗျာများကိုလည်း အလွတ်ရခဲ့ပေ၏။ ထို့ပြင် ထိုစဉ်က ရုရှားပြည်တွင် ကောင်းကောင်းခေတ်မစားသေးသည့် ပြင်သစ် စာရေးဆရာကြီးများဖြစ်သော ဖလောဘေးနှင့် စတင်းဒဲလ်တို့၏ စာအုပ်များမှာလည်း သွားလေရာပါကာ ဖတ်ပြီးဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီ၏ အရေးအသားဟန်သည် ပိုမို ရဲရင့်လာသည်နှင့်အမျှ သတ်ပုံသတ်ညွှန်း အမှားများလည်း မရှိတော့ပေ။ သူသည် တစ်နေ့လုံး သူ၏ စာမူကို တစ်ထိုင်တည်း ရေးလေ့ရှိ၏။ သို့မဟုတ် သံခေါက်ခုတ်တစ်လုံး၊ စာအုပ်တွေဖြင့် ပြည့်နေသည့် စာအုပ်စင်တစ်စင်၊ စက္ကူများဖြင့် စုပ်နေသည့် စားပွဲတစ်လုံးသာရှိသော သူ၏ အခန်းကလေးထဲတွင် စာဖတ်၍ နေတတ်ပေ၏။ သူ့အဖို့ နေ့တာမှာ မလုံလောက်သဖြင့် ညဉ့်နက်သည်တိုင်အောင် အလုပ်လုပ်လေ၏။

တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော ဝိုင်းနက်စင် စကီ လမ်းထဲရှိ အလည်ကျားသူတို့သည် ဂေါ်ကီ၏ အခန်းပြတင်းပေါက်ကလေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါက ဖျော့တော့ဝါကျင်သော ရေနံဆီမီးခွက်ရောင်တွင် မျက်နှာဖုံးလုမတတ် ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲရှိနေသော လူတစ်ယောက်၏ ခေါင်းသည် ပြန့်ကျဲနေသော စာရွက်များပေါ်တွင် ငဲ့လျက်ရှိသည်ကို မြင်ရပေလိမ့်မည်။

အရက်ဦးသည် ပြု၍လာ၏။ မီးအိမ်မှ မီးရောင်ခြည် မြားတန်းလေးသည် ထွက်ပြုစ နေခြည်ဝယ် ဖျော့၍ ဖျော့၍ သွားလေ၏။ သို့သော် မီးအိမ်ကား လင်းမြဲ လင်းလျက်ပင် ရှိခဲ့သည်တကား။

ဂေါ်ကီသည် ဆာမာရာမြို့သို့ ပထမဆုံး ရောက်လာသည့် အခါတွင် ထိုမြို့ရှိ စာနယ်ဇင်း ဆရာများမှာ ဆိုက်ပေးရိုးယားမှ စိန့်ပီတာစဘတ်သို့ မြင်းစီးခဲ့သည့်အတွက် ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်နေသော ပက်ရှ်ကော့စ် အမည်ရှိ ကော့ဆက်စစ်အရာရှိ တစ်ဦးကိုသာ သိကြပေ၏။ ထို့ကြောင့် 'ဆန်မာစကယဂေဇက်' အယ်ဒီတာ အဖွဲ့ဝင်များက ၎င်းတို့၏ သတင်းစာ အယ်ဒီတာအဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက်လာသည့် ပက်ရှ်ကော့စ်မှာ ထိုအရာရှိ မဟုတ်ဘဲ 'ခြေတွင် ဗွေပါသည်' အခြား ပက်ရှ်ကော့စ် တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို ရှင်းပြရလေ၏။

ဆာမာရာသို့ ရောက်၍ တစ်နှစ်အကြာတွင် ဂေါ်ကီသည် နာမည်ကျော်ကြားလျက် ရှိပြီဖြစ်၏။ ဇော်လ်ဂါသတင်းစာများသည် စာရေးဆရာ ပေါက်စကလေး ဂေါ်ကီအား သူတို့ အယ်ဒီတာ အဖွဲ့များထဲသို့ ရအောင် 'လှ' ကြလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် 'နင်နီနိုဂို ရော့ဒ်စကီ လစ်စတော့' သတင်းစာက ခေါ်သည့် စာကိုလည်း ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် နင်နီနိုဂိုရော့ဒ်သို့ တစ်ကြိမ် ပြန်သွားလေ၏။

* * *

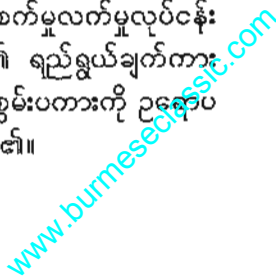
အခန်း | ၈ |

ကျော်ကြားခြင်း

၁။ တစ်ခါက မနုဿဘုံသို့ ရောက်ခဲ့သူများ

နင်နီနိုဂိုရော့ဒ်မှာ ပြောင်းလဲနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ တစ်ခါက တွေ့ကြုံခဲ့ရသဖြင့် ယဉ်ပါးနေသည့် ဝင်ရိုးထည့်သည့် အမဲဆီနဲ့ မုန့်လာဥချဉ်နဲ့ ငါးခြောက်နဲ့ တို့သည် သင်္ဘောဆေးနဲ့များ၊ ကတ္တရာဆေးနဲ့များဖြင့် ရောပြွမ်းလျက်ရှိလေ၏။ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းတွင် ခြယ်လှယ်မွမ်းမံထားကြကာ လမ်းဘေး စင်္ကြန်များကိုလည်း အသစ်ခင်းထားကြလေ၏။

အကြောင်းကား ရုရှားပြည်လုံးဆိုင်ရာ စက်မှုလက်မှု ပြပွဲကြီးကို နင်နီနိုဂိုရော့ဒ်မြို့တွင် ကျင်းပတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေ၏။ ရုရှားပြည်သည် စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်း 'ခေတ်ထ' သည့် အချိန်ဖြစ်လေ၏။ ပြပွဲ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကား ရုရှားမင်းနေပြည်တော်၏ အောင်မြင်မှုနှင့် စွမ်းပကားကို ဥရောပ တစ်တိုက်လုံး ကြေညာနှံ့သိစေရန် ဖြစ်လေ၏။

ညစ်ပတ်ပေကျသော ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်နှင့် မနီး မဝေး ကွက်လပ်လဟာပြင်ကျယ်ကြီး အလယ်တွင်ကား နွေနေ့တွင် တည်ခင်း သည့် ကိတ်မုန့်ကြီးများနှင့် တူသည့် မဏ္ဍပ်အဆောင်ကြီးများသည် စွင့်စွင့်ကားကားနှင့် ရှိကြလေ၏။ တံစက်မြိတ်ကို ကျကျနန မွမ်းမံ၍ ဆောက်ထားသည့် တံများကိုလည်း တွေ့ရပေ၏။ မကဏ္ဍပ်ဆောင် များတွင်ကား ဝါဂွမ်းထည် ပစ္စည်းများ၊ ဂုံနီကြိုးခွေကြိုးများ၊ ပန်းပု ရုပ်များ၊ ရောင်စုံခြယ်ထားသည့် ကြေထည်များ၊ ရွှေခြည်ထိုး အထည်များ၊ ခရင်းများ၊ ဆေးနီဆိုးထားသည့် သိုးရေများဖြင့် တင်းကျမ်းပြည့်နေလေ၏။ ဗလာဒီမာ ဂူဘာနီးယားမှ ပြပွဲသို့ သက်သက်လာရောက်သည့် သိုးကျောင်းသားများကား သိုးချိုကြီး များကို ကျယ်လောင်စွာ မှုတ်လျက်ရှိပြီး ဆံပင်နီနှင့် ရှုရှား အမျိုးသား ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်သည် “ဂုဏ်ကျက် သရေ ဂုဏ်ကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှုရှားဇာ ဘုရင်” ဟူသော သီချင်းကို ကြေးနောင်ကလေးများဖြင့် တီးလျက်ရှိ လေ၏။ ခေါင်းနှစ်လုံးရှိသည့် ရွှေရောင် လင်းယုန်ငှက်ကြီးသည် မဏ္ဍပ် မုခ်ဝတွင် တလက်လက် တောက်ပလျက်ရှိကာ ၎င်းအထက် တွင် မီးပုံးပျံကြီးကို လေထဲတွင် လွှင့်ထားလေ၏။

ဒုတိယ နီကိုလတ်ဘုရင်သည် ပြပွဲကို ဖွင့်လှစ်ရန် ကြ ရောက်လာလေ၏။ ကုန်သည်ကြီးများသည် မြတ်သော အရှင်အား ပျားဖယောင်းတိုင်များ၊ ရောင်စုံဖလဲဘူးများ၊ ကာဇန် ဆပ်ပြာတုံး များဖြင့် ဆက်သ၍ အရိုအသေပေးကြလေ၏။ ဖယောင်းတိုင်များ ကို ဘုရားဝတ်ကျောင်းသဏ္ဍာန်၊ ဖလဲဘူးများကို နက် သန်ဖြစ်သော မုခ်ဝသဏ္ဍာန်၊ ဆပ်ပြာတုံးများကို ရိုမင်နော့ဗင် လူမျိုးတို့၏ ကိုယ် တစ်ပိုင်း သဏ္ဍာန် တည်ဆောက်ထားကြလေ၏။

ဤပြပွဲကား ရှုရှားပြည်ကြီး၏ သဘာဝပစ္စည်း ကြွယ်ဝမှု နှင့် ရှုရှားပြည်ကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်သူများ၏ မိုက်မဲမှုကို ထင်ထင်

ရှားရှားကြီး ပြသသည့် ပြပွဲပင်ဖြစ်ပေ၏။ ပြည်တွင်း ဖြစ် စန္ဒရား တစ်လုံးကိုလည်း ပြပွဲတွင် ပြသထားပေ၏။ ညိုရသည့် စန္ဒရားကြီး များကား နန်းကြီးများအစား နွားအကြောများကို ကျစ်သည့်ကြိုးများ ဖြင့် ပြုလုပ်ထားလေ၏။ အသံကား အိုမင်း၍ ကျိုးပဲ့လျက်ရှိသော ဒေါက်ကပ်ကြီးကို မောင်းသလို တဂျိုးဂျိုး မြည်လေ၏။ ရွှေဉာဏ် တော် စူးရောက်လှသော ကနဦး တီထွင်သူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးကမူ စက်မှုလက်မှု ဝိသုကာ အတတ်တွင် ကြီးစွာသော ပြောင်းလဲမှုကြီး ကို ဖြစ်စေမည်ဟူ သော အကြံကြီး အစည်ကြီးဖြင့် စက် တစ်စက်ကို ပြပွဲသို့ ပြထားပေ၏။ ၎င်း၏စက်မှာ သမ္မာကျမ်းစာတွင် ဘုရားသခင် က တော၊ တောင်၊ ရေ၊ မြေ တို့ကို ရေလွှမ်းစေကာ ဒဏ်ခတ်တော် မူသဖြင့် တောင်ထိပ်သို့ သင်္ဘောတစ်စင်းဖြင့် တက်နေသော နီအာ တို့ အဆက်အနွယ်ခေတ်က စက်ဘီးအိုကြီး တစ်စင်းများလားဟု ထင်မှတ်ရလေ၏။ တစ်ခါက မှတ်ပုံတင် အရာရှိ လုပ်ခဲ့သူ တစ်ယောက် ကလည်း မဆီမဆိုင် သူကိုယ်တိုင် တီထွင်သည့် မြင်းများအား ကိုက်ခဲတတ်သော မှက်၊ ခြင်၊ ယင် စသည်တို့ ခြောက်သည့် စက် တစ်လုံးကို ပြသထားလေ၏။ ၎င်း စက်ကား မှက်၊ ခြင်၊ ယင် တို့ လန့်မည် မလန့်မည်ကိုမူ မသိ။ ထိုစက်ကြောင့် မြင်းလန့်ကာ ဒုံးစိုင်း ၍ နှင်သကဲ့သို့ ရှိမည်ကား သေချာလှပေ၏။ ပက်စ်လော့ဗ် အလုပ် ရုံမှ အလုပ်သမားများက ပင်လယ်ဖုံ၊ ဝက်ရုပ်ကြီးနှင့် ရေအိမ် အသုံးအဆောင် ကြေထည်များကို ပြသထားလေ၏။ သို့သော်လည်း နာမည်ကျော် ရှုရှားပန်းချီဆရာကြီး ဗရုတယ်လ်၏ အရုပ်ကားတစ် ကားကိုမူကား ပြသခွင့် မပေးပေ။

ပြပွဲလာပရိသတ်မှာ မီးပုံးပျံကြီးပေါ် သို့ တက်ခွင့် ရလေ၏။ “ဒီဟာကြီးပေါ်ကို တက်ရတာတော့ ကျေးဇူးတင်ပါရဲ့ ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဥပမာဆိုပါတော့ . . . တကယ်လို့ ဒီမီးပုံးပျံကြီးကို ကောင်းကင်လွှင့်လိုက်ရင် ဘုရားသခင်ဆီကို ရောက်နိုင်ပါ့မလား။

မရောက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ ဟုတ်လား။ ဒီလိုဘုရား သခင်ဆီ မရောက်နိုင်မှန်း သိလျက်သားနဲ့ ဘာလို့များ ကောင်းကင်တက်ပြီး ယုံနေချင်ကြပါလိမ့်” ဟု စူးရှသော မုတ်ဆိတ်များနှင့် ကုန်သေး ကုန်မွှားကို လှည့်လည်ရောင်းသည့် “ကူသည် ကောက်သည်” ကုန်သမားနှင့် တူသူ အဘိုးကြီးတစ်ဦးက ပြောပြလေ၏။

သတင်းစာ ကော်လံများတွင်ကား ပြပွဲအကြောင်းဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိပေ၏။ သတင်းထောက်များသည် မဏ္ဍပ်များ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပုံ၊ ဗလာဒီမာအရပ်မှ သိုးကျောင်းသားများ ခရာမုတ်ပုံ၊ ပက်စ်လော့ဗ်အလုပ်ရုံမှ လုပ်သည့် ခရင်းများ စသည်တို့ ကို ရုရှား အင်ပါယာ၏ ကြီးကျယ်သော စွမ်းပကားနှင့် အင်အား ဖြစ်ကြောင်းကို အကျယ်ချဲ့၍ ရေးသားကြလေ၏။

ဂေါ်ကီလည်း ပြပွဲနှင့် စပ်လျဉ်းသော ဆောင်းပါးများကို ရေးလေ၏။ ယခုအခါတွင် ဂေါ်ကီသည် ဆာမာရာ ဓာတ်ရထား များ၊ မြူနီစီပယ် ဥယျာဉ်များအကြောင်းကို မရေးတော့ဘဲ တစ်တိုင်း ပြည်လုံးက အာရုံစူးစိုက်လျက်ရှိသော ပြဿနာများကိုသာ ရေးလေ၏။

ဂေါ်ကီ၏ ဆောင်းပါးများမှာ တရားဥပဒေကို ကျော်လွန် ကာ ရေးသားသည့် လေးနက်သော ဆောင်းပါးများ ဖြစ်လေ၏။ ဂေါ်ကီသည် ဆီ၊ ရွှေ၊ သားရေ၊ ဆပ်ပြာ စသည့်ပစ္စည်းတို့ဖြင့် တင်းကျမ်း ပြည့်လျက်ရှိသည့် မဏ္ဍပ်ဆောင်များကို ရေးသားဖော်ပြ ပြီး ဆီကိုထုတ်သူ၊ ရွှေကိုကျင်သူ၊ သားရေကိုနယ်သူ၊ ဆပ်ပြာချက်သူ တို့၏ ဘဝ အခြေအနေများကိုလည်း ဖော်ပြရေးသားခဲ့လေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ဤသူတို့၏ဘဝကို သူ၏ အတွေ့အကြုံဖြင့် စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် သိမြင်ကာ သူ၏ ဆောင်းပါးများတွင် သူ၏ စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် အကျိုးရှိစေမည့် မှန်ကန်သော ရုပ်ပုံလွှာ များကို ရေးခြယ်ဖော်ပြလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဂေါ်ကီ၏ ‘စတက်မြက်ခင်း လွင်ပြင် ဝယ်’၊ ‘ကိုနိုဗာလော့ဗ်နှင့် တစ်ခါက မနုဿလူဘုံသို့ ရောက်ခဲ့ သော သတ္တဝါများ’ ဆိုသည့် ဝတ္ထုများ ထွက်လာလေ၏။ ဤ လူလေလူလွင့်များနှင့် ခြေထောက်တွင် ငွေပါသူများ၏ ဘဝကို ဖော်ပြသော ဝတ္ထုတိုများ ထွက်နေသည့်အချိန်၌ နရ်နိုနိုဂိုရော့ဒ်ရှိ ပြပွဲနှင့် ပွဲလမ်းသဘင်များသည် ‘ကြက်ယုံမကျ’ စည်ကားလျက် ရှိလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် မဏ္ဍပ်များဆီသို့ အစုလိုက် အဖွဲ့လိုက် ကြိုတင်ကြိုတင်တိုးနေကြသည့် လူတွေကို ကြည့်ရင်း ‘တစ်ခါက မနုဿ ဘုံသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည့် သတ္တဝါ’ များကား ဤသူများပင်ဟု တွေးတောရင်း ဤသို့ဖြစ်ခြင်း အကြောင်းရင်းကား ရုရှားပြည်ကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်သော ဘုရင်များ၏ မဟာအပြစ်သာတည်း ဟု အောက်မေ့မိခဲ့လေ၏။

၂။ ဇီးကွက်မောင်နံနှင့် ရွှောက်ပင်အို

ဂေါ်ကီသည် ထိုအချိန်တွင် နာမကျန်းဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ၏ ငတ်ပြတ်မွဲတေလှသော ကလေးဘဝ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ပင်ပန်း နွမ်းရိမ္မာ နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဂဟေဆက်ခဲ့ရသည့် သူ၏ အိုးအိမ်မဲ့ လူလေ လူလွင့် ဘဝ၊ ကြုံလာ ခြောက်လုံးပြူး ကျည်ဆန်ဒဏ်ရာနှင့် နောက်ဆုံး စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ မနားမနေ အားစိုက်ရသော အလုပ် သည် ဂေါ်ကီအား ဇာတိ ပြလေတော့၏။

ဂေါ်ကီသည် သူကိုယ်တိုင် စိတ်ထဲတွင်သိနေသည့် ချောင်းဆိုး သွေးပါ ရောဂါ၏ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုကို ပျောက်ကင်းအောင် ကြိုးစားကာ စာများကို ဆက်၍ ရေးလေ၏။ သို့သော် သူ၏ ကျန်းမာရေးမှာ တဖြည်းဖြည်း ဆိုးဝါးစ ပြုလာပြီဖြစ်လေ၏။ သူ့မိတ်ဆွေ အချို့ကမူ ဂေါ်ကီသည် ဘယ်တော့မှပြန်၍ နလန်မထူနိုင်တော့ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲ

ယုံကြည်လျက် ရှိကြလေ၏။ ဆရာဝန်များကလည်း ဂေါ်ကီအား ရုရှားပြည်တောင်ပိုင်းသို့ သွားရန် ညွှန်ကြားကြလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် ကရိုင်းမီးယားကျွန်းဆွယ်နှင့် ယူကရိန်းနယ်ရှိ တိတ်ဆိတ်လှသော မာနူအီလော့ဗ်ကား ရွာကလေးတွင် ခဏမျှ နေလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် မာနူအီလော့ဗ်ကား ရွာကလေးတွင် နေထိုင်ရသည်မှာ သာတောင့်သာယာရှိလေ၏။ ထိုရွာကလေးရှိ ဥယျာဉ်၊ ရှောက်ပင်အုပ်ပေါ်ရှိ ဇီးကွက်သိုက်၊ ငါးကြီးများ မြူး တူးပျော်ပါးကြသည့် မြစ်နှင့် ညအခါတွင် နာရီခေါက်သည့် ခေါင်းလောင်းများ စသည့် အရာတိုင်းသည် ဂေါ်ကီအား ကြည်နူးစေလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ကရိုင်းမီးယားမှ မာနူအီလော့ဗ်ကားသို့ ခြေလျှင်ထွက်ခဲ့ပေ၏။ ထို့နောက် သူသည် သူ၏ အလုပ်နှင့် ဘဝရိပ်မြဲရှိရာ နဂါနီနီဂိုရော့ဗ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဂေါ်ကီသည် သူ၏ဝတ္ထုများနှင့် ဒဏ္ဍာရီလေးများကို အတွဲကလေး နှစ်တွဲခွဲ၍ စုဆောင်းထားလေ၏။ အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကို ကျော်လွန်ပြီး နောက်ဆုံးတွင် ဒေသန္တရ သတင်းစာကလေး တစ်စောင်တွင်သာ ဖော်ပြဖူးခဲ့သည့် စာရေးဆရာ ပေါက်စ ဂေါ်ကီ၏ စာအုပ်များကို အရဲစွန့်၍ ထုတ်မည့် ပုံနှိပ်တိုက်တစ်တိုက်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျက်သရေရှိလှသော ဂေါ်ကီ၏ ဝတ္ထုအတွဲ နှစ်တွဲသည် နောက်ဆုံးပုံနှိပ်ပြီး ထွက်လာကာ ရုရှား စာဖတ်ပရိသတ်သည် စာပေ မိုးကောင်းကင်ဝယ် ဝင်းခနဲ လက်လာသည့် ကြယ်ပွင့်လေး ဟု ပြောစမှတ်ပြုလာကြလေ၏။ ဂေါ်ကီ၏ စာအုပ်များမှာလည်း ကိတ်မုန့်ပူပူနွေးနွေးလို အရောင်းရတွင်ကာ ထောင်ရာချီ၍ ကုန်သွားလေ၏။

ဂေါ်ကီ၏ ဝတ္ထုများကားလက်ရှိ ဖြစ်ပျက်နေသည့် ရုရှား လူမျိုးတို့၏ ပြင်းထန်ကျပ်တည်းလှသော ဘဝအမှန်ကို ဖော်ပြရာ

တွင် ဂေါ်ကီသည် နောက်သို့ တွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိဘဲ ကွင်းကွင်း ကွက်ကွက် ဖော်ပြပေ၏။ သူ၏ မှန်ကန်စွာ ဖော်ပြသည့် သစ္စာတရားကား ချို့ယွင်း၍ လှုပ်ရှားခြင်းကင်းမဲ့သော စိတ်ပျက်စရာ စာပေအသွင် သဏ္ဍာန်ကို မဆောင်ပေ။ သူရေးသမျှ စာကြောင်းတိုင်းသည် ၎င်း၏ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသော လူ့စိတ်ကို ယုံကြည်မှု နှင့်အတူ တစ်စုံစီမုံ ပျံ့နှံ့လေ၏။ စာဖတ်ပရိသတ်တို့သည် စာပေနယ်သို့ စမ်း၍ဝင်လာသည့် ဂေါ်ကီ၏ ဝတ္ထုများ၏ အစွမ်းသတ္တိနှင့် အင်အားကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်လာကြလေ၏။

ဂေါ်ကီ၏ ပထမဆုံး စာအုပ်ကား ဂေါ်ကီကို တကယ်အမှန် ကျော်စောခြင်းသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ပေ၏။ စာရေးဆရာသစ် ကလေး၏ အမည်သည် ၎င်းနှင့် ခေတ်ပြိုင်ပေါ်သူ စာရေးဆရာကြီးများ ဖြစ်သော လီယိုတော်လ်စတိုင်း၊ အန်တွန်ချက်ကော့ဗ်တို့၏ အမည်နှင့်အတူ ဘေးချင်းယှဉ်၍ ပေါ်ထွက်လာ ခဲ့ပေသတည်း။

* * *

အခန်း | ၉ |

မိတက်ရဲတိုက်နှင့် နင်နီနီဂိုရော့ဒ် အကျဉ်းထောင်

“သက်ဦးဆံပိုင်စံနစ်ရဲ့ ခေါင်း နှစ်ခေါင်းနှင့် လင်းယုန်ငှက်ကြီးဟာ ဇာအင်ပိုင်ယာရဲ့ အမှတ်လက္ခဏာတွင် မကဘူး။ အင်မတန် လျင်မြန် ထက်မြက်ပြီးတော့ ပြည်သူတွေကို အန္တရာယ်ပြုမယ့် ငှက်ဆိုးကြီးလည်း ဖြစ်တယ်”

(ဂေါ်ကီ၏ အရပ်ညာမူ လုပ်ငန်းမိန့်ခွန်း)

စာရေးဆရာ တစ်ယောက်အဖြစ် ဂေါ်ကီ၏ ဂုဏ်သတင်းမှာ တစ်ဟုန်ထိုး ကျော်ကြားလာကာ ဇာဘုရင်အစိုးရ၏ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြာ သူဖြစ်၍ လာလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် အခဲမကျေနိုင်မည်မဟုတ်သည့် ရန်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို အာဏာပိုင်တို့ သိရှိလာကြလေ၏။ ဇာအာစိုး နှင့် စာရေးဆရာကလေးတို့၏ ပြောင်ပဋိပက္ခ ဖြစ်မှုသည် ပေါ်ပေါက်လာ လေ၏။ ထိုပဋိပက္ခမှာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ တိုင်တိုင် မရပ်မနား ပေါ်ပေါက် ခဲ့သည့် စစ်ပွဲကလေးပင်ဖြစ်ပေ၏။

အက်ဖနာစရက်ဖ် အမည်ရှိတော်လှန်ရေး အလုပ်သမားတစ်ယောက်

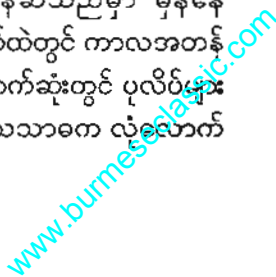
သည် တစ်ဖလစ်မြို့တွင် အဖမ်းခံရလေ၏။ ပုလိပ်များက သူ့အခန်း ကို ဝင်ရောက် ရှာဖွေသည့်အခါတွင် “ချစ်စွာသော ဖက်ဒ်ယာ အက်ဖနာစရက်သို့... အမြဲ သတိရလျက် မကြွင်းမစ်ချီ” ဟု စာတန်းထိုးထားသော မာတ်ပုံတစ်ပုံကို တွေ့သွားကြလေ၏။ ပုလိပ် များသည် ထိုမကြွင်းမစ်ချီ ဆိုသူသည် မည်သူဖြစ်ကြောင်းကို လိုက်လံစုံစမ်းကာ သတင်းရရှိသွားလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဂေါ်ကီသည် နင်နီနီဂိုရော့ဒ်တွင် အဖမ်းခံ ရပြီး နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသမားများအား ချုပ်နှောင်ရာ ဖြစ်သည့် တစ်ဖလစ်မြို့ရှိ မိတက်ရဲတိုက်ကြီးသို့ ပို့လိုက်လေ၏။

ဂေါ်ကီသည် အကျဉ်းထောင် အခန်းကလေးထဲတွင် ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း အဘယ်ကြောင့် ယခုလို သီးခြား အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် အချုပ်နှောင် ခံနေရကြောင်းကို စဉ်းစားမိ လေ၏။ သူ့အခန်းကျဉ်းလေးရှိ ပြတင်းပေါက်ကြားမှ ပြာမို့သော ထောင်နံရံကြီးကို လည်းကောင်း၊ ရွံ့ရေတို့ဖြင့် နောက်ကျီလျက် ရှိသည့် ကူရာမြစ်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ မြစ်ကမ်းပါးရှိ သစ်သား လသာဆောင်လေးများနှင့် အိမ်များကို လည်းကောင်း မြင်ရလေ၏။

ထောင်ဝါဒါသည် ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လျှောက်လျက်ရှိရာ သူ့ခါးကြားမှ သော့တွဲများသည် တချွင်ချွင် မြည် နေလေ၏။ သူသည် ဒေါသထွက်သည့်အခါများတွင် “နောက်ထပ် ထောင် ၁၀ နှစ် ကျပါ စေဗျား”ဟု ဂေါ်ကီအား ကျိန်ဆဲလေ့ရှိပေ၏။

ပုလိပ်တို့က အက်ဖနာစရက်၏ အမှုတွင် ဂေါ်ကီ ပါနေမှန်း နောက်ယောင်ခံ၍ မိသွားသဖြင့် ဝါဒါကျိန်ဆဲသည်မှာ မှန်နေ ကြောင်း သိရကာ ဂေါ်ကီသည် မိတက်ရဲတိုက်ထဲတွင် ကာလအတန် ကြာ အကျဉ်းခံခဲ့ရပေ၏။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ပုလိပ်များ မှာ ဂေါ်ကီအား ပြစ်မှု မကင်းသော သက်သေသာဓက လုံလောက် စွာ ရှာ၍ မရဘဲ ဖြစ်နေကြလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် နင်နီနီဂိုရော့ဒ်သို့ ပြန်၍လာလေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဂေါ်ကီသည် ပုလိပ်တို့၏ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေခြင်းကို ခံရလေ၏။ ဂေါ်ကီနေသည့် နှစ်ထပ်သစ်သား အိမ်ကလေး တစ်ပိုက်တွင် ထူးဆန်းသည့် လူများသည် ရစ်ဝဲရစ်ဝဲ လုပ်လျက်ရှိကြလေ၏။ ထိုလူထူး လူဆန်းတွေထဲမှ တစ်ယောက်သည် ကောင်းကင် လဟာပြင်ကြီးကို ပျင်းရိစွာ ကြည့်၍ တွေးတောဟန်ဖြင့် အိမ်အနီးရှိ ခုံတစ်ခုံပေါ်ထိုင်နေတတ်၏။ အခြားတစ်ယောက်ကား သတင်းစာတစ်စောင်ကို စိတ်ပါ လက်ပါ ဖတ်နေဟန်ဖြင့် ဓာတ်မီးတိုင်တစ်တိုင်ကို မှီနေတတ်၏။ အိမ်ရှေ့တံခါးဝတွင် ဆိုက်ထားသည့် ဒေါက်ကပ်မောင်းသမားလည်း ဂေါ်ကီ၏အိမ်ကို ထူးဆန်းစွာ အကဲခပ်လေ့ရှိ၏။ ဤဒေါက်ကပ်မောင်းသမားသည် ဂေါ်ကီကို သော်လည်းကောင်း၊ ဂေါ်ကီထံ အလည်လာသူများကို လည်းကောင်း သွားချင်သည့် နေရာသို့ အလွယ်တကူ လိုက်ပို့ရန် သဘောတူကာ လိုအပ်လျှင် ပိုက်ဆံပင် ယူချင်မှ ယူမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် တစ်ခါလောက် ခရီးသွားပြီး နောက်တစ်ခါသာ ခရီးသွားလျှင် ဒေါက်ကပ်သမားသည် ဘယ်တော့မှ ပိုက်ဆံယူတော့မည် မဟုတ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကောင်းကင်ကို ငေးမျှော်လျက် ရှိသူသည် လည်းကောင်း၊ သတင်းစာကို ဖတ်လျက်ရှိသူသည် လည်းကောင်း၊ ဒေါက်ကပ် ဆရာသည် လည်းကောင်း ၎င်းတို့အားလုံး သည် စာရေးဆရာဂေါ်ကီနှင့် သူ့မိတ်ဆွေများ၏ အသွားအလာကို စောင့်ကြည့်လျက်ရှိသည့် ရုပ်ဖျက်ထားသော ဇာဘုရင် အစိုးရ၏ စုံထောက်များ ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ဤအလုပ်လည်း သိပ်လွယ်ကူသည့် အလုပ် မဟုတ်ပေ။ ဂေါ်ကီထံ အလည်လာသည့် ဧည့်သည်များသည် အမြဲတမ်း ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိကြပေ၏။ လူများသည် ဗတ်စ်နက်ဆော့ဗ်နှင့် လီဗီတန်သက်တို့၏ ပန်းချီကားများဆွဲထားသည့် ဂေါ်ကီ၏ စာကြည့်ခန်းလေး

ထဲသို့ ဝင်လာမစဲ တဖွဲဖွဲနှင့် ရှိကြလေ၏။ ဧည့်သည်များကား ဇာတ်သမား၊ ဖိုမင်၊ ပန်းချီဆရာ၊ ကမ္ဘာလှည့် နိုင်ငံခြားသားများ၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများနှင့် ကုန်သည်များ စသဖြင့် စုံ၍ နေလေ၏။

နင်နီနီဂိုရော့ဒ်မှ ရေးသားလိုက်သည့် ဂေါ်ကီ၏စာတစ်စောင်တွင် “နေ့တိုင်းပဲ လူအမျိုးမျိုးဟာ ကျုပ်ကို တွေ့ဖို့ လာကြတယ်။ တစ်ယောက်က စာအုပ်ငှားရင်၊ ဒို့ပြင် တစ်ယောက်က ကဗျာရွတ်ပြတ်တယ်။ နယ်နှင့်ခံထားရလို့ မကြာသေးမီကမှ ပြန်ရောက်တဲ့ လက်နှိပ်စက်သမားတစ်ယောက်လည်း လာပြီး နှုတ်ဆက်ရှာတယ်။ ပြီးတော့ ဘုရင်ခံတစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမ ဝင်လာပြီး လျှို့ဝှက် ကြေညာစာတမ်းတွေ လာပို့တယ်။ သူ့နောက်မကြာခင် အမှုစစ်ဆေးခြင်း ခံရမယ့် အပ်ချုပ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။ အဲဒီအပ်ချုပ်တဲ့ မိန်းမနောက် ကျုပ်တို့မြို့ အမြောက်တပ်ခွဲက ဗိုလ်မှူးကလေး ဝင်လာပြီး သူ့စစ်သားတွေအတွက် ဇာတ်အဖွဲ့လေးတစ်ခု ဖွဲ့ပေးပါလို့ လာတောင်းပန်တယ်။ ကုန်သည်ကြီး ဘူဂရော့ဖ် ရောက်လာပြီး လောကုတ္တရာကြောင်း ဆွေးနွေးဖို့ လာဖိတ်ပြန်တယ်။ အဲဒီတုန်းမှာ ပြဇာတ်အသင်းဥက္ကဋ္ဌ စမီးလင်း လေ။ မနှစ်က ကျုပ်ကို မနက်ဝတ်တဲ့ ကုတ်အင်္ကျီမပါဘဲ လာရမလားဆိုပြီး ဇာတ်ရုံထဲက နှင်ထုတ်တဲ့ လူပေါ့။ သူ လာပြီး . . . သူ ပြောရင် နားမထောင်မယ့် အမျိုးသမီးတွေကို ဆုံးမအောင် ကြံခဲ့ပါလို့ လာဖိတ်သေးတယ်။ ကျုပ်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မငြင်းဘူး။ ဒါမှ လက်နှိပ်စက် ရိုက်သမားကို အလုပ်သမားအဖွဲ့လေးတွေ စည်းရုံးဖို့ ဂူးဘီးနီးယား ပုံနှိပ်တိုက်ကို တာဝန်မခွဲမီ သူ့ကို ဒုတိယဘုရင်ခံကတော်ရဲ့ လုံခြုံတဲ့ရုံးခန်းမှာ ခဏဂုတ်ထားနိုင်မယ်။ ဒါမှ ကုန်သည်ကြီး ဆူဂရော့ဖ်က စာအုပ်တွေဝယ်ဖို့ ငွေလေးကြေးလေး ထောက်ပံ့မှာပဲ။ ပြီးတော့ အမျိုးသမီးတွေကိုလည်း စမီးလင်း တောင်းပန်သလို လိုက်ပြီး တရားချလိုက်မယ်။ ဒါမှ

ကျုပ်ရဲ့ အပ်ချုပ်သည်မကို ဒီအမျိုးသမီးတွေက စုပေါင်း စက်ချုပ် ဆိုင်လေးဖြစ်အောင် ကူညီကြပေမပေါ့။ ဒါဖြင့် ကျုပ်က ဗိုလ်မှူး ကလေးတွေအတွက်လည်း တပ်ဖွဲ့လေးတစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့ပေးလိုက်ဦးမယ်။ ဒီတော့မှ နာလာလူးပွဲတော်ကျရင် သူတို့ မြင်းစီးကွင်းထဲမှာ လာပြီး ကျုပ် မြင်းအလကားစီးရမှာပေါ့” ဟု ပါရှိလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် နင်နီနီဂိုရော့ဒ်ရို ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော ကလေး များအတွက် နာတာလူး အထိမ်းအမှတ်ပွဲ တစ်ရပ်ကို ကျင်းပရန် စိတ်စောလျက်ရှိပေ၏။ သူ၏ အိမ်ငယ်ကလေးသည် ကလေးများ အား လက်ဆောင်ပေးရန် သေတ္တာများ၊ အိတ်များဖြင့် ပြည့်လျက် ရှိလေ၏။ စက်ဆိုင်များတွင် သွက်လက်သော လက်ချောင်းများ သည် ကလေးများအတွက် အင်္ကျီများကို ချုပ်လုပ်လျက်ရှိလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ပြင်ဆင်ထားသည့် အရာတွေကို ကြည့်ရင်း ပျော်ရွှင်နေလေ၏။ နာတာလူး ကျီးပေါင်းပင်မှာလည်း မိုးလျက် ရှိကာ ထူထဲသော သစ်ရွက်စိမ်းများသည် ရောင်စုံ လျှပ်စစ်မီးပွင့် ရောင်များကြောင့် ဝင်းလက်လျက်ရှိကြပေ၏။

ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်များမှ ၅၀၀ ခန့်ရှိသော ညစ်ပတ် ပေရေ သည့် ကလေးထူကြီးသည် ဂေါ်ကီ၏အိမ်သို့ လာကြလေ၏။ အောက်ဈေးမှ လူလေလူလွင့်ကလေး တစ်စုကား ‘ဂေါ်ကီတပ်ခွဲ’ အမည်ပေးကာ ရှေ့ဆုံးတွင် အလံနီကြီးကို လွှင့်၍ ဟန်ပါပါ ချီတက် လာကြလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ကလေးများအား ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်နေမိလေ၏။

“ဒီသနားစရာ ကလေးလေးတွေဟာ လက်ဆောင်တွေ အပြည့်တင်ထားတဲ့ စားပွဲတန်းကြီးတွေနဲ့ လှလှပပ မွန်းမံထားတဲ့ လျှပ်စစ်မီးပွင့်တွေ ထိန်ထိန်ဝေနေတဲ့ ကျီးပေါင်းပင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး အံ့သြနေကြတာတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ဟာ စိတ်တန်းပြီး ကြွေရရနဲ့

လျှောက်လာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မျက်လုံးတွေဟာ တည်ကြည် ငြိမ်သက်ပြီးတော့ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်လို့ နေနေတာကို ကြည့်ရတာဟာ အင်မတန် ကြည့်နူးစရာ ကောင်းတယ်ဗျာ သိလား”

“သူတို့တစ်တွေကို ကိတ်မုန့်တစ်လုံးစီရယ်၊ ချိုချို တစ်အိတ် စီရယ်(တစ်အိတ်ကို တစ်ပေါင်ခွဲလောက်ရှိမယ်လို့ တယ်)။ ဖိနပ် တစ်ရံစီရယ်၊ ရုပ်အင်္ကျီ၊ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ၊ အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီ၊ ဦးထုပ်တစ်လုံး၊ ခြုံစောင်တစ်ထည်စီ ပေးလိုက်တော့ တချို့များလေ သိလား... ဝမ်းသာလွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့၊ မျက်ရည်တွေဝဲလို့ တချို့လည်း လက်ဆောင်ထုပ်တွေ ရင်မှာပိုက်ပြီး အခန်းထောင့် တစ်နေရာကို ပြေးကြတယ်။ တချို့လည်း ကြမ်းပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင်ထိုင်ပြီး ပလုတ်ပလောင်းစားနေကြတယ်” ဟု ဂေါ်ကီက ရေးသားခဲ့လေ သည်။

ဂေါ်ကီသည် အခြား အကြံတစ်ခုကိုလည်း စိတ်ကူးမိလေ ၏။ ထိုအကြံကား ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းများမှ အရုပ်ကားများကို ကိုက်ကာ ဓာတ်ပုံစာအုပ်ထဲတွင်ကပ်၍ ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

“သူတို့တာမှ မမြင်ဖူးကြဘူး။ ဒီရုပ်ပုံတွေထဲမှာဆိုရင် မြို့တွေ၊ မြစ်တွေနဲ့ ရပ်ဝေးဒေသတွေကို မြင်ရမှာပဲ။ ပြီးတော့ဒီပြင် ခမ်းနား ကြီးကျယ်တဲ့ လူမျိုးတွေကို မြင်ရပြီး သူတို့ တွေ့လုပ်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာ ကို သိချင်စိတ် ပေါက်လာလိမ့်မယ်။ သိရဲ့လား” ဟု ဂေါ်ကီက ပြောဖူးပေသည်။

ထို့ပြင် ဂေါ်ကီသည် လူလေလူလွင့်ဟု သမုတ်ခံရသည့် သက်ကြီးရွယ်ကြီးများကိုလည်း မမေ့ပေ။

နင်နီနီဂိုရော့ဒ်ရိုတွင် ‘နန်းတော်တိုင် ဂေဟာ’ ဟု ခေါ် သော ကျယ်ပြန့်လှသည့် အဆောက်အဦးကြီးတွင် ဂေါ်ကီသည် အလုပ်လက်မဲ့များနှင့် အိုးမဲ့အိမ်မဲ့များအတွက် နေအခါ တည်းခို နားနေစရာ နေရာတစ်ခု ဖွင့်လှစ်ထားလေ၏။ ထို အခန်းတွင်ကား

စာကြည့်ခန်းတစ်ခုနှင့် စန္ဒရားတစ်လုံးရှိလေရာ 'နန်းတော်တိုင် ဂေဟာ' သို့ လာရောက်သည့် လူလေလူလွင့်များသည် တစ်ဖန် လူ ပြန်ဖြစ်လာသွဲ့အောက်မေ့ရလေ၏။

သို့သော် ဂေါ်ကီ လုပ်ကိုင်သမျှကို ပုလိပ်တို့က မျက်ခြည် မပြတ် စောင့်ကြပ်ကြည့်စေသည့် အကြောင်းရင်းကား နာတာလျှား ကျီးပေါင်းပင် ဓာတ်ပုံစာအုပ်များနှင့် 'နန်းတော်တိုင် ဂေဟာ' တည်းခိုခန်းတို့ မဟုတ်ပေ။

ဂေါ်ကီသည် စက်ရုံကြီးများ၊ အလုပ်ရုံများ တည်ရှိရာ နင်နီနီဂိုရော့ဒ် အလုပ်သမားရပ်ကွက်ဖြစ်သော ဆော်မိုဗို ရပ်ကွက် သို့ မကြာခဏ သွားရောက်လည်ပတ်စ ပြုလေ၏။

ထိုရပ်ကွက်ရှိ လျှို့ဝှက် အစည်းအဝေးများတွင် လီနင် ပါဝင်ရေးသားလျက်ရှိသည့် ဆိုရှယ်ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ သတင်းစာ၊ 'မီးပွား' သတင်းစာကို လူများအားလုံး စုရုံးဖတ်ရှုလေ့ရှိကြပေ၏။ ထိုသတင်းစာမှာ ပုလိပ်တို့ လာရောက် ဖမ်းဆီးက အလွယ်တကူ ဝါးမျှိုပစ်နိုင်ရန်အတွက် ပါးလွှာသော ကောက်ရိုး စက္ကူပေါ်တွင် ရိုက်နှိပ်ထားလေ၏။

ဂေါ်ကီထံ မကြာခဏ လာရောက် လည်ပတ်သူများထဲတွင် ဆိုမိုဗိုအလုပ်ရုံမှ အလုပ်သမားများ ပါဝင်ပေ၏။ သူတို့သည် ဂေါ်ကီ ထံသို့ လာရောက်ကာ အကြံဉာဏ်များ၊ စာအုပ်များနှင့် ရံပုံငွေ များကို လာရောက် တောင်းခံတတ်ပေရာ ဂေါ်ကီသည် သူတို့ တောင်းခံသမျှကို လှူဒါန်းပေ၏။

၁၉၀၁ ခုနှစ်တွင် ဂေါ်ကီသည် စိန့်ပီတာစဘတ်မြို့သို့ ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။ စိန့်ပီတာစဘတ်မြို့တော်တွင် ဂေါ်ကီ နေထိုင် သည့် အတောအတွင်း ပုလိပ်များသည် တော်လှန်ရေး ကျောင်းသား များ၏ စီတန်းလှည့်လည်ပွဲတစ်ခုကို ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်စွာ ချေမှုန်းပစ်သည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် စိန့်ပီတာစဘတ်မှ အပြန်တွင် နင်နီနီဂိုရော့ဒ် မှ ရဲဘော်များအတွက် တော်လှန်ရေး စာစောင်များကို ကူးရန် စာကူး စက်တစ်လုံးကို လျှို့ဝှက်၍ ယူခဲ့လေ၏။ သို့သော် 'အိုကရန်ကာ' ခေါ် လျှို့ဝှက်ပုလိပ်များသည် စာကူးစက်အကြောင်းကို အနံ့ရ၍ သွားကြလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် အစိုးရ၏ တရားဥပဒေကို မလိုက်နာရန်၊ လှုံ့ဆော်ရန် ကြံ့မူဖြင့် ဖမ်းဆီးကာ နင်နီနီဂိုရော့ဒ် အကျဉ်းထောင် တန်းလျားနံပါတ် ၄ တွင် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်း ခံရပေ၏။ ဂေါ်ကီမှာ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ဆိုးရွားလှသော်လည်း ပြစ်မှု ကြီးသော ရာဇဝတ်ကောင် တစ်ယောက်အနေဖြင့် အထူး ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ထားခြင်း ခံရပေ၏။ သူ၏ စာပေးစာယူ အဆက်အသွယ် အားလုံးကိုလည်း ဖြတ်တောက်ထားလိုက်လေ၏။

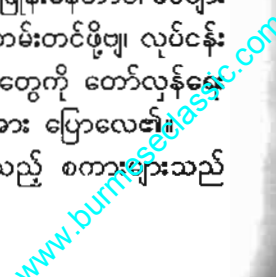
ဂေါ်ကီသည် သူ့အလုပ်ကို သူ ပြန်၍ လုပ်လေရာ တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တိုင်နေလေ၏။ ဤသို့ ညဉ့် နက်သန်းခေါင် စာရေးခြင်းသည် ပုလိပ်များအား ဂေါ်ကီကို အခြား အရာများထက် ပို၍ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်စေလေ၏။

“သူသည် အမြဲတမ်း အလုပ်လုပ်လျက်ရှိပြီး ညဉ့်နက် သန်းခေါင်တိုင်ပင် လုပ်တတ်ပေသည်” ဟု ပုလိပ်များက အစီရင် ခံလိုက်ကြ၏။

တစ်နေ့တွင်မူ ဂေါ်ကီသည် ကုန်သည်ကြီး ဘူဂရော့ဖ်နှင့် လမ်းထဲတွင် တွေ့လေ၏။ သူက စိတ်အားထက် သန်စွာဖြင့် . . .

“ခင်ဗျားဟာ အချိန်ကို အလကား ဖြုန်းနေတာပဲ၊ ခင်ဗျား ရဲ့ တာဝန်ဟာ အဖြစ်အပျက်တွေကို မှတ်တမ်းတင်ဖို့ပျ၊ လုပ်ငန်း တွေကို ရှေ့ဆောင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ငန်းတွေကို တော်လှန်ရေး တာဝန် ရှေ့ဆောင်လိမ့်မယ်” ဟု ဂေါ်ကီအား ပြောလေ၏။

ဂေါ်ကီအတွက် ဘူဂရော့ဖ်ပြောသည့် စကားများသည်

သွေးထွက်အောင်မှန်လှပေ၏။ ဂေါ်ကီသည် အဖြစ်အပျက်များကို မှတ်တမ်းတင်ရုံမျှမက လုပ်ငန်းများကို ရှေ့ဆောင်ရန်လည်း ကြိုးစားလျက်ရှိပေ၏။ ဂေါ်ကီနှင့်တော်လှန်ရေးသမား၏ အဆက်အသွယ်မှာ ပို၍ နီးစပ်လာကာ သူသည် ဆိုမိုဗို အလုပ်သမားအား သည်ထက်သည် တိုး၍ ကူညီလျက်ရှိ ပေ၏။ ပုလိပ်များနှင့် 'အိုရန်ကာ' သူလျှိုများသည် ဂေါ်ကီအား ချုပ်တည်းနှောင်ဖွဲ့ထားခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့ပေ။

“သူ၏ အလုပ်သမားများအပေါ် ဩဇာညောင်းပုံမှာ အလွန်မလိုလားအပ်ကြောင်းကို အလိုလို ပေါ်လာစေပေလိမ့်မည်” ဟု နင်နီနိုဂိုရော့ဒ်ပုလိပ်များက စိန့်ပီတာစဘတ်သို့ အစီရင်ခံလိုက်လေ၏။

ဇာအစိုးရသည် ဂေါ်ကီအား နင်နီနိုဂိုရော့ဒ်မြို့မှ နှင်ထုတ်ကာ ဆိုမိုဗို အလုပ်သမားများနှင့် ဝေးရာတစ်နေရာသို့ ပို့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ ဂေါ်ကီသည် နောက်ဆုံးတွင် ဘုန်းကြီးများ၊ စိတ်သဘော သေးနပ်သောသူများနှင့် အငြိမ်းစား အစိုးရ အမှုထမ်းများ၊ အများအပြားနေထိုင်လေ့ရှိသည့် တိတ်ဆိတ်လှသော အာဇာမာမြို့ကလေးသို့ ပြောင်းရန် အမိန့်ကျလေ၏။

ဂေါ်ကီအား အစိုးရက ပြုမူလိုက်သဖြင့် လီနင်သည် ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်ကာ အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်လေ၏။

“လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့် လက်နက်ကိုသာ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ဥရောပတိုက်၏ အထင်ရှားဆုံး စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးအား ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ သက်ဦးဆံပိုင် အစိုးရက နှင်ထုတ်လိုက်လေပြီ” ဟု လီနင်က ရေးခဲ့ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ထောင်ထဲတွင် နေခဲ့ရသည့် ကာလအတွင်း ကျန်းမာရေးမှာ ဆိုး၍သာ လာလေ၏။ ဆရာဝန်များက ဂေါ်ကီ၏

အခြေအနေမှာ အလွန်စိုးရိမ်ရသည့် အခြေအနေသို့ရောက်ကာ ရုရှားပြည်တောင်ပိုင်းသွား၍ ကုသရန် လိုကြောင်းနှင့် ပြောဆိုကြလေ၏။ တော်လစ်တိုင်းအပါအဝင် ဂေါ်ကီ၏ မိတ်ဆွေ အမြောက်အမြားသည် အာဏာပိုင်များကို ကန့်ကွက်ကြလေရာ နောက်ဆုံးတွင် ဂေါ်ကီသည် ကရိုင်းမီးယား ကျွန်းဆွယ်တွင် လ အနည်းငယ်ခန့် သွားရောက်နေထိုင်ခွင့်ရလေ၏။

ဂေါ်ကီ ကရိုင်းမီးယားကျွန်းဆွယ်သို့ ထွက်ခွာသည့် အခါတွင် စိတန်း လှည့်လည်ပွဲကြီး ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။ မီးရထားဘူတာရုံတွင် ဂေါ်ကီ လိုက်ပါမည့် မီးရထား မထွက်မီတွင် ကျောင်းသားများနှင့် အလုပ်သမားများသည် ကြိတ်ကြိတ်တိုး၍ နေကြလေ၏။

လူအုပ်ကြီးသည် သူတို့၏ အသည်းစွဲ စာရေးဆရာကြီးကို လိုက်၍ပို့ကြလေ၏။ အိုရန်ကာ ပုလိပ်များသည် မီးရထား ထွက်မည့် အချိန်ထက် စော၍ မီးရထားကို ထွက်ရန် အမိန့်ပေးရလေ၏။

မီးရထားကြီးသည် ဘူတာရုံမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

“မက္ကဇင်းဂေါ်ကီ အသက်ရာကျော်ရှည်ပါစေ။ သက်ဦးဆံပိုင် အစိုးရ ပျက်စီးပါစေ”

‘သိပ္ပံပညာအဖွဲ့အစည်း အရေးတော်ပုံ’ ဖြစ်ပွားသည့် အချိန်၌ ဂေါ်ကီသည် ကရိုင်းမီးယားတွင် နေထိုင်လျက်ရှိပေ၏။ ထိုအရေးတော်ပုံမှာ ရုရှားအစိုးရပိုင်းက ‘မုန်တိုင်းတေးသံ’ ကို မုန်းထားရန်ညှိုးသိုသည့်အခါတွင် အဆစ်ထည့်၍ မျက်မာန်ညှိုးခံရသည့် အဖွဲ့အစည်း ဖြစ်ပေ၏။

၁၉၀၂ ခုနှစ်တွင် သိပ္ပံပညာအဖွဲ့အစည်းက ဂေါ်ကီအား ဂုဏ်ထူးဆောင် အသင်းသားအဖြစ် ရွေးကောက်တင် မြှောက်လိုက်လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ အကျဉ်းထောင်တွင် နှစ်ကြိမ်တိုင် အကျဉ်းခံခဲ့ရဖူးသူတစ်ယောက်အား ဂရုတစိုက်ထည့်သွင်းထားသဖြင့် အစိုးရအရာရှိပိုင်းမှာ ဒေါသပူပန်ထ၍ နေကြလေ၏။ ထိုအကြောင်းမှာ

လည်း ဇာဘုရင်၏ နားသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ဒုတိယ နိကိုလတ် ဇာဘုရင်သည် ဂေါ်ကီအား ဂုဏ်ထူးဆောင် အသင်းဝင်အဖြစ် ရွေးကောက်တင်မြှောက်သည့် သတင်းပါသော သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းကို ဖြတ်၍ အောက်တွင် “ဤအချင်းအရာကား မူပြုလုပ်ပိုင်ခွင့်ထက် လွန်ကဲလျက်ရှိသည်” ဟု မှတ်ချက်ရေးလိုက်သည်။

ပညာရေးဝန်ကြီးထံ ပေးပို့သည့် စာတွင်လည်း “ယခုကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသည့် အခြေအနေတွင် သိပ္ပံပညာ အဖွဲ့အစည်းက ဤလိုလူမျိုးတစ်ယောက်ကို ရွေးကောက်တင်မြှောက်သဖြင့် လွန်မင်းစွာ ဒေါသထွက်ကြောင်း” ရေးသားထားလေ၏။

ဤဇာဘုရင်၏ ရေးသားချက်နှင့်ပင် ဂေါ်ကီအား ထုတ်ပယ်ဖို့ အကြောင်းမှာ လုံလောက်နေပြီဖြစ်၏။ သိပ္ပံပညာအဖွဲ့သည် သူရဲဘောကြောင်စွာဖြင့် နှုတ်ပိတ်၍ နေခဲ့ပေ၏။ ၎င်းတို့ အထဲမှ ဇာဘုရင်၏ ခြောက်လှန့်မှုကို မခံသူမှာ အန်တွန်ချက်ကော့ဗ်နှင့် ဗလာဒီမာ ကရိုလင်ကို တို့သာ ဖြစ်၍ ဂေါ်ကီအား သိပ္ပံပညာအဖွဲ့မှ ထုတ်ပယ်ပစ်သည်ကို ကန့်ကွက်သည့် အနေဖြင့် ၎င်းတို့လည်း ဂုဏ်ထူးဆောင် အသင်းဝင်ဟူသော အမည်ကို စွန့်လွှတ်ကာ နှုတ်ထွက်လိုက်ကြလေ၏။

ဤအပြုအမူကား ချက်ကော့ဗ်နှင့် ကရိုလင်ကို တို့က ဇာဘုရင်၏ ပြုမူပုံကို ကန့်ကွက်သော ဆန္ဒပြချက် တစ်ရပ်ပေတည်း။

* * *

အခန်း [၁၀]

ညဋ္ဌကလေးများနှင့် သူလျှိုများ

အာဇာမာမြို့မှ ဆံပင်ညှပ်သမားတစ်ယောက်သည် သူ့ကိုယ်သူ ‘မြို့၏ အသုံးတော်ခံ မုတ်ဆိတ်ရိပ်သမား’ ဟန်ထုတ် လေ့ရှိပြီး “တချို့နေရာတွေမှာ ရေကြီးတယ်၊ တချို့နေရာတွေမှာ ငလျင်လှုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့မြို့ကလေးမှာ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးခင်ဗျ။ ဥပမာ ဝမ်းရောဂါဆိုရင်လည်း ကျုပ်တို့ဆီမှာ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး” ဟု မြို့ထဲတွင် ပြောလေ့ရှိ၏။

အာဇာမာတွင် တစ်ခါက ပြည်သူများသည် ဇာဘုရင်၏ အမိန့်အာဏာကို ဖိဆန်ကာ စတီဗင်ရာတင်နှင့် အင်မာလီယန် ပူဂါချော့ဗ် တို့၏ နေရာသို့ အစုလိုက် အပြုံလိုက်ချီတက်ခဲ့သည့် တော်လှန်ရေးဖြင့် ပွက်ပွက်ဆူခဲ့သော အချိန်တစ်ချိန် ရှိခဲ့ပေ၏။

သို့သော်လည်း တော်လှန်လှုပ်ရှားခဲ့သော ထိုခေတ်၏ စိတ်ထက်သန်ပြင်းပြသော မော့ဒီဗီနီယန် လူမျိုးများနှင့် ကော့ဆက်တို့၏ အရိုးများသည် ၎င်းတို့၏ သုဿာန်တစ်စပြင်ဝယ် ဆွေးမြေ့ခဲ့လေပြီ။ အာဇာမာရှိရှေးဟောင်း ဘုရားဝတ်ကျောင်း မြေတလင်း

သည် ပေါင်းမြက်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်ချေပြီ။ ထိုခေတ်က တော်လှန်ပုန်ကန်မှုများနှင့် သတ်ဖြတ်ညှဉ်းပန်းမှုများသည် တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်လေပြီ။

ယခုမူ အာဇာမာမြို့ကလေးသည် တိတ်ဆိတ်၍ အရှင်၏ သစ္စာကို စောင့်သိ ရိုသေတတ်လှစွာသော ကုန်သည်များနှင့် သီလရင်များ၏ မြို့ကလေး ဖြစ်နေပေ၏။ မြို့ကလေးမှာ ယုန်သားရေနှင့် ဝက်ဆီတို့ ရောင်းဝယ်သည့် မြို့ကလေးဖြစ်ကာ ဘုန်းကြီးကျောင်း ၅ ကျောင်းနှင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ၃၆ ကျောင်းတို့မှ ခေါင်းလောင်းသံများ၊ ဖားတို့၏ တအံ့တုံ တအင်အင် အော်သံများကိုသာ ကြားရလေ၏။ မြို့နေများကား သာသနာပိုင်တို့ ထုတ်ဝေသည့် 'ဗိဒ္ဓိမိစတီ' သတင်းစာကို ဖတ်ကာ သူ့ခိုးတို့၏ ရန်ကြောင့် ကိစ္စလန့်စာ စားသည့် ပမာ နေကြရပြီလျှင် ညတိုင်း တဲအိမ်ငယ်ကလေးများ၏ တရုတ်ကပ်တံခါးများကို မြဲမြဲစွာ ပိတ်ထားရပေ၏။

သို့တိုင်အောင် ဤမြို့ကလေးသို့ မတ္တဇင်းဂေါ်ကီ ရောက်လာပါက ဗရုတ်ဗရက်များ ဖြစ်လေမလားဟူသော ကြောက်စိတ်များသည် ပုလိပ်များအား ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိလေ၏။ အာဇာမာ ပုလိပ်အရာရှိထံသို့လည်း လျှို့ဝှက်သော ညွှန်ကြားချက် ရောက်ရှိလာလေ၏။

“မကြာမီ အတောအတွင်းပုလိပ်တို့က ထောက်လှမ်းလျက် ရှိသော အယ်လက္ကတီ မတ္တဇင်းမိဗစ်ချ် ပက်ရှ်ကော့ဗ် (မတ္တဇင်းဂေါ်ကီ)သည် အာဇာမာမြို့သို့ ရောက်ရှိလာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အာဇာမာမြို့သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သင်တို့က ၎င်းအား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်ကာ ဗရုတ်ဗရက် မဖြစ်စေရန် ကာကွယ်မှုများ ပြုလုပ်ထားရမည် ဖြစ်ကြောင်း” ဟု ပါရှိလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ကျယ်ပြန့်သော သစ်သားအိမ်ကလေး တစ်အိမ်သို့ ပြောင်းခဲ့လေ၏။ သူ၏အိမ်ဘေးတွင် ရှောက်ပင်အို တစ်ပင်

ပေါက်လျက်ရှိသော ဥယျာဉ်တစ်ခုလည်း ရှိလေ၏။

နွေဦးပေါက် အရိပ်အရောင်လေး ယှက်သန်းလာရုံကလေးမျှသာ ရှိပေသေး၏။ သတ္တုရောင်ပေါက်နေသည့် အရွက်အလက်တို့ဖြင့် ဝေဝေဆာနေသော ကရိုင်းမီးယား ကျွန်းဆွယ်ပြီးလျှင် ဤအာဇာမာရှိ သစ်ပင်ဝါးပင်တို့ကား ဂေါ်ကီအဖို့ စိတ်ကို ချမ်းမြေ့ကြည်နူးစေပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် တောမြိုင်ခြေ လမ်းကလေးတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်ထွက်ကာ ရေပူစမ်းအဝနားတွင် ထိုင်၍ အနားယူတတ်ပေ၏။ ဂေါ်ကီသည် ငွေသွေးကြွနေသော ဝက်သစ်ချရွက်ကလေးကို ကိုင်ရင်း “ဒီသစ်ပင်လေး တစ်ပင်နဲ့ပဲ အာဇာမာတာကရိုင်းမီးယားကျွန်းဆွယ် ရှုခင်းထက် ပိုပြီးသာယာနေပြီ” ဟု ပြောလေ့ရှိပေ၏။

သူသည် အာဇာမာမြို့ကလေးမှ တီရှာမြစ်ကမ်းအထိ တစ်မျှော်တစ်ဝန်းကြီး ရှိနေသော လယ်ကွင်း ပင်လယ်ကြီးကို ကြည့်၍လည်း ချမ်းမြေ့မိလေ၏။

ပုလိပ်များကား ဂေါ်ကီအိမ်ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြပ်လျက်ရှိကြ၏။ ဂေါ်ကီသည် အာဇာမာမြို့မှနေ၍ ချက်ကော့ဗ်ထံ စာတစ်စောင်ရေးလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာနေရတာဟာ ရိပ်ငြိမ်ချမ်းမြေ့ပြီးတော့ လေဟာလည်း သန့်ရှင်းတယ်။ ဘယ်နေရာပဲ ကြည့်ကြည့် ဥယျာဉ်တွေချည်းပဲ။ ညဌက်ကလေးတွေဟာ ဥယျာဉ်ထဲမှာ တီတီတာတာနဲ့ ခွန်းတွဲနေကြတယ်။ ချုံတွေထဲမှာ ပုလိပ်တွေဟာ ပုန်းပြီး စောင့်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဥယျာဉ်တိုင်းမှာ ညဌက်ကလေးတွေ ရှိပေမယ့် ပုလိပ်သူလျှို့တွေကတော့ ကျုပ် အိမ်တစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိမယ်လို့...။ ပုလိပ်တွေဟာ ညမှောင်နဲ့ မည်းမည်း မြဲတင်းပေါက်အောက်ကနေ မော့ပြီး ကျုပ်ဟာ ဒီကနေပြီး ရုရှားပြည်

www.burmeseclassic.com

တစ်ပြည်လုံးကို ကသောင်းကနင်းဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆိုတာကို စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ ကျုပ်ကို မမြင်ရတဲ့ အခါကျ တော့ စိတ်ပျက်ပြီး မကျေမချမ်းနဲ့ ကျုပ် အိမ်သားတွေကို ခြောက်လှန့်တတ်ကြတယ်” ဟု စာတွင် ပါရှိလေသည်။

ဂေါ်ကီ လုပ်သမျှ အရာတိုင်းသည် ပုလိပ်များ၏ လွန်လွန် မင်းမင်း သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေသည့် စိတ်ကို ယောက်ယက်ခတ် စေလေ၏။ ဂေါ်ကီက ငွေစတစ်စကို သူတောင်းစား တစ်ယောက် အား ပေးလိုက်သည့်အခါတွင် ပုလိပ်တို့သည် သူ တောင်းစား လက်မှ ငွေစကို လုယူကာ ဂေါ်ကီသည် ပိုက်ဆံအတုများ လုပ်လေ မလား ဟူသော သင်္ကာယနစိတ်ကလေး ကင်းရှင်းရန် ပိုက်ဆံကို သွားဖြင့် ကိုက်၍ စစ်ဆေးလေ့ရှိပေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဂေါ်ကီသည် ပြတင်းပေါက်အောက် တွင် ထိုင်နေသည့် ပုလိပ် သူလျှိုတစ်ယောက်ကို ခေါင်းညိတ် ခေါ်ကာ စကားစမြည်ပြောလေ့ရှိပေ၏။

“မင်းက သူလျှိုမဟုတ်လား ဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ချုံထဲမှာ ဝပ်နေတာတောင်မှ သူလျှို မဟုတ်ဘူးလားကွ”

“ဘုရားရေ... မဟုတ်ပါဘူး”

“အလုပ်လုပ်တာကော ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး”

တစ်ခါတွင် အာဇာမာမြို့ မျက်နှာဖုံးဖြစ်သည့် ရာဇဝတ် ဝန်ကြီး ဒင်နီလော့ဗ်သည် ဂေါ်ကီ၏ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားလေ၏။ သူသည် ကြီးမားသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် ဝဝဖြိုးဖြိုးရှိ၍ သွားကြားထဲတွင် ကြီးမားလှသော ဆေးတံအိုးကြီးကို ပါးစပ်တွင် ခဲထားကာ မြင်းပေါ်မှ ဂေါ်ကီ၏ ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်း၍ ကြည့် သွား၏။ အကယ်၍ ဂေါ်ကီသည် ရုရှားပြည် တော်လှန်ရေးကြီးကို

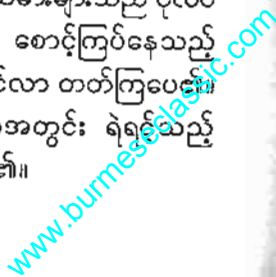
ကြံစည်စိတ်ကူးရိုးသား အမှန်ဖြစ်သည် ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည် ခဲ့လျှင် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဒင်နီလော့ဗ်သည် ပန်းကောင်းအညွန့်ခို သည်နှင့်မခြား တစ်ခါတည်း သုတ်သင်ရှင်းလင်းလိမ့်မည်သာ ဖြစ်ပေ၏။

သို့သော် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဒင်နီလော့ဗ်သည် သနားစရာ အကဲခတ် မှားခဲ့ပေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂေါ်ကီသည် ပြတင်းပေါက်အောက်ရှိ အဝတ်ဖြူဝတ်ထားသည့် လူများနှင့် ချုံထဲတွင် ချောင်းနေကြသည့် သူလျှိုများ၏အကြား အာဇာမာတွင် နေစဉ်ပင်လျှင် တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းများကို ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ သောကြောင့်ပေတည်း။

အာဇာမာမြို့ကလေးကား ဘုန်းကြီးများ၊ ကုန်သည်များ နှင့် အရာရှိကလေးများသာ နေကြသည် မဟုတ်။ သားရေနယ်ရုံမှ အလုပ်သမားများ၊ ဖိနပ်ချုပ်သမားများ၊ ကုန်းနီးချုပ်သမား စသည် အလုပ်သမားများလည်း ရှိပေသေး၏။ ထိုကုန်း နီးချုပ်သမားများ နှင့် ဖိနပ်ချုပ်သမားများကား ၎င်းတို့၏ အလုပ်ရှင်များအတွက် တစ်နေ့လျှင် အလုပ်ချိန် ၁၄ နာရီမျှ လုပ်ရသော်လည်း လုပ်ခ အဖြစ် စွန့်ကြဲသမျှကိုသာ ရလေရာ လီနင် ရေးခဲ့သည်မှာ သူတို့ကို ကြည့်၍ ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

“ထို့ကြောင့်ပင် ဤကုန်းနီးချုပ်သမားများသည် ဖျော့ တော့ ကြုံလို့ကာ သေတွင်းသို့ ဆင်းလုမတတ် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်ပေသည်” ဟု လီနင်က ရေးသားခဲ့ဖူးပေ၏။

ဤဖျော့တော့ ကြုံလို့သော အလုပ်သမားများသည် ပုလိပ် များနှင့် သူလျှိုများ ကွက်ကြားမလပ်အောင် စောင့်ကြပ်နေသည့် ကြားမှ ဂေါ်ကီထံသို့ မရောက် ရောက်အောင်လာ တတ်ကြပေ၏။ ဂေါ်ကီသည် အာဇာမာတွင်ရှိစဉ် အတောအတွင်း ရဲရင့်သည့် တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းများတွင် ပါဝင်ခဲ့ပေ၏။

အာဇာမာမြို့အနီးရှိ ပိုနက်တယောဗ် ဘုန်းကြီးကျောင်းကား တန်ပြန်တော်လှန်ရေးတွင် လျှင်မြန်စွာ ဖြစ်ပွားတတ်သော နေရာဟု ယူဆထားကြလေ၏။ ထိုကျောင်းနှင့်ကပ်လျက် အမိန့်အရ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိပေ၏။ နင်နီနိုဂိုရော့ဒ်မြို့ရှိ တော်လှန်ရေး သမားများနှင့် ဂေါ်ကီသည် ထိုလိုင်စင်ရ အရက်ဆိုင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ ရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။ ထို့ပြင် ဤချောင်ကျလှသော ဘုန်းကြီး ကျောင်းနှင့်ကပ်လျက်ရှိသည့် လိုင်စင်ရ အရက်ဆိုင်ကလေးသည် တော်လှန်ရေးသမားတို့၏ စုဝေးရာအဖြစ် မည်သူက စိတ်ကူး ထည့်၍ တွေးတောမည်နည်း။

ထိုအကြံမှာ အောင်မြင်ပေ၏။ နင်နီနိုဂိုရော့ဒ်မှ ဖျတ်လတ် သော တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် လီဘီဒက်ဖ် ဆိုသူ လက်သမားတစ်ယောက်ကို ထိုအရက်ဆိုင်ကလေးတွင် အကြီးအကဲ အဖြစ် ခန့်ထားကြလေ၏။ လက်သမားဟောင်းကြီးသည် ဘာသာရေး နေ့များတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ အစုလိုက် အအုပ်လိုက်လာလျက် ရှိကြသည့် ဘုန်းကြီးများနှင့် ဥပုသ်သည်များအား တော်ဝင်ကာ အရက် ကို ရောင်းနေစဉ် အရက်ဆိုင်ကလေး၏ နောက်ဖေးခန်းထဲ၌ တော်လှန်ရေးသမားများသည် စာပုံနှိပ်စက်ကလေးတစ်လုံးကို တပ်ဆင်ထားကြလေ၏။ ထိုအခန်းကလေးတွင် ရိုက်နှိပ်သည့် စာရွက်စာတမ်းများနှင့် ကြေညာချက်များကို တစ်နယ်လုံး ချောင်ကြို ချောင်ကြားမကျန် ဝေငှလေ့ရှိပေ၏။

ထို ပိုနက်တယောဗ်ကာ အရက်ဆိုင်ကလေးကို ကာလ အတန်ကြာကာမှ အာဏာပိုင်များက စောင့်၍ ကြည့်လာကြလေ၏။ ထိုသို့ စောင့်ကြည့်လာခြင်းမှာလည်း ရှောင်တခင် မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းမျှသာဖြစ်ပေ၏။ ဖြစ်ပုံကား တစ်ခါတွင် ထိုဆိုင် ကလေးကို သူခိုးဖောက်လေ၏။ သူခိုးမှုသည် ပုလိပ်နားသို့ ရောက်ရှိ သွားကာ ဖောက်ထွင်းမှု ဖြစ်ပွားရာ ထိုဆိုင်ကလေးကို ပုလိပ်များက

လာရောက်စစ်ဆေးကြလေ၏။ သို့သော် ကံအားလျော်စွာပင် ပုလိပ် များ အမှုစစ်ဆေး စုံစမ်းရန် ရောက်ရှိလာသည့်အချိန်တွင် စာပုံနှိပ် စက်ကလေးနှင့် ဆိုင်ပိုင်ရှင်မှာ ပုလိပ်တို့ သဲလွန်စ ရှာမရအောင် ပျောက်သွားပြီဖြစ်၏။

စာပုံနှိပ်စက်မှာ လုံလုံခြုံခြုံနှင့်ပင် ရှိသေး၏။ ပိုနက်တယောဗ် ကာ အရက်ဆိုင်ကလေးအတွင်းမှာ လျှို့ဝှက်ရေး လုပ်ငန်းကိုလည်း ပုလိပ်တို့ မမိခဲ့တော့ပေ။

ရာဇဝတ်ဝန် ဒင်နီလော့ဗ်ထံသို့မူ ဂေါ်ကီ၏ အခန်း ပြတင်း ပေါက်မှ မီးရောင်မှာ တစ်ညလုံး လင်းမြဲလင်းလျက်ရှိကြောင်း အစီရင်ခံစာများ အချိန်မှန်ရောက်ရှိနေလေ၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ရသူမှာ မအိပ်မနေဘဲ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ထိအောင် အလုပ်လုပ်နေသည်”ဟူသော ပုလိပ် များ၏ အစီရင်ခံစာကိုကြည့်၍ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဒင်နီလော့ဗ်သည် မကျေမနပ်နိုင်အောင် ရှိလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် အလုပ်ထဲတွင် အာရုံစိုက်လျက်ရှိသော စာများ ကို ရေးသားခဲ့ပေ၏။ ထိုစဉ်က ဂေါ်ကီသည် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို ရေးသားဆဲဖြစ်လေ၏။ ထိုပြဇာတ်ကို မကြိုက်ဘဲ နေနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ သူ့အဖို့လည်း ထိုပြဇာတ် မရေးဘဲ နေခြင်းသည် ပြစ်မှုကြီးတစ်ခု ကျူးလွန်သည်နှင့် တူလှကြောင်းဖြင့် နောင်တွင် ဂေါ်ကီက ထိုပြဇာတ်အကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ချက်ကော်ပီ ထံ ရေးခဲ့လေ၏။

* * *

မသွားတော့ဘဲ စာအုပ်မှ စာမျက်နှာစာရွက်လို ဘေးသို့ တပြည်းပြည်း ကွဲ၍ သွားလေ၏။

ဇာတ်ခုံပေါ်မှ ကပြသူများသည် အမူအရာ အပိုအမို မရှိစေဘဲ သရုပ်ပါအောင် ကြိုးစား၍ ကကြလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တွင် ကပြသူများသည် ပွဲကြည့်ပရိသတ်နှင့်အတူ အမူအရာဖြင့် ကပြကာ တစ်ရံလုံးသည် ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၍ မိုးပေါက်များ ဖြည်းညင်းစွာ ကျနေသံ၊ ငှက်တို့၏ နံနက်ခင်းတွင် မြည်ကျူးသံ၊ ကျောက်စရစ် ခဲပေါ်တွင် လိမ့်သွားသည့် ရထားဘီးသံနှင့် တစ်ချက်ချက်မြည်လျက် ရှိသည့် နာရီသံကိုပင် ကြားရလေ၏။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့၏ ဩဘာသံ၊ ထပ်၍ က ရန်အတွက် အော်ဟစ်သံတို့ကိုလည်း မကြားရပေ။

ဤဇာတ်ရုံတွင် ကပြသူများမှာ ပွင့်သစ်စ သဘင်သည်များ နှင့် အပျော်တမ်း သဘင်သည်များသာ ဖြစ်လေရာ အက အကောင်း ဆုံး ဆိုသူသည် ဒါရိုက်တာဖြစ်၍ နေပေ၏။ ပြည်သူများသည် အနုပညာသစ်အတွက် စိတ်ထက်သန်ပြင်းပြစွာဖြင့် အနုပညာ ဇာတ်ရုံကြီးကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့ကြလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် မော်စကိုသို့ အလည်အပတ်သွားရင်း တစ်ခေါက် တွင် အနုပညာဇာတ်ရုံသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုစဉ်က ချက်ကော့စ် ၏ “ဦးလေးကြီးဗန်ယ” ပြဇာတ် ပြသလျက်ရှိလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ပြဇာတ်ကို ကြည့်ပြီးနောက်တွင် ဤ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသည့် အနုပညာဇာတ်ရုံကို လည်ပတ်ခွင့် မရနိုင်သည့် နဖီနီ နီဂိုရော့ဒ်တွင် ကုန်ဆုံးခဲ့သည့်ရက်များကိုပင် နှမြောနေမိလေ၏။

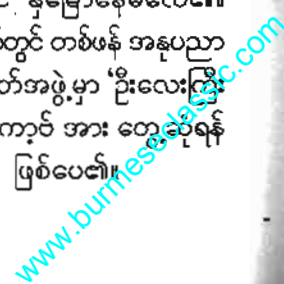
ဂေါ်ကီသည် ကရိုင်းဇီးယားကျွန်းဆွယ်တွင် တစ်ဖန် အနုပညာ သဘင်အဖွဲ့နှင့် တွေ့ကြုံပြန်လေ၏။ ထိုပြဇာတ်အဖွဲ့မှာ ‘ဦးလေးကြီး ဗန်ယ’ ကို ရေးသော စာရေးဆရာကြီး ချက်ကော့စ် အား တွေ့ဆုံရန် ယောလ်တာကျွန်းဆွယ်သို့ လာရောက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

အခန်း | ၁၁ |

အနုပညာဇာတ်ရုံ စင်မြင့်ပေါ်ဝယ်

မော်စကိုမြို့ရှိ ဇာတ်ရုံဟောင်းများဖြစ်သော မာလေနှင့် ကော့ရှ် ဇာတ်ရုံတို့တွင် ရွှေခြည်တို့ဖြင့် ယက်ဖောက်ထားသည့် ပိန်းနေအောင် နီသော ကန့်လန့်ကာနီကြီးများသည် သံစုံတီးဝိုင်းမှ ကျယ်လောင်လှသော တေးသံထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အထက်သို့ မ ကာပွင့်၍ သွားလေ၏။ ကချေသည်များသည် ခြေများ ကို မြှောက်ကွေးကာ ပေါ်ထွက်လာတတ်ကြလေ၏။ ဇာတ်ရုံခန်းမ ထဲတွင်ကား ပိုးဝတ်စုံများမှအသံများသည် တရွမ်းရွမ်းမြည်နေတတ် လေ၏။ ဖိနပ်များ၏ တဂေါက်ဂေါက် မြည်သံကိုလည်း ကြားရပေ ၏။ ပွဲလာပရိသတ်များ ဘဝင်တွေ့သွားသည့် အခါများတွင် လက်ခုပ် သံ၊ သွားကြားမှ လေမြည်သံ၊ ကျယ်လောင် ရယ်သံတို့သည် တစ်ရံလုံး ကို လွှမ်း၍ နေလေ၏။

ဇာတ်ရုံသစ်တွင်ကား ပွဲကြည့်ပရိသတ်များသည် ဆိတ်ငြိမ် ခြင်း၏ တန်ဖိုးကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ကြပေ၏။ ကျက်သရေ ရှိလှသော ကန့်လန့်ကာသည် ယခင်ကကဲ့သို့ အထက်သို့ ပင့်တင်

ထိုအချိန်မှာ နွေဦးပေါက်ရာသီဖြစ်လေ၏။ စာရေးဆရာကြီး ချက်ကော့စ် စိုက်ပျိုးထားသည့် နွေရာသီ အိမ်ဖြူ ဥယျာဉ်ကလေး ထဲရှိ ပန်းပွင့်များမှာ ဝေဝေထွားထွား ပွင့်လျက် ရှိကြပေ၏။

ဂေါ်ကီနှင့် ချက်ကော့စ်သည် ယောလ်တာကျွန်း တာရီးပေါ် ရှိ ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများ ခင်းထားသည့် လမ်းကလေးတစ်လျှောက် တွင် လမ်းလျှောက်တတ်ကြပေ၏။ ညပိုင်းတွင်မူ အနုပညာ ဇာတ်သဘင် အဖွဲ့ဝင်များသည် သူတို့၏ အသည်းစွဲ စာရေးဆရာကြီးဖြစ်သည့် ချက်ကော့စ်ရေးသားသော ပြဇာတ်များကို နှစ်ယောက်သား သွား၍ ကြည့်ကြပေ၏။

ချက်ကော့စ်သည် ဂေါ်ကီအား ပြဇာတ်ရေးရန် တိုက်တွန်း လေ၏။ အနုပညာ ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့ကလည်း ဂေါ်ကီ ပြဇာတ်များ ကို ပြရန် အသာ တငမ်းငမ်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ယခု အာဇာမာတွင် မူဂေါ်ကီသည် သူ့အတွက် လုပ် ဝန်းသစ်တစ်ရပ်ကို စတင်ဆောင်ရွက်ပြီဖြစ်၏။ ဂေါ်ကီသည် သူ၏ ပထမဆုံး ပြဇာတ်ဖြစ်သော ဘက်ဆီမီနော့စ် အိမ်ထောင်စု၏ ကျပ်တည်းပြင်းထန်လှသောဘဝကို ဖော်ပြသည့် 'မောဟတရား' ဆိုသော ပြဇာတ်ကို စတင်ရေးသားလေ၏။

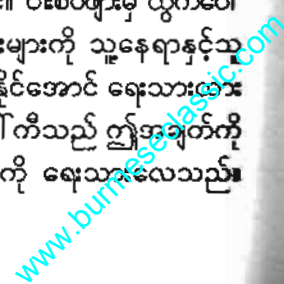
ဂေါ်ကီအဖို့ ပြဇာတ်ရေးသည့်အလုပ်မှာ သက်သောင့် သက်သာ ရှိပြီး စီးနိုင်သည့်အလုပ် မဟုတ်လေရကား၊ သူသည် ပြဇာတ်ကို ကြိုးကြိုးစားစား ရေးရပေ၏။ ပြဇာတ် ရေးသားဟန်မှာ သူ့အဖို့ တစ်မျိုးဆန်းနေလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် စာပေသမားများ၏ ဟာသဉာဏ်ရွှင်သော အကြံပေးချက်များကို စဉ်းစားရင်း ပြဇာတ် ကို ရေးပြီးရင်း ပြန်ရေးရင်း၊ ရေးပြီးရင်း ပြန်ရေးရင်းနှင့် အထပ်ထပ် အခါခါ ရေးလေသည်။ ပထမတွင် ဂေါ်ကီသည် ထိုပြဇာတ်ကို အခန်း ၅ ခန်းပါဝင်သည့် ကြေကွဲစရာ ဇာတ်သိမ်းဖြင့် ဆုံးထားကာ တစ်ဖန်တစ်နှစ်အကြာတွင် အခန်း ၃ ခန်းဖြင့် ဆုံးကာ အတိုချုံး

လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် တစ်နှစ်အကြာတွင် တစ်ဖန် ထိုပြဇာတ် ကိုပင် ထပ်၍ရေးကာ တစ်ခန်းနှင့်ပြီးသည့် ပြဇာတ်အဖြစ် ချဲ့လိုက်လေ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် နောက်တစ်နှစ်အကြာတွင်မူကား ဂေါ်ကီသည် ထိုပြဇာတ်ကို မီးရှို့လိုက်လေ၏။

ဂေါ်ကီသည် 'မောဟတရား' အမည်ရှိ ပြဇာတ်ကိုမူ မီးမရှို့ခဲ့ပေ။ သို့သော် ထိုပြဇာတ်ကို ဂေါ်ကီသည် သိပ် အားမရလှ ပေ။ သူ၏ ပြဇာတ်မှာ အမြီးအမောက် မတည့်ဘဲ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကင်းမဲ့၍ နေသည်ဟု ထင်မိလေ၏။

“ကျုပ် ဒီပြဇာတ်ကို မကြိုက်ဘူးဗျ၊ ဆောင်းတွင်း ရောက် ရင်တော့ တစ်ပုဒ် ထပ်ရေးဦးမယ်လို့ စိတ် တုံးတုံးချထားတယ်။ ဒီလိုရေးလျက်သားနဲ့မှ ချောချောမောမော မလာသေးရင် နောက်ထပ် တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ် ထပ်ရေးဦးမှာပဲ၊ အဲဒီတော့မှ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားမှာ။ ကျုပ်သဘောက ပြဇာတ် တစ်ပုဒ်ဟာ အကွက်စေ့ ပြီးတော့ တေးဂီတသံတစ်ပုဒ်လို လှပပြီး သုတိသာယာ ဖြစ်ရမယ်” ဟု ဂေါ်ကီက ချက်ကော့စ်ထံ ရေးသည့်စာတစ်စောင်တွင် ဖော်ပြခဲ့ လေသည်။

ဂေါ်ကီပြောသည့် တေးဂီတ တစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ သုတိ သာယာ ရမည်ဆိုသည့်အချက်မှာ အနုပညာသဘင်အဖွဲ့မှ ကပြသည့် ချက်ကော့စ်၏ ပြဇာတ်များတွင် ဂယက်ရိုက်လျက်ရှိသည့် တေးဂီတဖြစ်ပေ၏။ ထိုတေးဂီတကား၊ ကြေး-ကြိုး-သားရေ-လေ- လက်ခတ် တည်းဟူသော တူရိယာငါးပါးတို့ကို တီးခပ်အပ်သဖြင့် ပေါ်ထွက်လာသော တေးဂီတမဟုတ် လူတို့၏ ပါးစပ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ် လာသော လူတို့ နေ့စဉ်သုံးစွဲသည့် စကားများကို သူ့နေရာနှင့်သူ အကွက်ကျကျ ဇာတ်ထောင်သူတို့က ပြောနိုင်အောင် ရေးသားထား သည့် ပြဇာတ်ပါ စကားများပေတည်း။ ဂေါ်ကီသည် ဤအချက်ကို စိတ်ထဲတွင် စွဲမြဲကာ ပြဇာတ်သစ်တစ်ပုဒ်ကို ရေးသားလေသည်။

'မောဟတရား' ပြဇာတ်တွင် ဂေါ်ကီသည် မြို့ရှိ အိမ်ငယ် ကလေးများတွင်လည်းကောင်း၊ ပန်းကန်ခွက်ရောက် ကိစ္စနှင့် အကြီးအကျယ် ရန်ပွဲကြီး ခင်းတတ်ကြသည့် ထိုင်းမိုင်း ညစ်ထေးသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လည်းကောင်း နေထိုင်ကြသည်။ ကျီအိတ်ထဲတွင် ဝှက်၍ ခိုးပြေးတတ်ကြသည့် သူငယ်ငယ်က တွေ့ကြုံခဲ့ရသော လူများ၏ဘဝကို ရေးခြယ်ပြခဲ့ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် သူ၏ ပြဇာတ်သစ်ထဲတွင် ဇာတ်ကောင်များ အဖြစ် လူလေလူလွင့်များ၏ ဘဝကို လည်းကောင်း၊ နင်နီနိုဂိုရောဒ်မြို့ 'ဇောတိကလမ်း' တွင်နေထိုင်သည့် 'ကပ်ကျန် မွဲတေ ဖွတ်ဘိုးအေ' များ၏ ချွတ်ခြံကျဘဝကို လည်းကောင်း၊ ကာဇန်မြို့ 'သလင်းနန်းတော်' ရှိ ခါးပိုက်နှိုက်များကို လည်းကောင်း ရေးသားခဲ့ပေ၏။

ကရိုင်းမီးယားကျွန်းဆွယ်တွင် ဂေါ်ကီနေထိုင်သည့် အတောအတွင်း တစ်ညနေ၌ ဂေါ်ကီသည် ဆင်ဝင်တွင်ရပ်၍ ညဉ့်ရိပ်သန်းလျက်ရှိသည့် မှောင်တရီ ဆည်းဆာချိန်ကို ငေးမောရင်း ဂေါ်ကီသည် ပြဇာတ်သစ်တစ်ပုဒ်အတွက် ဉာဏ်ကွန့်မြူးမိလေ၏။

ဂေါ်ကီ၏ ပြဇာတ်သစ်ထဲမှ ဇာတ်လိုက်ကား ကြေးရတတ် အိမ်တစ်အိမ်တွင် ဘဏ္ဍာစိုးဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပြီး ကံတရား၏ ရိုက်ပုတ်ချက်ကြောင့် သူကိုယ်သူ ဘယ်တော့မှ လွတ်အောင် ရုန်း၍ နေနိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့သည့် ဆင်းရဲသားအိမ်တစ်အိမ်တွင် နေရသည့်ဘဝကို ဖော်ပြထား၏။ သူ၏ အကောင်းဆုံးရတနာကား ယခု ဘဝဟောင်းနှင့်ဆက်စပ်လျက်ရှိသည့် တပ်၍၊ ဖြတ်၍ ရသော ရုပ်အင်္ကျီကော်လာ အရှင်တစ်ခုမျှသာဖြစ်၏။ ပြဇာတ်ထဲမှ ဆင်းရဲသား တန်းလျားကား လူအများဖြင့် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အညှိုးမပြေနိုင်အောင် မုန်းထားကြပေ၏။ သို့သော် ပြဇာတ်ဇာတ်သိမ်းမှာ နွေဦးပေါက်ရာသီ အရောက်တွင် ပြခန်းကို နေရောင်တို့ဖြင့် လွှမ်းခြုံထားပြီး ဆင်းရဲသား တန်းလျား

တွင် နေထိုင်သူအားလုံးသည် စည်းလုံးညီညွတ်ကာ ထိုနေရာဟောင်းကို စွန့်ခွာသွားသည့် အခန်းဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် များမကြာမီ 'အောက်ဆုံးအလွှာ' ဟု အမည်ပေးမည့် ပြဇာတ်ကို ဤအတိုင်း ဇာတ်ကွက်ချ၍ စီစဉ်ခဲ့ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ဈေးများတွင် လည်းကောင်း၊ လမ်းတကာတွင် လည်းကောင်း၊ သင်္ဘောကျင်းတွင် လည်းကောင်း၊ သူ ပြဇာတ်တွင် ပါဝင်မည့် ဇာတ်လိုက်များ၏ ဘဝကို ပခုံးချင်းယှဉ်၍ လက်ပွန်းတတီး တွေ့ဆုံကာ မီးပုံကပွဲများတွင် သူတို့တစ်တွေနှင့် တစ်ညလုံး ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ပြီးဖြစ်ပေ၏။ ဥပမာ အားဖြင့် 'အောက်ဆုံးအလွှာ' ပြဇာတ်တွင်ပါဝင်သည့် ဆာတင်သည် တစ်ခါက ထောင်ကျခဲ့ဖူးသည့် စာတိုက်ဗိုလ်ဟောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ပေ၏။ စာတိုက်ဗိုလ်ဟောင်း ဆာတင်သည် နင်နီနိုဂိုရောဒ်ရှိ ပေတစ်ရာ နေရာတကာ လျှောက်ကာလည်ရင်း လမ်းတွင် တွေ့သမျှ မိန်းမတွေ့ထံမှ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် တောင်းစားခဲ့သူဖြစ်၏။ ဆာတင်၏ ဘဝသည် သနားကြေကွဲစရာပင် ဖြစ်၍ မိန်းမများက သူ့အား ကြေးနီပြားတစ်ပြားတလဲကို ပေးတတ်ပေ၏။

'အောက်ဆုံးအလွှာ' ပြဇာတ်ပြီးသည့်အခါတွင် အနုပညာဇာတ်ရုံတွင် ပြဇာတ်ကို မပြမီ ပြဇာတ်ကိစ္စ၍ ဖတ်လေသည်။ ဂေါ်ကီသည် ပြဇာတ်ကို သူကိုယ်တိုင် ဖတ်ပြလေ၏။

ပြဇာတ်ထဲ၌ လူကာက သွေးဆုတ်ကာ အသက်ထွက်လု မတတ်ဖြစ်နေသည့် အင်နာ အနီးတွင် ထိုင်ကာ အားပေးစကား ပြောလျက်ရှိသည့် အခန်းကို ဖတ်ပြလျက်ရှိစဉ် နားထောင်လျက် ရှိသူ သဘင်သည်များသည် အသက်ကို မျှဉ်းမျှဉ်းရှုကာ အာရုံစိုက်၍ နားထောင်လျက်ရှိကြသည်။ ဂေါ်ကီ၏ အသံသည် တုန်ခါအက်ကွဲ လျက်ရှိကာ နောက်ဆုံးတွင် ဖတ်နေသည့်စာကို ခဏရပ်

လိုက်ပြီးလျှင် ယိုစီးကျလာသည့် မျက်ရည်ကို လက်ဖြင့် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် စွာ သုတ်လိုက်မိလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် သူ၏ ပြဇာတ်ကို ဆက်ဖတ်ရန် ကြိုးစားပေးသေး၏။ သို့ရာတွင် တစ်လုံးနှစ်လုံး တတ်ပြီး သည့်အခါတွင်မူ ဂေါ်ကီသည် မျက်ရည်များကို ပြောင်သွန်းချလိုက် မိပေသည်။

‘မောဟတရား’ ပြဇာတ်ကို အဝတ်အစား အစုံ အညီဖြင့် ဇာတ်တိုက်သည့်နေ့တွင် မြင်းစီးပုလိပ်များနှင့် လက်နက် ကိုင် ပုလိပ်တပ်ကြီးသည် ဇာတ်ရုံရှေ့တွင် စီတန်း၍ စောင့်ကြပ် နေကြသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဇာတ်တိုက်သည်ဟုပင် မထင် မှတ်ရဘဲ စစ်ပွဲတစ်ပွဲဟု ထင်မှတ်ရလောက်အောင်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

‘မောဟတရား’ ကို ရုံတင်ပြသည့် ပထမညနှင့် နောက်ညများ တွင် အာဏာပိုင်များက တံခါးစောင့်များအစား အပေါက်ဝတွင် ပုလိပ်များကို အစောင့်ချထားရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်လေ၏။ အစိုးရ သည် ကျောင်းသားများက ဂေါ်ကီအား ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် စီတန်းလှည့်လည်ကာ ဇာတ်ရုံကို ဝင်ရောက် ဖျက်ဆီးမည်ကို စိုးရိမ်နေလေ၏။

မီးရထားအလုပ်သမား နီလ် ဆိုသူ ဇာတ်လိုက်တစ်ဦးက ဇာတ်စင်ပေါ်မှ ပြောပြသည့် စကားများကို ကြားရသည့် ပရိသတ် များသည် တစ်ခဲနက်သော ဩဘာသံ ပေးကြလေ၏။

ထိုစံနစ်ကား ပြည်သူများအား ‘တစ်ခါက လူဖြစ်ခဲ့သော သတ္တဝါများ’ အဖြစ်သို့ လည်းကောင်း၊ လယ်ကပ် သူဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်သို့ လည်းကောင်း ယုတ်နိမ့်လျော့ကျ ခွင့်ပေးကာ လိမ်လည် ဖောက်ပြားမှုတွင် အခြေပြုသည့် စနစ်ဆိုး ဖြစ်လေရာ ထိုစနစ်ကို အမြစ်ပါ လှန်၍ သုတ်သင်ပစ်ရမည်သာတည်း။ ကျောင်းသားများ သည် ပြဇာတ်ကိုကြည့်၍ ဤသို့ နိဂုံးချုပ်တွင် သဘောပေါက် မိကြလေ၏။

‘အောက်ဆုံးအလွှာ’ ကို ရုံတင်သည့် ပထမညကား ဂေါ်ကီ အား ဂုဏ်ပြုသည့် ကြီးမားသော စီတန်းလှည့်လည်ပွဲ ကျင်းပသည့် ညသာ ဖြစ်လေ၏။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များသည် စာရေးဆရာများ အား ကန်လန်ကာရှေ့သို့ ထွက်ရပ်ပြရန် အော်ဟစ်ကြလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် နောက်ကျီရှုပ်ပွေ စိတ်ခပ်ထွေထွေနှင့် ပါးစပ်မှ စီးကရက်ကိုပင် ချွတ်ရန် သတိမရဘဲ ကန်လန်ကာရှေ့သို့ ထွက်လာ လေ၏။

သို့သော် ဤဂေါ်ကီအား ဂုဏ်ပြုသည့် ဤအခမ်းအနား ကား သဘင်အနုပညာ အောင်မြင်မှုတစ်ရပ်ထက် ပိုမို လွန်ကဲခဲ့ပေ သတည်း။

* * *

www.burmeseclassic.com

ပုန်ကန်တော်လှန်မှုများသည် နှစ်ဦးရက်များမှ စ၍ တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်ခဲ့ကြလေ၏။ ဇန်နဝါရီလ၊ ၉ ရက်နေ့တွင် 'အိုရန်ကာ' ပုလိပ်များ၏ လျှို့ဝှက်သူလျှို့ ဖြစ်သော ဂေပွန်သည် စိန့်ပီတာစဘတ် အလုပ်သမားများအား ခေါင်းဆောင်၍ ဇာဘုရင်၏ ဟေမန္တနန်းတော်သို့ ချီတက်လာလေ၏။ အလုပ်သမားများသည် ဇာဘုရင်ထံ တင်သွင်းရန်အတွက် လျှောက်လွှာတစ်စောင်ကို ယူ၍ လာကြလေ၏။

မိန်းမ၊ ယောက်ျားပေါင်း နှစ်သိန်းပါဝင်သော ဒေါသထွက်လျက်ရှိသည့် လူအုပ်ကြီးသည် ဇာဘုရင်ကို တွေ့ဆုံရန် ချီတက်သွားကြလေ၏။

ဟေမန္တနန်းတော်တွင် သူတို့အား ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းမှုမှ ကာကွယ်ပေးမည့်သူကို တွေ့ရှိလိမ့်ဦးမည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်သည် သူတို့၏ ရင်တွင်းဝယ် ကွန့်မြူးလျက်ရှိ ကြပေ၏။

အစိုးရနှင့် ဇာဘုရင်သည် ဤဆန္ဒပြပွဲကြီး ပြုလုပ်မည်ကို ကြိုတင်သိရှိထားလေ၏။ အရေးရှိက ပစ်ခတ်ရန်လည်း စစ်တပ်များကို အမိန့်ထုတ်ပြန်၍ ထားလေ၏။ ဇာဘုရင်၏ ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ မြို့စားကြီး ဗလာဒီမာကမူ ၎င်းတို့၏ နန်းဆက်ကို ပြည်သူတို့၏ သွေးမြေကျစေခြင်းဖြင့်သာ တည်တန့်စေနိုင်လိမ့်မည် ဟု နန်းရင်ပြင်တွင် ကြေညာလေ၏။ စစ်တပ်များကို ပစ်ခတ်ရန် အမိန့်ပေးသူမှာလည်း ထိုမြို့စားကြီး ဗလာဒီမာပင် ဖြစ်လေ၏။

ထိုနေ့က ဂေါ်ကီသည် အလုပ်သမားများနှင့်အတူ လမ်းထဲတွင် ရောက်ရှိနေပေ၏။ သူသည် စစ်တပ်များအား ပစ်ခတ်ရန် အချက်ပေးနေသည့် မကောင်းဆိုးရွား ခရာတုတ်သံကို ကြားရလေ၏။

ထိုနေ့ကား မီးကျိုးရဲရဲတွင် ဖုတ်ထားသည့် သံတောခပ်မာ ပူလောင်ပြင်းပြသည့် ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာ နေ့ကြီး ဖြစ်ပေ၏။

အခန်း [၁၂]

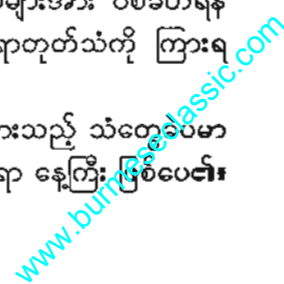
တော်လှန်ရေးသုံးဆင့်

ဇန်နဝါရီလ၊ ၉ ရက်

ဗိုလ်မှူး... သင်သည် ပစ်ခတ်နေရမည်။ အမြဲတမ်း ပစ်ခတ်လျက် ရှိနေရမည်။

(ဗလာဒီတော့စတော့ပတ်တန်မှ ဂျင်နရယ် ကတ်လက် အား ဒုတိယမြောက် နီကိုလတ် ဇာဘုရင်က ပြောကြားသည့် စကား။)

'မုန်တိုင်းတေးသံ' တွင် ကြိုတင်၍ နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သည့် မုန်တိုင်းသည် ဝေ့ရမ်းတိုက်ခတ်ပြီးဖြစ်၏။ ဇာဘုရင်၏ မည်းမှောင်သော နန်းတော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကွက်လပ်ထဲတွင် လည်းကောင်း၊ ဝေးကွာသော မန်ချူးရီးယားပြည် တောင်ကုန်းများပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ ပုလိပ်တို့၏ ရုံးခန်းများတွင် နှင်းခဲများ ဖုံးနေသည့် ရထားလမ်းများ လည်းကောင်း၊ မော်စကိုမြို့ နောက်ဖေးလမ်းကြားများတွင် လည်းကောင်း၊ စစ်သင်္ဘောများ၏ အပြာရောင် ကုန်းပတ်များပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ သွေးချောင်း သွင်သွင်စီးကာ သွေးသမုဒ္ဒရာကြီး ထွန်းခဲ့သည့် ၁၉၀၅ ခုနှစ်သို့ ရောက်လာလေ၏။

သို့သော် လူတွေကို ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းချုပ်ထားသည်ကား ဤကြောက်လန့်စရာ ပယောဂကြီးတစ်ခုတည်းသာ မဟုတ်ပေ။ လူထုကြီးသည် လူသတ်သမားများထံသို့ မျက်နှာမူကာ တစ်ဟုန်ထိုး ချီတက်နေသည့် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံကြီးကို ကြား ရလေ၏။

ဇန်နဝါရီလ၊ ၉ ရက်နေ့ နံနက်အထိ လူတွေက သူတို့၏ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုကို ဇာဘုရင်က ကာကွယ်ပေးနိုင်လိမ့် ဦးမည်ဟု ယုံကြည်လျက် ရှိကြပေသေး၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် လက်ထဲတွင် လျှောက်လွှာတစ်စောင်ဖြင့် ဇာဘုရင်ဆီသို့ ချီတက်သွားကြလေ၏။ ထိုနေ့ မွန်းတည့်လောက်တွင် လူထုကြီးသည် လက်နက်များကို ရှာဖွေ၍ မတွေ့သည့်အဆုံးတွင် အုတ်ခဲများ၊ ကျောက်ခဲများဖြင့် ပစ်ခတ်ကြလေရာ လူထုကြီးကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည့် သူလျှို ဝေပွန် မှာလည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ဇာဘုရင်၏ အသနားတော် မြတ်ကို ခံရန် လာရောက်ကြသည့် လူအုပ်ကြီးသည် ဇာဘုရင်ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်သူများ ဖြစ်၍လာလေရာ ဇန်နဝါရီလ၊ ၉ ရက်နေ့ကား ရုရှားပြည်၏ ပထမဆုံး တော်လှန်ရေးကြီး စတင်ပေါက်ကွဲသည့် ပထမဆုံးနေ့ပေတည်း။

သို့ရာတွင် ဂေါ်ကီသည် လက်လျော့ စိတ်ပျက်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သူသည် ပြဇာတ်ထဲတွင် ရွှင်ဖြူစရာ ဟာသဉာဏ် ကွန်မြူထားသည့် ဇာတ်ကွက်ကလေးတွေကို ထည့်သွင်းပေးပြီး သူကိုယ်တိုင် မချုပ်တီးနိုင်ဘဲ ရယ်မောမိသည့်အထိ ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ထောင်ဝါဒါများသည် အခန်းထဲမှ အကျဉ်းသမား ရယ်သံကို ကြားရသည့်အခါ တွင် အံ့ဩတုန်လှုပ်ကာ ထောင်မှူးကိုပင် သွား၍ ခေါ်ရလေ၏။

အမှန်အားဖြင့် ဂေါ်ကီသည် ငှက်များအား ဝါးမျိုးစားမတတ် ခိုင်ခန့်မာကျောလှသည့် ကျောက်နံရံကြီးများ ကာရံထားသော အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် သူ အကျခံရမည့် ကာလ အပိုင်းအခြားထိ အောင်အီးမနေရတော့ဘဲ လွတ်လာခဲ့ပေ၏။ ဂေါ်ကီသည် သည်

အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် တစ်လအကြာ အချုပ်ခံပြီးနောက် သွေးအံ့စပြုလာလေ၏။

လူအများ၏စိတ်တွင်းကား ဇန်နဝါရီလ၊ ၉ ရက်နေ့သည် သွေးချောင်းစီးသော တနင်္ဂနွေနေ့အဖြစ် မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်အောင် စွဲစွဲမြဲမြဲကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ အလုပ်သမားများကား လက်နက်ကိုင် တိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်သော ပုန်ကန်တော်လှန်မှုကြီး ဆင်နွဲရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိကာ နှစ်အကုန်တွင် အံ့ဩမှုကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေ၏။

မော်စကို အလုပ်သမားများလည်း သပိတ်မှောက်ကြလေ၏။ အဖြစ်များသည် အရေးကြီးသော အဖြစ်အပျက်များအဖြစ် ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲလာကြပေ၏။

၁၉၀၅ ခုနှစ် တော်လှန်ရေးကား အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၏။ ဂေါ်ကီသည် ထိုအချိန်က မော်စကိုမြို့သို့ ရောက်ရှိလျက်နေကာ လက်နက်များ ဝယ်ယူရေးအတွက် ရန်ပုံငွေ စုဆောင်းလျက်ရှိလေ၏။ မြင်းစီးအတတ်သင်ကျောင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ဂေါ်ကီ၏ တဲငယ်ကလေးသည် အမြဲတမ်းလိုပင် စစ်စခန်းချရာ နက်သန်ဖြစ်နေပေ၏။ ထိုတဲငယ်ကလေးထဲမှာပင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ၊ ခြောက်လုံးပြူးများနှင့် လက်ပစ်ဗုံးများကို သိုဝှက်ထားကာ ထိုနေရာမှပင် လက်များကို တော်လှန်ရေးတပ်များအား ထုတ်၍ ပေးခဲ့ပေ၏။ ထိုအိမ်တန်းလျားမှပင်နေသည့် 'တရားဥပဒေကို ရိုသေသော' မော်စကိုမြို့နေ လူများသည် ဂေါ်ကီ၏ အခန်းမှ ထွက်လာသော ရိုင်ဖယ်မောင်းတင်သံကို ကြားကာ အလန့်ကြီး လန့်လျက် ရှိကြလေ၏။ ဂေါ်ကီ၏ အစောင့်အဖြစ် တာဝန်ယူရသည့် ကော့ကေးရှ ကျောင်းသားများကား သူ၏ အခန်းထဲမှာပင် ရိုင်ဖယ်ပစ်ကွင်းတစ်ခုကို ထားလေ၏။

အလုပ်သမားများသည် ခံတပ်များ ဆောက်လုပ် လျက်ရှိ

ကြသည်ကို ဂေါ်ကီမြင်ရလေ၏။ အမြဲတမ်း တပ်မှ တပ်ခွဲများသည် လမ်းထဲတွင် ရှိင်ဖယ်များကို တရစပ် ပစ်ခတ်ကာ ကရပ်ခနယ် ပရက်စည ရပ်ကွက်ထဲသို့ အမြောက်များဖြင့် ပစ်ခတ်လျက်ရှိလေ၏။ မော်စကို အုံကြွမှုမှာ ပြိုကွဲသွားသော်လည်း တော်လှန်ရေးကြီးကား အရေးမနိမ့်ခဲ့ပေ။

ဂေါ်ကီက အလုပ်သမားများထံ ရေးသားထားသည့် လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသော မိတ္တူများကို ရုရှားပြည်တစ်ပြည်လုံးတွင် ပြန့်နှံ့လျက်ရှိလေ၏။

“ပစ္စည်းမဲ့များတွင် ဆုံးရှုံးမှုများ ရှိသော်လည်း သူတို့သည် ဘယ်တော့မှ အရေးနိမ့်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ တော်လှန်ရေး အင်အားစုများသည် ကြီးမားကျယ်ပြန့်စွာ တစ်ဟုန်ထိုး တိုးတက်လျက်ရှိစဉ်တွင် မျှော်လင့်ချက် အသစ်များသည် တော်လှန်ရေးကြီးကို အင်အား ဖြည့်တင်းလျက်ရှိပေသည်။

ရုရှားပစ္စည်းမဲ့ လူတန်းစားသည် နောက်ဆုံးပိတ် အောင်ပွဲဆီသို့ ချီတက်လျက်ရှိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဟုမူကား ထိုလူတန်းစားသာလျှင် သိမှုကျယ်ပြန့်ကာ စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာသည့်ပြင် ရုရှားပြည်တွင်းရှိ ၎င်းတို့၏ ကံကြမ္မာကို ၎င်းတို့ ယုံကြည်ချက်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဆိုစကားသည် မှန်ကန်ပါက ဤအမှန်တရားကို ဖြောင့်မတ် ရိုးသား၍ အ ကတိ မလိုက်စားသော သမိုင်းဆရာတိုင်းကပင် မှတ်တမ်းတင်ရစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်” ဟု ဂေါ်ကီက သူ၏စာတွင် ရေးသားခဲ့ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် လီနင်နှင့် ပထမဆုံး စ၍တွေ့သည့် အချိန်မှာ မော်စကို အုံကြွမှုကြီး မပေါ်ပေါက်မီဆဲဆဲ ၁၉၁၅ ခုနှစ်တွင် ဖြစ်ပေ၏။

ရုရှားပြည်သူလူထုများအား ဂေါ်ကီက တိုင်တည်ခဲ့သည့် အမှန်တရားသည်ကား လီနင်က တော်လှန်ရေးကြီး၏ နိမိတ်ကို

ဆိုခဲ့သည့် အမှန်တရားနှင့် ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်သော အမှန်တရားပေတည်း။

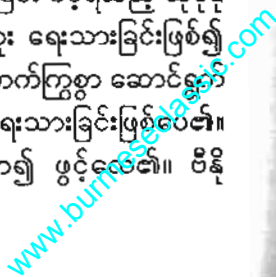
လူလောက၏ သမိုင်းသည် ဤအမှန်တရားကို သက်သေထူရာတွင် အဖြောင့်မတ်ဆုံး သမိုင်းဆရာများက ပြုလုပ်နိုင်သည်ထက် ပို၍ လျင်မြန်စွာ သက်သေ သာဓက ထူနိုင်ခဲ့ပေ၏။

၂။ မွေးမေမေ

ဂေါ်ကီအား ဖမ်းဆီးရန် အမိန့်တစ်ရပ်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မိတ်ဆွေများက ဂေါ်ကီအား သတိ ပေးလာကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် ဂျာမနီ၊ ပြင်သစ်နှင့် အမေရိကတို့သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။

ဂေါ်ကီသည် အမေရိကန်ပြည် အေဒီရွန်ဒက်စ်မြို့ ဥယျာဉ်တစ်ခုထဲရှိ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ဆောက်ထားသော သစ်သားတဲငယ်ကလေးတွင် နေရင်း သူ၏ ‘မွေးမေမေ’ ဝတ္ထုကြီးကို ရေးသားလေ၏။

သူသည် ‘မွေးမေမေ’ ဝတ္ထုတွင်ပါသည့် ဇာတ်လိုက်များအဖြစ် ဆော်မိုဒို အလုပ်သမားများကို ရွေးချယ်လိုက်လေ၏။ ‘မွေးမေမေ’ ဝတ္ထုတွင်ပါဝင်သည့် ပါဗယ်လ်လဆော့နှင့် သူ၏ မွေးမေမေ နီလော့ဗ်နာတို့မှာ ဂေါ်ကီတကယ် တွေ့ကြုံ သိရှိခဲ့ရသည့် လူထုများ၏ တကယ့်ဘဝမှ ရွေးချယ်ခဲ့သူများ ဖြစ်ပေ၏။ ဥပမာအားဖြင့် ပါဗယ်လ်လဆော်မှာ မေဒေးစီတန်း လှည့်လည်ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်အတွက် ထောင်ဒဏ်စီရင်ခြင်း ခံခဲ့ရသည့် ဆိုမိုနို အလုပ်သမား ပီယိုတာ ဇာလိုမော့ကို ရည်စူး ရေးသားခြင်းဖြစ်၍ မွေးမေမေမှာ တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းထဲတွင် တက်ကြွစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် ဇာလိုမော့၏ အမေကို ရည်ရွယ်ရေးသားခြင်းဖြစ်ပေ၏။ အစိုးရသည် ဂေါ်ကီအား အမှုရှာ၍ ဖွင့်လေ၏။ ပီနို

မိုးစတီ သတင်းစာတွင် စိန်ပီတာစဘတ် မြူနီစီပါယ်မှ ကြေညာချက် တစ်စောင် ပါလာလေ၏။ ထိုကြေညာချက်တွင် “နင်နီနီဂိုရော့စ် စက္ကူကပ်သမားများအဖွဲ့ အလုပ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်သူ အယ်လက္ကီ မက္ကင်းမစ်ချ်ပက်ရှ်ကော့စ်အား စိန်ပီတာစဘတ် ဒီစကြိုတ် တရားသူကြီး ရုံးမှ အမိန့်ထုတ်ပြန်ထားသဖြင့် ပုလိပ်က အလိုရှိလျက်ရှိကြောင်း” ဟု ပါရှိလေ၏။ သို့သော် ကံအားလျော်စွာပင် ဂေါ်ကီကားသူတို့ လက်လှမ်းမမီသည့်နေရာတွင် နောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

နိုင်ငံခြား၌ တော်လှန်ရေး လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ပြီး နေ့ဘက်တွင်ဂေါ်ကီအဖို့ ရုရှားပြည်သို့ ပြန်သွားရန် အရေးကို သာ၍ မစဉ်းစားနိုင်သည့် အခြေအနေတွင် ရောက်ရှိနေရကား သူသည် အီတလီပြည် ကက်ပရီကျွန်းကလေးပေါ်တွင် သွား၍ နေရ လေ၏။

ဂေါ်ကီ၏ တစ်သက်လျာတွင် ဤကာလအပိုင်း အခြား ကလေးအတောအတွင်းမှာပင် သူသည် လီနင်နှင့် တရင်းတနီး နေထိုင် ခဲ့ရပေ၏။ ဤကာလ အပိုင်းအခြားကား ဘော်လ်ရှီပစ် ခေါင်းဆောင် ကြီး လီနင်က ဂေါ်ကီအား တက်ရောက်ရန် ဖိတ်ကြားသည့် လန်ဒန်မြို့တွင် ၁၉၀၇ ခုနှစ်၌ ကျင်းပသော ရုရှား ဆိုရှယ်ဒီမို ကရက်တစ် ပါတီ၏ ပဉ္စမကွန်ဂရက်တွင် ဖြစ်ပေ၏။

ဒစ်ကင်း၏ ဝတ္တုထဲတွင် ဇာတ်လိုက်များ စီးတတ်သော လေးဘီးတပ် ဒေါက်ကပ်ကို ဖီး၍ ဂေါ်ကီသည် နေ့တိုင်းပင် လန်ဒန်မြို့ ဆင်ခြေဖုံးရှိ ကွန်ဂရက် ကျင်းပရာ ပြတင်းပေါက်တွင် ပန်းဆွဲများ တုပ်ဆင်ထားသည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားရောက်ပေ၏။ ကွန်ဂရက် ကျင်းပရန်အတွက် ထိုထက် ကောင်းမွန်မည့် အဆောက်အဦ တို့ မငှားနိုင်သဖြင့် ဆင်ခြေဖုံးရှိ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းကလေးထဲတွင် ကျင်းပရခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် တိုင်တစ်တိုင်ကို မှီရင်း နာရီပေါင်း များစွာ

ဖြတ်သန်း၍ ဆုံးခန်းတိုင်ထိ ထိုင်ရင်း ကွန်ဂရက် ကိုယ် စားလှယ် များကို စောင့်ကြည့်နေလေ၏။ ဘော်လ်ရှီပစ်များနှင့် မင်ရှုတ်များ အပြင်းအထန် ဆွေးနွေးငြင်းခုံကြသည်ကိုလည်း နားထောင်လေ၏။

“နောက်ဆုံးတွင် ဗလာဒီမာ အီလီယက် * သည် ခြေလှမ်း စိတ်စိတ်ဖြင့် စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လာကာ “ရဲဘော် တို့” ဟူသော စကားလုံးကို အာလုပ်သံဖြင့် ခေါ်လိုက်လေသည်။ ပထမတွင် သူ စကားပြောသည်မှာ ပြေပြေပြစ်ပြစ် မရှိဟု ထင်ရသော်လည်း တစ်မိနစ်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်လည်း အခြားသူများနည်းတူ သူ့စကား သံဝယ် မှင်သက်မိနေမိသည်။ ဤအကြိမ်ကား ဤမျှ ရှုပ်ထွေးနက်နဲ လှသော ဝါဒရေးရာ ပြဿနာများကို ယခုလောက် ရှင်းလင်း ပြတ်သား စွာ ပြောဆိုနိုင်သူတစ်ဦးအား ပထမဆုံးအကြိမ် စ၍ တွေ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် လှပသော စကားလုံးများကို သီကုံးရန် မကြိုးစားသည့် တရားဟောသမားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ သည်။ သို့သော် သူ၏ စကားများမှာ ရှင်းလင်းနိုင်သမျှ ရှင်းလင်း ပြတ်သားကာ သူ့စကား၏ အဓိပ္ပာယ် အတိအကျမှာလည်း အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် လွယ်ကူစွာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပေါ်လွင် လျက်ရှိသည်ဟု ဂေါ်ကီသည် လီနင်အား တရားဟော ဆရာ တစ်ဦးအနေဖြင့် သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ဖော်ထုတ်ရေးသား လေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဂေါ်ကီနှင့် လီနင်တို့သည် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လာကြလေ၏။

ဗလာဒီမာ အီလီယက်သည် ကက်ပရီကျွန်းရှိ ဂေါ်ကီ ထံ လာရောက်လည်ပတ်လေ၏။ လီနင်သည် စစ်ဘုရင် ကစား

* ဗလာဒီမာ အီလီယက် မှာ လီနင်၏ အမည်ဖြစ်သည်။

လိုက်၊ ငါးများထွက်လိုက်၊ ကျောက်ကုန်လမ်းကလေးပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ဆူးလေပွင့်တို့ဝေနေသည့် မျက်ခင်းပေါ်တွင် ပြေပြေလွမ်းထားသော ရွှေရောင်ကို ကြည့်လိုက်နှင့်ပင် သူ၏ ပင်ပမ်းကြပ်တည်းလှသော လုပ်ငန်းမှ အနားယူလျက်ရှိလေ၏။ တစ်ညနေတွင် ဂေါ်ကီသည် ရုရှားပြည် တစ်ခွင်တွင် လှည့်လည်စဉ် က. ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလေရာ လီနင် သည် သူ၏ အံ့ဩထိတ်လန့်ဖွယ် အတွေ့အကြုံများကို စိတ်အား ထက်သန်စွာ နားထောင်လျက်ရှိလေ၏။

“ကက်ပရီကျွန်းရှိ တံငါသည်များသည် ဂေါ်ကီ၏ ဧည့်သည် ကို နှစ်သက်သဘောကျ၍ နေကြလေ၏။ လီနင် ပြန်သွားသည့် အခါတွင် သူတို့သည် ဂေါ်ကီထံသို့ မကြာခဏ လာရောက်ကာ ဇာဘုရင်က သူ့ကို မဖမ်းဘူးလား ဟင်” ဟု မေးကြလေသည်။

ဂေါ်ကီထံသို့ ပေးသည့်စာများတွင် လီနင်သည် နက်ရှိုင်း၍ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအဖြစ် ရင်းရင်းနှီးနှီး ထုတ်ဖော် ရေးသားကာ ဂေါ်ကီ၏ အလုပ်နှင့် ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ရန် သတိပေးလေ၏။

လီနင်သည် ဂေါ်ကီအား ပစ္စည်းမဲ့ အနုပညာ၏ ကနဦးဆုံး ကိုယ်စားလှယ်ကြီးဟု ခေါ်လေသည်။

“ဂေါ်ကီသည် ကမ္ဘာ့ပစ္စည်းမဲ့များ၏ အရေးတော်ပုံ အတွက် လုပ်ငန်းပေါင်းများစွာကို လုပ်ဆောင်ပြီးစီးခဲ့ကာ ရှေ့တွင်လည်း ဆတက်ထမ်းပိုး ထပ်မံဆောင်ရွက်ဦးမည့် ပစ္စည်းမဲ့ အနုပညာ၏ ထင်ရှားသော ပါရမီရှင်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်မှာ ယုံမှားသံသယရှိဖွယ် မလိုပေ” ဟု လီနင်က ရေးခဲ့လေသည်။

၁၉၁၃ ခုနှစ်တွင် ဇာအစိုးရက လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို ကြေညာသောအခါတွင် လီနင်သည် ဂေါ်ကီအား ရုရှားသို့ ပြန်လာရန် တိုက်တွန်းလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် ကက်ပရီ

ကျွန်းမှ ထွက်ခွာလာကာ စိန့်ပီတာစဘတ်မြို့တွင် နေထိုင်လေ၏။ တစ်နှစ်အကြာတွင်မူ ကမ္ဘာစစ်ကြီး စတင်ဖြစ်ပွားလေသည်။

ဤစာရေးသူသည် ကမ္ဘာစစ် အတောအတွင်း တော်လှန်ရေး ကျောင်းသား အဖွဲ့အစည်းအဝေးတွင် ဂေါ်ကီအား ပထမဆုံး အကြိမ် တွေ့ဆုံခွင့်ရလေသည်။ ဂေါ်ကီသည် စစ်၏ ပြဿနာကို ပြောပြလျက်ရှိသည်။ စစ်မြေပြင်တွင် ရုရှားနှင့် ဂျပန်စစ်သားများ သည် သူတို့၏ လုံစွပ်ကို အပြန်အလှန် ရင်ညွှန်ဆီသို့ ထိုးစိုက်ကာ သေမင်း၏ ရင်ခွင်တွင်း အချုပ်မိလျက် ရှိကြောင်းကို ပြောပြလျက် ရှိသည်။

ဤစစ်သားများကား ပြည်သူတို့၏ ကံကြမ္မာသည် အနှစ်အရသာ ကင်းမဲ့၍ ရှက်ဖွယ်ကောင်းသော အပြန်အလှန် အစုလိုက် အပြုံလိုက် သေကျေပျက်စီးမှုတစ်ရပ်အဖြစ်သို့ ကျရောက်စေကြောင်းကို သက်သေပြလျက်ရှိသည်ဟု ထုတ်ဖော် ပြောဆိုလေသည်။

ဂေါ်ကီသည် စစ်မြေပြင်ရှိ စစ်သားများအကြောင်းကို ပြောရင်း သူ့မျက်နှာတွင် ဝမ်းနည်းသည့် အရိပ်ရောင်တို့သည် ယှက်သန်းဖုံးအုပ်လျက် ရှိကြလေသည်။ သို့သော် ဂေါ်ကီသည် စစ်မျက်နှာနောက်ပိုင်းရှိ ရှုရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီးတစ်ရပ်ကို တစ်မျိုးသားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သော ထူးချွန်သော စွမ်းဆောင်မှုကြီးတစ်ရပ်အဖြစ် ချီးမွမ်းထောပနာ ပြုကြသည့် ဆိုင်ပိုင်ရှင် ပေါက်စကလေးများ အစရှိသော စစ်မျက်နှာနောက်ပိုင်းရှိ ပြည်သူ လူထုများအကြောင်းကိုပြောပြရာ တွင်မူ ဂေါ်ကီသည် အသံနေအသံထားဖြင့် ပြောရင်း ဝမ်းနည်းရာမှ ဒေါသတွေ ဆူပွက်လှံဝေလာသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

“ကျုပ်တို့ဟာ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို အမြစ်တ

ကျွတ်ထွက်သွားအောင် ပက်ပစ်မယ့် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဝတ်ကြီးရဲ့ ရူးသွပ်ပြီး သွေးရူးသွေးတမ်းလိုက်နေတာကို မြင် တွေ့နေကြရပြီ” ဟု ဂေါ်ကီက သူ၏ တရားပွဲတစ်ခုတွင် ပြော လေသည်။

ဂေါ်ကီထုတ်ဝေသည့် ‘နှစ်စဉ်မှတ်တမ်း’ ဆိုသည့် စာစောင် ကား ချယ်ချဲ့စစ်ကြီးကို ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်လေ၏။ ထိုမဂ္ဂဇင်း ကော်လံမှာပင် ပြည်သူ့ကဗျာဆရာကြီး မာယာကော့စ်စကီ၏ ပထမဆုံး ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်သော ‘စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး’ ဆိုသော ကဗျာပါလာလေ၏။

ထိုစဉ်က မာယာကော့စ်စကီမှာ လူသိနည်းသည့် ကဗျာဆရာ တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ပေ၏။ မာယာကော့စ်စကီအား ကုတ်အင်္ကျီ ဝါကို ဝတ်ကာ ပိုးဦးထုပ်ကိုဆောင်းထားသည့် “စာပေအတင်း ပြောသမားတစ်ဦး” ဟုသာ မှတ်ထင်ခဲ့ကြသော်လည်း အမှန်အား ဖြင့် မာယာကော့စ်စကီသည် “စာပေ အတင်းပြောသမား” ဟူသော အများက ယူဆသော အထင်နှင့် ပါစင်အောင်လွဲလျက် ရှိလေ သည်။ သူသည် ‘စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး’ ကဗျာတွင် တော်လှန်သော သဘောကို ဖော်ပြ၍ သူပြောသည့် စကားအတိုင်း ပြောရမည်ဆိုလျှင် “စစ်၏မျက်နှာပြင်ကို ကာရံများဖြင့် ပက်ဖြန်းခဲ့ ပေသည်” ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

ကမ္ဘာစစ်ပွဲကြီး၏ တတိယမြောက်နှစ်၊ ဆောင်းရာသီ ကား ကုန်ခဲလှသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေ၏။ ‘နှစ်စဉ်မှတ်တမ်း’မဂ္ဂဇင်း ၏ အယ်ဒီတာအခန်းတွင် စက်ရုံများနှင့် ကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ် ရာဌာနများတွင် တွေ့ကြုံရသည့် အခက်အခဲများကို ဆွေးနွေးလျက်ရှိကြလေသည်။

“ကျုပ်တို့ ဇာတ်တော့ဇာတ်ပေါင်းခန်းနီးပါပြီဗျာ” ဟု ဂေါ်ကီက အယ်ဒီတာအဖွဲ့အစည်းအဝေးတွင် ပြောပြလေသည်။

ရက်သတ္တပတ်အကြာတွင် ပီထရိုကရက်မှ အထွေထွေ ဦးစီး ဌာနချုပ်သို့သွားသည့် ဇာဘုရင်၏ ရထားတွဲပြာကြီးမှာ ဝင်ရောက် စီးနင်းခြင်းခံရကာ ဒုတိယမြောက် နီကိုလတ် ဇာဘုရင် မှာလည်း ထီးနန်းကို စွန့်လွှတ်ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးရလေသည်။ ဤ အဖြစ်အပျက်ကား ၁၉၁၇ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလထဲတွင် ဖြစ်လေသည်။

၃။

“၁၉၁၇ ခုနှစ် အဖြစ်အပျက်များ ပြီးသည့်နောက် လီနင်နှင့် ဂေါ်ကီ ပထမဆုံးတွေ့ကြသည့်အခါကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ မှတ်မိ သေး၏”

ထိုအကြိမ်မှာ ဆိုရှယ်လစ် တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီး ကပ်လန်က လီနင်အား သေကြောင်းကြံစည်ပြီးနောက် မကြာမီ အတောအတွင်းတွင် ဖြစ်ပေ၏။ လီနင်သည် စိတ်အားထက်သန် လျက် ဂေါ်ကီအား ကြည့်ရင်း သူ့လက်များကို ပွတ်လျက် ရှိသည်။ ထို့နောက် “လုပ်ပါဗျ ခင်ဗျား အဖြစ်အပျက်တွေ ကြားစမ်းပါရစေ” ဟု ဂေါ်ကီအား ပြောသည်။

ယာကော့စ်ဆွာလော့ဒ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့ဆုံ ရန် အထဲသို့ ဝင်လာ၏။ လာဒီမာအီလီယက်ချ်သည် သူ့အား သေကြောင်းကြံစည်သည့်အကြောင်းကို ပြောပြလျက်ရှိ၏။ သူသည် တည်ကြည်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ခွဲစိပ်ကုသခဲ့ရ သည့်အကြောင်းကို ပြောပြကာ သူ နာမကျန်းဖြစ်လာရပုံကို အသေးစိတ် ပြောလျက်ရှိလေသည်။

“ဒီရောဂါဟာ ချက်ချင်း ပျောက်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြော ရင်း ကျွန်ုပ်တို့အား တည်ခင်းကျွေးမွေးသည့် အစားအသောက် များကို စားရန် အတင်းတိုက်တွန်းလျက်ရှိသည်။

“ဒီ ဒိန်ခဲကလေးကို စားပါဦးဗျ။ ပေါင်မုန့်ကလေး ကလည်း

လတ်ဆတ်ပြီး နူးညံ့လို့ ချယ်ရီသီးတွေရော စားစမ်းပါဦး ခုတင်ဝယ်လာတာတွေပါ။”

သူတို့စားလျက်ရှိသည့် အစားမှာ ချွေတာရာ ကျလှပေ၏။ လီနင်သည် သူ့အိမ်တွင် လက်ဖက်ခြောက်မရှိသည်ကို သတိထားမိဟန် မတူသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကပင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ရုံးခန်းသို့ ပြန်ကာ ရုံးသားမိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သော နန်နီနိုရီရော့ဒ်အား ပြည်သူ့ကောင်စီအဖွဲ့ဝင် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ လီနင်အတွက် လက်ဖက်ခြောက် မှာပေးရပေးသေး၏။

“ဂေါ်ကီသည် လီနင်၏ ဒဏ်ရာကြောင့် ရှေ့တွင် အလုပ်လုပ်ရန်အတွက် ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်သိရန် လီနင်၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို မေးမြန်းလျက်ရှိစဉ် ဂေါ်ကီ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်သည့် အရိပ်အရောင်များ ယှက်သန်းလျက်ရှိလေ၏။ သို့သော် လီနင်သည် သူ၏ လက်မောင်းများကို အားစိုက်ခြင်းမရှိဘဲ မြောက်ကာ ကွေးချည်ဆန့်ချည် လုပ်ပြလေသည်။ ဂေါ်ကီသည် လီနင်၏ ကြွက်သားများကို လက်ချောင်းများဖြင့် ထောက်ကာ စမ်းသပ်လျက်ရှိလေ၏။ ထို အတောအတွင်း လီနင်သည် ဂေါ်ကီအား စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။ ဂေါ်ကီ၏ လက်ချောင်းများ သည် လီနင်၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို ပိုမိုကောင်းမွန်လာရန် အားပေးလျက်ရှိသည့် ဂေါ်ကီ၏ အတွင်းစိတ်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ လီနင်သည် သန်းပေါင်းများစွာသော ပြည်သူများ၏ ဆန္ဒနှင့် စွမ်းအားတို့၏ စုဝေးရာအဖြစ်နှင့် လီနင်၏ကိုယ်မှ အနာဂတ်သို့ သွားရာလမ်းကို ညွှန်ပြလျက်ရှိသော ရောင်ခြည်တို့သည် တညီးညီး တထိန်ထိန် တောက်ပလျက်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်လာအောင် ကြိုးစားခဲ့ကာ ဤအတိုင်းလည်း ယုံကြည်ခဲ့ပေသည်” ဟု ဂေါ်ကီ၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သော ဗီဒက်ပ်နစ်စကီက ရေးသား ခဲ့ပေ၏။

လီနင်အဖို့လည်း ဂေါ်ကီအား စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသည့်

သံယောဇဉ်သည် အမျှင်မပြတ်ရှိလေသည်။ ၁၉၂၁ ခုနှစ်၊ ဂေါ်ကီ၏ ကျန်းမာရေး ဆိုးရွားလာသည့်အချိန်တွင် လီနင်သည် သူ့အား နိုင်ငံခြားသို့ သွား၍ ကုသရန် အကြံပေးလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် အီတလီပြည်ရှိ ဆိုရန်တိုသို့ ထွက်ခွာ လာလေသည်။ ဆိုရန်တိုမှနေ၍ ဂေါ်ကီသည် ဆိုဗီယက်ပြည်တွင် ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိသည့် အခြေအနေများနှင့် အဆက်မပြတ်အောင် လေ့လာကာ သူ၏ နေရင်းတိုင်းပြည်နှင့် သူ ကိုယ်တိုင်အကြားတွင် ဆက်သွယ်လျက်ရှိသည့် ကြိုးစက် ပိုမို၍ ခိုင်မြဲလာအောင် ကြိုးစားလေ၏။

၁၉၂၈ ခုနှစ်၊ ဂေါ်ကီ၏ အနှစ် ၆၀ မြောက်မွေးနေ့တွင် သူသည် ဆိုဗီယက် ရုရှားသို့ ပြန်လာလေရာ တစ်တိုင်းပြည်လုံးကပင် တော်လှန်ရေးသမားနှင့် စာရေးဆရာကြီး ဂေါ်ကီအား သောင်းသောင်းဖျဖျ ကြိုဆိုကြလေ၏။

၁၉၃၂ ခုနှစ် ဆိုဗီယက်ယူနီယံ၌ ဂေါ်ကီ၏ အနှစ် ၄၀ မြောက် စာပေသက်တမ်း အထိမ်းအမှတ်ပွဲကို ကျင်းပလေသည်။

“ဂေါ်ကီ၏ အမည်သည် ဆိုဗီယက်ပြည်ရှိ အလုပ်သမား လူထုများနှင့် ဝေးလံသော ပြင်ပနိုင်ငံများရှိ လုပ်သားလူထုများ တို့အဖို့ တော်လှန်ရေးသမားနှင့် စာရေးဆရာ အနေဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဇာဘုရင်ကို တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်သူအဖြစ် လည်းကောင်း ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် အမှတ်အသားဖြစ်ပေသည်” ဟု ဆိုဗီယက်ယူနီယံ ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗဟိုကော်မတီက သဝဏ်လွှာတွင် ရေးသားလေသည်။

ဂေါ်ကီ၏ အထိမ်းအမှတ်ပွဲသဘင်သည် တစ်မျိုးသားလုံး၏ ပွဲသဘင်ကြီး ဖြစ်လာလေ၏။

ဂေါ်ကီ၏ လီနင်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေဘဝသည် သူ၏ ပြင်းထန်သောစိတ်ဓာတ်ကို တော်လှန်ရေး လမ်း

ကြောင်းသို့ ပြောင်းလွှဲ၍ ပေးခဲ့လေ၏။ စတာလင်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေဘဝသည် သူ့ဘဝသက်တမ်း၏ နောက်ပိုင်းတွင် သူ၏ ကြိုးပမ်းမှုများနှင့် လုပ်ငန်းများကို ပြဋ္ဌာန်း သေချာစေလေသည်။

ဂေါ်ကီသည် ဆိုဗီယက်ယူနီယံသို့ ပြန်လာပြီးနောက် ဆိုဗီယက်ယူနီယံ၏ စာပေလောကကို ပဲ့ကိုင်ခဲ့လေ၏။ သူသည် မဂ္ဂဇင်းများကို တည်ထောင် တည်းဖြတ်လေ၏။ 'စက်ရုံများနှင့် အလုပ်ရုံများ၏ သမိုင်းစဉ်'နှင့် 'ပြည်တွင်းစစ်သမိုင်း' ကို ထုတ်ဝေပြီးနောက် ဆိုဗီယက် စာရေးဆရာ သမဂ္ဂလုပ်ငန်းကို ရှေ့ဆောင်လေ၏။

ဂေါ်ကီလုပ်ဆောင်သော လုပ်ငန်းများကို လေ့လာ ကြည့်ရှုခြင်းဖြင့် သူ၏ စွမ်းပကားကြီးကျယ်မှုကို သိသာစေလေသည်။ သို့သော် သူသည် စာပေရေးရာလုပ်ငန်းကို ဘယ်တော့မှ အနားမပေးခဲ့ပေ။ သူသည် 'ကလင်ဆာဂင်' ကို ရေးပြီးနောက် ဆောင်းပါးများနှင့် ပြဇာတ်ပေါင်းများစွာကို ရေးသားလေ၏။ ထိုအထဲတွင် ဂေါ်ကီ ရေးလေသမျှထဲ၌ အထူးခြားဆုံးနှင့် အထင်ရှားဆုံးသော ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည့် 'ယီဂါဗော်လီချော့' ပြဇာတ်လည်း ပါဝင်၏။

“ကျုပ် နောက် စာအုပ် ၄ အုပ်ရေးရဦးမယ်၊ ရေးဖြစ်အောင် ရေးရဦးမယ်။ ၂ နှစ်ကို တစ်အုပ်ကျနဲ့ ၈ နှစ်အတွင်း ၄ အုပ် ရေးရဦးမယ်” ဟု ဂေါ်ကီသည် သူ့မိတ်ဆွေများကို ပြောပြလေသည်။ ဂေါ်ကီသည် ရင့်ကျက်လာပြီဖြစ်သည့် အလျောက် ဇာတ်လိုက်သစ်များကို မွေးဖွားကာ စာအုပ်ပေါင်း များစွာကို ရေးသားနိုင်ဦးမည် ဖြစ်၏။

သို့သော် ၁၉၃၆ ခု၊ ဇွန်လထဲတွင် ဂေါ်ကီသည် ရုတ်တရက် အိပ်ရာထဲတွင် လဲလေ၏။ သူ့ရောဂါမှာ 'စတာလင်းက ယဉ်သကို'

ဆိုသည့်အတိုင်း ဖြစ်ပွားစကတည်းက ဆိုးရွားသည့် အခြေအနေကိုတွေ့ရလေ၏။ သူသည် အလှည့်မမှန်သည့် သွေးတိုးပုံနှင့် လေးလံသော ထွက်သက် ဝင်သက်ကို ဂရုမမူဘဲ ပစ်စလက်ခတ်နေလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤကာလ အပိုင်းအခြားအတွင်း သူ့ကို စိုးမိုးလျက်ရှိသည့် စိတ်ကား သူ၏ နဂိုစိတ် မဟုတ်ဘဲ တိုင်းပြည်နှင့် သူ့လုပ်ငန်းအတွက် အမြဲတမ်း စဉ်းစားတွေးတောနေသည့် ဇောစိတ် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ဂေါ်ကီသည် ဝင်သက်ကို အနိုင်နိုင်သာ ရှူနိုင်တော့ကာ စကားကို လေးလေးသာ ပြောနိုင်တော့၏။ သို့ရာတွင် သူသည် စကားပြတ်သွားသည့် အတောအတွင်းတွင် ဝင်သက်ကို တအားရှုမြှိုက်လိုက်ပြန်ကာ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ ဥပဒေသစ်ကို ဆွေးနွေး၍ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ ဥပဒေကို ရိုက်နှိပ်ထားသည့် သတင်းစာကို သူ့အားပြရန် အမောတကော တောင်းလေ၏။ သူသည် လီနင်နှင့်သူ ပထမတွေ့ခဲ့ရပုံနှင့် စတာလင်၏ အကြောင်းကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောနေလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် သွေးရွေးသွေးတန်း ငန်းဖမ်းနေစဉ် အတောအတွင်းမှာပင် သူ့အကြောင်းကို တစ်ခွန်းတစ်ပါဒ်မျှ ဖွင့်ဟ၍ မပြောခဲ့ပေ။

ဂေါ်ကီသည် သူ သေတော့မည်ကို ရိပ်စားမိလေပြီ။ ဇွန်လ၊ ၁၈ ရက်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် ဂေါ်ကီသည် သတိလစ်၍ သွားလေ၏။ သတိလစ်နေစဉ် အတောအတွင်း ဂေါ်ကီ၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသည့် စကားများကို ထောက်၍ ဂေါ်ကီသည် သေအံ့ဆဲဆဲမှာပင် ဘာကို တွေးလျက်ရှိသည်ကို ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။

“စစ်ကြီးဟာ နီးလာပြီ၊ ကျုပ်တို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေရမယ်၊ အငိုက်မမိအောင် နေရမယ်”

ဂေါ်ကီသည် နောက်တစ်နေ့ *နံနက်တွင် ဆုံးရှာလေသည်။ မကြာမီ ဂေါ်ကီသေဆုံးခြင်းမှာ ဂျပန်ဖက်ဆစ် စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးဌာနက ထောက်ပံ့ထားသော ဆိုဗီယက်ပြည်သူများ၏ ရန်သူဖြစ်သည့် ဘူခါရင်နှင့် ထရော့စကီ ဝါဒသမား လူအန္တရာယ်များ၏ ကြံစည်မှုကြီးဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။ ဂေါ်ကီ၏ ပြည်သူလူထုအပေါ်တွင် ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုသည် သူတို့၏ လူကြိုက်နည်းလှသော အကြံအစည်များကို လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ရန် နှောင့်နှေးစေသည်ဟု သဘောပေါက်သည့်အတွက် ဤလူအန္တရာယ်များသည် ဂေါ်ကီအား သေကြောင်းကြံကြံခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဂေါ်ကီကွယ်လွန်သည့် သတင်းမှာ တောမီးလို ရုတ်ချည်းပျံ့နှံ့သွားလေ၏။ ဂေါ်ကီအား နှမြောတသ ကြေကွဲကာ ရင်ထုမနာဖြစ်ကြသည့် သန်းပေါင်းများစွာသော ပြည်သူတို့၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို ကွက်လပ်နီတွင် ကျင်းပသည့် အထိမ်းအမှတ် အစည်းအဝေးတွင် ဝီအင်မိုလိုတော့ဗင်က ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့လေ၏။

“ဂေါ်ကီနဲ့ ခွဲခွာကြရတဲ့ ဒီနေ့မှာဆိုရင် ဂေါ်ကီရဲ့ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်တဲ့ ကျုပ်တို့တစ်တွေ... သူ့ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တွေနဲ့ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလှတဲ့ သူ့စာပေကို မြတ်နိုးသူတွေဟာ ကျုပ်တို့ တစ်သက်မှာဖြင့် ဂုဏ်ရောင်ပြောင်တဲ့ စာမျက်နှာတစ်မျက်နှာကို အစဉ်အမြဲ ဘယ်တော့မှ နောက်ထပ် ပြန်ပြီး မလှန်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ လှန်လိုက်ရပြီလို့ ထင်မှတ်မိပါတယ်။ လီနင် သေဆုံးပြီးတဲ့နောက်မှာဆိုရင် ဂေါ်ကီ ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ခြင်းဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ တိုင်းပြည်နဲ့ လူ့ဘဝရဲ့ အကြီးဆုံး ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ရပ်ကို တွေ့ကြုံလိုက်ခြင်းပါပဲ”

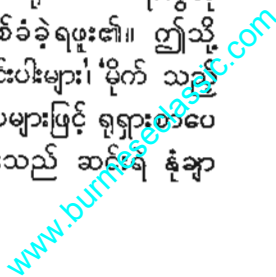
* * *

* ဇွန်လ၊ ၁၉ ရက်နေ့

အခန်း [၁၃]

စာရေးဆရာနှင့် တိုက်ခိုက်ရေးသမား

မထင်ရှားသော အညကြထဲမှ ထိုးထွက်လာကြသည့် ခုရှားစာရေးဆရာများ၏ ကံကြမ္မာကား နောက်ဆုံးတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာများသာ ဖြစ်ကြ၏။ ဤအကြောင်းကို ဂေါ်ကီသည် သူ၏ဆောင်းပါးတစ်စောင်တွင် ရေးခဲ့ဖူး၏။ ပွန်ယလော့စကီးသည် မူလတန်းကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားနေစဉ် အတောအတွင်း အကြိမ်ပေါင်း လေးရာတိတိ ရိုက်နှက်ခြင်း ခံခဲ့ရ၏။ လီဗီတော့ဗင်သည် စာသင်တန်းရှေ့တွင် လူမြင်သူမြင် ဖွတ်ဖွတ်ကြေမတတ် အရိုက်ခံခဲ့ရကာ သူ သုံးနှုန်းသည့် စကားအတိုင်းဆိုလျှင် “သူတို့တစ်တွေ အသက်ထွက်မတတ် ရိုက်နှက်ကြသည်” ဟု ဆိုရမည်။ ရီရှင်နီကိုသည် အသက် ၁၄ နှစ် အရွယ်တွင် ရုံးတင် တရားစွဲဆိုခြင်း ခံရကာ ထောင်ဒဏ် ၂ နှစ် အပြစ်ခံခဲ့ရဖူး၏။ ဤသို့ ‘မူလတန်းကျောင်းသား တစ်ယောက်၏ ဆောင်းပါးများ၊’ မိုက် သည် သုခ’ နှင့် “ပိုလီဗော့စကီ” အစရှိသော စာပေများဖြင့် ရုရှားစာပေကို ကြွယ်ဝစေခဲ့သည့် စာရေးဆရာကြီးများသည် ဆင်းရဲ နှံ့ချာ

ခြင်းနှင့် အခက်အခဲများ၏ သဘောကို ကောင်းကောင်းကြီး နားလည် ခဲ့ကြ၏။

ဤသူများသည် ယုံတမ်းအဖြစ် အပျက်တွေနှင့်သာ ပြည့်လျှမ်းလျက်ရှိသည့် လောကဘုံအဝန်းကို ခဲယဉ်းယဉ်း ရောက်ရှိ လာကြကာ ညစ်ပတ်ပေကျန်သော တဲငယ်ကလေးထဲတွင် ခနော်နီ ခနော်နီလူမမာ အိပ်ရာကလေးပေါ်တွင် လည်းကောင်း သေဆုံး ခဲ့ကြရ၏။

သူတို့ သေလွန်သည့် နောက်တွင်ကား သူတို့ပိုင်ဆိုင်သည့် ဥစ္စာရတနာဟူ၍ လက်ရေးစာမူများသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။ ဤလက်ရေးကော်ပီများကား စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်ရာ စိတ်ပျက်ဖွယ် ရာများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိကာ အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာတိုင်စေမည့် သေကြောင်းကြံစည်မှုကို ကျူးလွန်ရန် တိုက်တွန်းလျက်ရှိသည့် အစိတ်စိတ် အပိုင်းပိုင်းဖြစ်သော ယုတ္တိ သာဓကများနှင့် တူလျက် ရှိပေ၏။

ဂေါ်ကီ၏ဘဝကား သည့်ထက်သည် ကြမ်းတမ်းခက် ထန်လှ ၏။ ဤကြမ်းတမ်း ခက်ခဲမှုကား သူ့အရင့်အရင် ပေါ် ပေါက်လေပြီး သော နောင်တော် စာရေးဆရာကြီးများအား ဖိစီး နှိပ်စက်ခဲ့သည့် ကံကြမ္မာတကာတွင် အဆိုးဆုံးသော ကံကြမ္မာ ပေတည်း။ ဂေါ်ကီ သည် ပွန်ယလော့စကီကဲ့သို့ လူမြင်ကွင်းတွင် အရိုက်ခံခဲ့ရကာ လီဗီတော့ဘ် ကဲ့သို့ ဖွတ်ဖွတ်ကြေမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ကူစချက်စကီ သည် နီဗာမြစ်ကမ်းပေါ်တွင် ကမ်းနားကူလီ လုပ်ခဲ့ရသကဲ့သို့ သူ လည်း ဖော်လ်ဂါမြစ်ပေါ်တွင် ကမ်းနားကူလီ လုပ်ခဲ့ရသေး၏။

အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ဂေါ်ကီသည် အချိန်တန် အရွယ်ရောက် လူလားမြောက်လာလျှင်ပင် သူသည် ပထမဆုံး ထောင်ကျခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် သူတို့အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ် ထောင်ထဲတွင် အဆိုးဆုံး ဖြစ်နိုင်သည်ထက် ပို၍ ဆိုးသော အတွေ့အကြုံကို ပေးအပ်နိုင်သည်

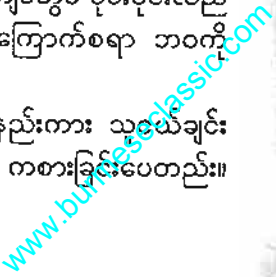
ဆင်ယိုနော့ပ် မုန့်ဖုတ်ဖိုတွင် 'ထောင်ကြမ်းပိုး' ဖြစ်ခဲ့ရသေး၏။

အသက် ၄ နှစ်အရွယ်တွင် ကာလဝမ်းရောဂါ၏ ဒဏ်ချုတ် ကို ခံလိုက်ရကာ ၆ နှစ်အရွယ်တွင် ကျောက်ရောဂါကို ကြုံလိုက် ရ၏။ ဖိနပ်ဆိုင်တွင် တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းသည့် သူငယ်ကလေး ဘဝနှင့် နေရစဉ် ကျွိုက်ကျွိုက်ဆူနေသည့် ဟင်းချိုရည် လောင်ခဲ့ဖူး ၏။ သူသည် ဆွေမျိုးမိဘနှင့် ဥမကွဲ သိုက်မပျက် နေရစဉ်နှင့် ကျောငြိ ကျိုးမတတ် အလုပ်လုပ်ပေးရသည့် ဆရာသခင်များ ထံတွင်လည်း အရိုက်အနှက်ခံခဲ့၏။ သူသည် ဆေးရုံသို့ရောက်ကာ သူ့ကိုယ်မှ ကျည်စရိတ်အဆန်ပေါင်း ၄၂ ဆန်ကို ဆရာဝန်နှင့် ခွဲစိတ်၍ ထုတ်ခဲ့ ရဖူး၏။ ထိုသို့ ကျီစရိတ်ဆန်များ ခွဲထုတ်ပြီးသည့်အခါကား ငါးများ တံနှင့် အချက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်နှက်ခံရပြီးနောက် ဖြစ်လေ၏။ တစ်ခါက တောလိုက်မုဆိုးတစ်ယောက်၏ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ခြင်း ကိုလည်း ခံခဲ့ရသေး၏။ သူသည် ကန္နီဗော့ကာရွာတွင် လူအုပ်ကြီး၏ ဝိုင်းဝန်း သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရကာ ဖောလ်ဂါမြစ်ပေါ်ရှိ ကရပ်စနီ ဝီဒို ရွာကလေးတွင် ကုလပ်တိုက ဝိုင်းဝန်းသတ်ဖြတ်သဖြင့် အနိုင်နိုင် ထွက်ပြေးခဲ့ရပေ၏။ တစ်ခါတွင်လည်း ဖောင်ဆွဲနေစဉ် ခြေချော် ကာ ရေထဲသို့ ကျသွားသဖြင့် အနာတရ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

အလွန်အကြူး နာမကျန်းခြင်း၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် လူများနှင့် ကံကြမ္မာဆိုးတို့သည် ဂေါ်ကီ၏ ပျိုမြစ်နုနယ်လှသော ဘဝတွင် မပါလျှင် မပြီးသည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိများ ဖြစ်ပေ၏။

သူသည် လူ့ဘဝက ရိုက်မောင်းပုတ်ခတ်၍ ကစားခြင်း ခံရသည့် ကလေးအရွယ်မှစ၍ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည် ရှိနေကြသော မိန်းမ၊ ယောက်ျားများ၏ ကြောက်စရာ ဘဝကို သိမြင်သဘောပေါက်ခဲ့ပေ၏။

သူငယ်စဉ်က အသည်းစွဲ ကစားနည်းကား သူငယ်ချင်း တစ်စုနှင့် ကျင်းနက်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ဝင်၍ ကစားခြင်းပေတည်း။

ကျင်းနက်ထဲတွင် ကလေးများသည် သစ်တုံးကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် သီချင်းဆိုကြ၏။ ဂေါ်ကီကား သူတို့တစ်တွေကို အသံတိုင်၍ ပေးသူ ဖြစ်လေသည်။ ဂေါ်ကီသည် အမြဲတမ်း ဝမ်းနည်းစရာ သီချင်းတွေကို ရွေး၍ ဆိုတတ်၏။ သူတို့တစ်တွေ ကျင်းထဲတွင် သီချင်းသံပြိုင်ဆိုသည့် အခါများ၌ လူများသည် ကျင်းနှုတ်ခမ်းတွင် တစုတဝေး ကြီးလာ၍ ကြည့်တတ်ကြ၏။ သူတို့ တစ်တွေ၏ သီချင်းများကား နားထောင်သူများကို ကြေကွဲလှိုက်လှဲ စေလေသည်။

ဤ မရေမရာ ခက်ခဲ၍ ပင်ပန်းနာကြည်းဖွယ် ကောင်း လှသည့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ခရီးနှင့်ခဲ့ရသည့် လူမမယ်ကလေး သည် နောင်အခါတွင် ဘဝ၏ အောက်ဆုံး အထပ်လွှာထဲ၌ အောက်ကျ နောက်ကျ ဖြစ်နေကြရသော ရုရှားပြည်သူများ၏ အဖြစ်အပျက် အမှန်ကို စာပေနယ်တစ်ခွင်သို့ တစ်သဝေမတိမ်း ပုဒ်မတစ်ခု မယ်မ်းရအောင် တင်ပြခဲ့ရုံမျှမက ပိုမိုကောင်းမွန်သည့် ဘဝကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည့် စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

ဂေါ်ကီ၏ ချိုးနှိမ်ဖျောက်ဖျက်၍မရသော သုခချမ်းသာကို ချင်ခြင်းဖြစ်သည့် စိတ်သည် အဘယ်မှ မြစ်ဖျားခံလေ သနည်း။

ဤအာသာငမ်းငမ်း ချင်ခြင်း ပြင်းလှသော စိတ်သည် စက္ကူကပ်သမားနှင့် သေတ္တာစပ်ဆရာဖြစ်သည့် ဂေါ်ကီ၏ အဖေ ဖြစ်သူ မက္ကဇင်းဆရာတီဗစ်ချ်ထံမှ အမွေရလိုက်သည် ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။ အရွယ်မတိုင်မီ ပိုးမွေးသလို မွေးရသည့် ကလေးအရွယ် ရောက်လျှင် ဤ 'ချင်ခြင်းစိတ်ဓာတ်' ကလေးကို သူ့အဘွား အာကူ လီနာ အိုင်ဗင်နီဗာက ခွဲကျွေးခဲ့ပေ၏။ နင်နီနီဂိုရော့ဒ်မြို့ရှိ အခန်း ကလေးအတွင်းတွင် နေရသည့် လူလေလူလွင့် ဘဝတွင်မူ ဤ

'ချင်ခြင်းဓာတ်'ကို စာအုပ်များမှ ရရှိခဲ့ပေ၏။ သို့သော် ဤ 'ချင်ခြင်း' သည် ဂေါ်ကီ၏ တစ်သက်တာ တွင် ကြာရှည်မြဲပါသလော။

“လူတစ်ယောက်ဟာ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုကို အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်နေစဉ်အခိုက်မှာ လူလောကမှ လုပ်ဖို့ အခွင့်ကြုံလာတိုင်း သူ့ရဲ့အစွမ်းကို ပြဖို့ အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ရှိကြတာပဲ” ဟု ဂေါ်ကီ၏ ပြဇာတ်ထဲတွင် ပါဝင်သည့် ဇာတ်ထောင်သူ အီဇားဂီလ်က ပြောဆိုခဲ့ပေသည်။

ဂေါ်ကီ၏ ရဲရင့်သောလုပ်ငန်းကား သူ့ကိုယ်တိုင် လှုပ်ရှား ရုန်းကန်ရသည့် သူ့ဘဝပေတည်း။

ထို့ကြောင့်ပင် သူသည် သူ့တွင် လေ့လာသင်ကြားလို စိတ် ပြင်းပျစွာ ထက်သန်နေသည့်အချိန် ဖြစ်သော်လည်း “လာ မယ့်ဘေး ပြေးတွေ့” ဆိုသည့်အတိုင်း ရောက်လာသည်တိုင်အောင် မဆိုင်းနိုင် ဘဲ ကျပန်းအလုပ်သမားနှင့် အိပ်ထဲတွင် ခြူးတစ်ပြားမှ မကပ်သည့် လူလေလူလွင့်ဘဝကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေ၏။

သူသွားလေရာရာ ရှည်လျားရှုပ်ထွေးလှသော လမ်းမ တကာတွင် ကံဆုံ၍ တြုံခဲ့သူများသည် တစ်နေ့တွင် သူ့ဝတ္ထုတို များ၊ ဝတ္ထုများနှင့် ပြဇာတ်ထဲများတွင် ဇာတ်ကောင်များ ဖြစ်လာ ရမည်ဟု သဘောပေါက်မိလေရကား ဂေါ်ကီသည် မမောနိုင် မပန်း နိုင် သားကောင်ကို အရပိုက်ရေးအတွက် ထက်ကြပ်မခွာ လိုက်သည့် မှုဆိုးပမာ လူတွေကို စူးစူးရှရှ လေ့လာရုံမျှသာမကဘဲ သူတို့ခြေရာ နောက်မှထပ်၍ သူတို့၏ ဘဝကို လက်ပွန်းတတီးပြေး၍ ဆုံခဲ့လေ ၏။

ဂေါ်ကီသည် ရုရှားတစ်ခွင်ကို ပြုပြင်အောင် လှည့်လည် စဉ်အခါက အိပ်မက်လို ညည်းငွေ ထိုင်းမှိုင်းစရာကောင်းသည့် တောမြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်သွားလေ၏။ သူသည် ညစ်ပတ်

ပေကျံလျက်ရှိသည့် တည်းခိုခန်းကလေးတွင် အံ့ဩ ထူးဆန်းစရာ ကောင်းသည့် ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် အိပ်မက်လို ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသည့် ထိုမြို့ကလေးနှင့် ရှေ့တွင် သူ ဆက်လက်သွားရမည့် ခရီးကိုပင် မေ့သွားကာ ထိုလူနောက်သို့ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် လိုက်မိကာ ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ခုသို့ လိုက်သွားမိပြီး ထိုမှတစ်ဖန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ မိအောင် နောက်မှ တကောက်ကောက်ပါ သွားသည်မှ နောက်ဆုံး သူ စိတ်ဝင်စားသူမှာ မြို့ငယ်ကလေးကဲ့သို့ပင် ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းကာ မိုက်ကြေး ခွဲစားသည့် လူမိုက်တစ်ယောက်မှန်း သိသည့်တိုင်အောင် ဖြစ်ပေ၏။

ဤလို အထင်နှင့် အမြင် ကွာခြားမိသဖြင့် တံလျှပ်ကို ရေထင်၍ ရွှေသမင်အလိုက်မှားသွားမိသော ကိန်းမျိုးကိုလည်း အဖန်တလဲလဲ ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေ၏။ သို့သော် ဤလိုသွားပြီးတိုင်း သွားပြီးတိုင်းပင် ဂေါ်ကီသည် ဗဟုသုတ မျိုးစေ့တစ်စေ့ ရလိုက်ကာ ထိုမျိုးစေ့ကလေးကို သိမ်းဆည်း သို့ဝှက်ထားခဲ့လေ၏။

ဂေါ်ကီသည် သူ၏ အရင့်အရင် စာရေးဆရာကြီးများက သူတို့ ဝတ္ထုများတွင် ဇာတ်လိုက်များအဖြစ် ရေးသား ထည့်သွင်းရန် တစ်ခါဖူးမျှ အိပ်မက် မမက်ဘူးခဲ့သည့် လူများကို သူ၏ ဝတ္ထုများထဲတွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ရုံမျှမက လွန်လေပြီးသော စာပေသမားများက ဥပက္ခာပြုခဲ့ကြသော လူများ၊ မြစ်များ၊ လမ်းမများနှင့် တေးချင်းများကိုလည်း ခရားစေတွင်းကျ သိရှိခဲ့ပေ၏။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တွင် ဂေါ်ကီသည် သူ့ဇာတ်လိုက်များမှ တစ်ဆင့် ပရိသတ်အား အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြခဲ့ဖူး၏။

“ရုရှားပြည်အကြောင်းကို ပြောရမယ်ဆိုရင် မျက်ခြည်ပြတ်လို့ မရပေဘူး၊ ရုရှားပြည်နယ်တိုင်းဟာ သူ့အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်နဲ့ သူ ရှိကြတာပဲ”

ဂေါ်ကီသည် မော်လ်ဒီဗီးယားရှိ မြက်ခင်းပြင်များ၊ ကာဇင်နယ်ရှိ သစ်တောများ၊ ယူကရိန်းနယ်ရှိ လမ်းမများနှင့် ကူဘန်နယ်ရှိ ကော့ဆက်အုပ်စုများကို စာဖတ်ပရိသတ်များ ရှေ့ဝယ် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ရေးခြယ်ပြခဲ့၏။ ဤသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့တွင် ဂေါ်ကီ ရွေးချယ်ပြသည့် ရှုခင်းများနှင့် မြင်ကွင်းများပေါ်တွင်ပင် ဂေါ်ကီသည် တစ်ခါက လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို ကျောမှဖိုး၍ တုတ်တစ်ချောင်းကို လက်တွင်စွဲကိုင်ကာ လေလွင့်ခဲ့ဖူးလေ၏။

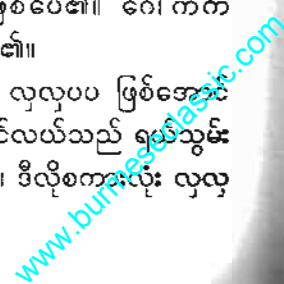
ဂေါ်ကီသည် သူ ရှာဖွေထားသည့် ဗဟုသုတတွေကို တစ်ပြုံကြီး ပြိုင်တူပေးဝေရန် ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားခဲ့ပေ။

ဂေါ်ကီသည် စောစီးစွာပင် ဂုဏ်သတင်း ကျော်စောမှုကို ရရှိခဲ့သော်လည်း အနုပညာရိပ်မြုံသို့ သွားရာလမ်းခရီးကား ရှည်ဝေး ကြန့်ကြာလှပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် အသက် ၁၀ နှစ် အရွယ်ကပင် နေ့စဉ် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို စတင်ရေးသားခဲ့လေရာ ထိုစာအုပ်သည် ဂေါ်ကီ၏ ပထမဆုံးစာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပြီး ထိုစာအုပ်ပင်လျှင် စာဖတ်သူတစ်ဦးတည်းအတွက် ရေးသားခဲ့သော စာအုပ်ဖြစ်ပေ၏။ ထိုတစ်ဦးတည်းသော စာဖတ်သူကား ဂေါ်ကီ ကိုယ်တိုင်ပင်တည်း။

ထို့နောက် ကာဇန်တွင် လူလားမြောက်လာသည့် အခါတွင် သူသည် ကဗျာများကို ရေးစပ်လေ၏။ ကဗျာများကား နံ့ချာလှပေ၏။ သူသည် စကားပြေကို ရေးသားရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချသည့်တိုင် နဘေထပ်များ၊ ကာရန်ထပ်များနှင့် သီချင်း စာသားများကို အနှုန်းအဖွဲ့မျိုးဖြင့် ရေးသားလျက်ရှိဆဲပင် ဖြစ်ပေ၏။ ဂေါ်ကီက တစ်ခါတွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြောဖူးပေ၏။

“အများအားဖြင့်တော့ ကျုပ်ဟာ လှလှပပ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး ရေးလေ့ရှိတယ်၊ ဥပမာ... ပင်လယ်သည် ရပ်သွမ်းသွေးလျက်ရှိသည်” လို့ ကျုပ်ရေးခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီလိုစကားလုံး လှလှ

လေးတွေဟာ ကောင်းတယ်လို့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကာလ အတန်ကြာ အထိ ရိုးရိုးသားသား ထင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီလိုစာသား လှလှလေးတွေကို ရှာနေရတာနဲ့ ကျုပ်ဟာ နေရာအထားအသိုမှာ ကိုယ့်ဇာတ်လိုက် တွေကိုလည်း အပြောမှားစေပြီး တကယ် တိကျမှန်ကန်တဲ့ အဓိပ္ပာယ် နဲ့ လွဲခဲ့ရတယ်”

ဂေါ်ကီ ကြည့်ညှိလေးစားသည့် စာရေးဆရာကြီး နှစ်ဦး ဖြစ်သော တော်လ်စတိုင်းနှင့် ချက်ကော့ပ်တို့သည် ဤအချက်ကို စာရေးဆရာလေး ဂေါ်ကီအား ညွှန်ပြခဲ့ဖူး၏။

တော်လ်စတိုင်းသည် ဂေါ်ကီ၏ ဝတ္ထုဖြစ်သော '၂၆ ယောက် နှင့် မိန်းမပျို' ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးနောက် “မင်းဝတ္ထုထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ မီးဖိုဟာ ရှိရိုးရှိစဉ်မဟုတ်ဘူး” ဟု ဝေဖန်ခဲ့ဖူး၏။ ဂေါ်ကီ၏ ဝတ္ထုထဲတွင် အလုပ်သမားများသည် မီးဖိုထဲမှ မီးရောင်တို့ဖြင့် ထိန်းထိန်းညှိညှိ တောက်ပြောင်လျက်ရှိကြသည် ဟု ဆိုသော်လည်း ဂေါ်ကီရေးထားသည့်အတိုင်းသာ ယူရလျှင် အလုပ်သမားတို့ နေသည့်နေရာနှင့် မီးဖိုသည် ကွာလှမ်းလျက်ရှိကာ မီးရောင် ညှိညှိထိန်းထိန်း ဟပ်နိုင်သည့်နေရာတွင် မရှိပေ။

ထို့ပြင် ချက်ကော့ပ်ကလည်း ဂေါ်ကီ၏ ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်လိုက် မ တစ်ယောက်ကိုလည်း အောက်ပါအတိုင်း ဝေဖန်ထားလေ၏။

“ဒီဝတ္ထုမှာ ခင်ဗျားဟာ ဇာတ်လိုက်ကို နားရွက် သုံးခု တပ်ပေးထားတယ်။ နားရွက်တစ်ဖက်ဟာ သူ့ရဲ့မေးပေါ်မှာ တပ်ထားတယ်။ ကြည့်စမ်းပါဦး” ဟု ဝေဖန်ခဲ့လေသည်။

ဤအချက်များကား ရိုးရိုးနှင့် ရှင်းရှင်းကလေးရေးရန် ဂေါ်ကီ တွင် လိုနေသည့်အချက်ကို အသေးစိတ် ဝေဖန်ထားခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ အနုပညာသည် တစ်ယောက်အဖို့ လုံးဝညံ့ တိကျပြတ်သားခြင်းနှင့် ရိုးသားမှန်ကန်ခြင်းသည် အဘယ်မျှ ခက်ခဲ၍ အဘယ်မျှ လိုလားအပ် သည်ကို ဂေါ်ကီသည် တစ်မိမ့်မိမ့်တွေး၍ သဘောပေါက်လာပေ၏။

ဂေါ်ကီ၏ အစောဆုံးဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည့် 'မာလ်တ' ဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဝေဖန်ခဲ့ဖူးပေ၏။

“ဒီဝတ္ထုရဲ့အစမှာ 'ပင်လယ်သည် ရယ်လျက်ရှိသည်' လို့ နေ ပြီး ငုံးတိတိကြီး ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်”။ ဒီလို ငုံးတိတိကြီး ဝါကျ ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တာဟာ တကယ် သရုပ်ပေါ်ပြီး ကောင်းတယ်လို့ ထင်သလား၊ အမှန်မကောင်းဘူးဗျ။ ဝါကျကို ဒီလို ဖြတ်ပစ်လိုက် တာဟာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ကူးကို ဖမ်းဆုပ် မကိုင်နိုင် လို့ပဲ။ ပင်လယ်ရယ်လျက်ရှိသည်လို့ ဆိုကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လိုနေမလဲ၊ ပင်လယ်ဟာ မငိုလည်း မငိုဘူး၊ မရယ်လည်း မရယ်ပါဘူး ဘာကြောင့် လဲ ဆိုတော့ သက်ရှိအရာမှ မဟုတ်ဘဲ သက်မဲ့အရာ ဖြစ်နေတာကိုး။ ပင်လယ်ဟာ အော်မြည်တယ်၊ အရောင်ဖြာတယ်၊ အရောင်လက် တယ်လို့သာ သုံးလို့ရတော့မပေါ့။ ဥပမာ တော်လ်စတိုင်းရေးတာကို ကြည့်စမ်း နေထွက်လာတယ်။ ငှက်တွေ မြည်ကျူးကြတယ်လို့သာ ရေးတယ်၊ ဘယ်သူမှ မငိုကြွေးကြ မရယ်ကြပါဘူး။ အဲဒါဟာ အနုပညာမှာ အရေးအကြီးဆုံးအချက်ပဲ ဒီအချက်ဟာ ဘာလဲ ဆိုရင် ရိုးသားမှန်ကန်မှုပဲ”

ဤသို့ လွယ်ကူရှင်းလင်းစွာရေးရန် အခက်တကု အခက်ဆုံး ဖြစ်သည့် အနုပညာကို ဂေါ်ကီသည် ကြိုးကုတ်စွာ ရှာမှီးခဲ့ပေ၏။ သူသည် အခြားစာအုပ်များမှ လည်းကောင်း၊ ဘာသာ ဝေါဟာရကို တီထွင်သူ များဖြစ်သော ပြည်သူလူထုများထံမှ လည်းကောင်း သင်ကြားခဲ့ပေ၏။ သူသည် သူ၏ အသည်းစွဲ စာရေးဆရာကြီးများ ဖြစ်သော တော်လ်စတိုင်း၊ ဖလောဘေးချက်၊ ကော့ဒစ်ကင်းနှင့် လက်စကော့ပ်တို့၏ စာကြီးပေကြီးများကို အဖန်ဖန် အလဲလဲ ဖတ်ရှုရုံမျှမက သူ နေထိုင်ခဲ့သည့် လူများဖြစ်သော အလုပ်သမား များ၊ ဈေးသည်များ၊ စစ်သားများ၊ ဖောင်ဆွဲသမားများ၊ ဇာတ် သဘင်သည်များ၊ မုန့်ဖုတ်သမားများ၊ သံပြိုင်သီချင်း ဆိုသူများနှင့်

သင်္ဘောသားများ သုံးစွဲကြသော အစပ်အဟပ် တည်သလို သုံးစွဲလေ့ရှိသည့် စကားလုံးအရိုင်းထည်များကိုလည်း အာရုံစူးစိုက်၍ လေ့လာမှတ်သားပေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် အလှအပတရား၊ ရိုးသားမှုနှင့် သစ္စာတရားတို့သည် ခွဲခွာ၍ မရအောင် ဂဟေဆက်ကာ အလှအပတရားသည် ရိုးသားမှု၊ ရိုးသားမှုသည် သစ္စာတရားအဖြစ် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်နေအောင် ခံစားတတ်သည့်အခါတွင် ဂေါ်ကီသည် အနုပညာ၏ မြင့်မားသော အဆင့်အတန်းသို့ ရောက်ရှိ လာလေ၏။

သူသည် မျက်နှာထားအသွင် အပြင်များကို လည်းကောင်း၊ မြစ်များကို လည်းကောင်း၊ အိမ်များကို လည်းကောင်း၊ မိုးကောင်းကင် ဝဋ္ဋာပြင်ကို လည်းကောင်း၊ တောရိပ်မြိုင်ခြေများကို လည်းကောင်း၊ စာဖတ်သူတို့၏ စိတ်ထဲတွင် ကျောက်မျက်ရွဲလေးတွေ စီခြယ်ကာ ထွင်းလုပ် ခပ်နှိပ်ထားသကဲ့သို့ စွဲ၍ ကျန်ရစ်လောက်အောင် စာပန်းချီများကို ရေးဆွဲလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဥယျာဉ်ထဲရှိ အခိုင်လိုက် အပြွတ်လိုက်သီးနေသည့် အသီးအပွင့် မျက်ရွဲရတနာတို့ကို ဝေဝေဆာဆာ ဆင်ယင်ထားသော ချယ်ရီပင်ရိပ်များအောက်တွင် ထိုင်လျက် ရှိသည်။ ညနေခင်းဖြစ်၍ အပူရှိန်သည် တငွေ့ငွေ့ လွင့်ပါးလျက်ရှိကာ လာတော့မည့် လေပြင်းမုန်တိုင်းကို ကြိုလျက်ရှိသည်။ မှန်ပြာသော တိမ်တိုက်တို့သည် နွားနို့နှစ်ရောင် ကောင်းကင်ဝယ် လွင့်ပါလျက် ရှိကြသည်။ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်တို့သည် ဥယျာဉ်ထဲတွင် ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ကာထားကြသည်။ သစ်ပင်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် တွဲလွဲချိတ်လျက် ရှိသော သစ်ရွက်တို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ပင် ကောင်းသေးတော့သည်” ဟု ဂေါ်ကီက သူ၏ စာတစ်ပုဒ်တွင် ဤသို့ စာပန်းချီ ခြယ်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ဂေါ်ကီသည် စာရေးဆရာ တစ်ယောက်၏ စူးရှ ထက်မြက်

သော မျက်လုံးများဖြင့် အသွေးအရောင်များ၏ အလှအပဆုံး အရိပ်ကို လေ့လာကြည့်ရှုတတ်သည်။ ထိုလေ့လာမှုဖြင့် ရရှိလာအပ်သော အမြဲတေကို သူ၏ ဉာဏ်တွင်းတွင် သို့မိုး သိမ်းဆည်းထားတတ်သည်။

ဂေါ်ကီအား ကလေးဘဝကပင်လျှင် သူ့မှတ်ဉာဏ် ကောင်းပုံကို ကြည့်၍ အံ့ဩကြရသည်။ သူ့အဘိုးကမူ ဂေါ်ကီအား “သင်မှတ်ဉာဏ်” ရှိသည်ဟု ပြောဖူး၏။ တစ်ခါက ဂေါ်ကီသည် ယက်ဗရီအင်နော့ပုံအမည်ရှိ ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ထံ တွင် သြစတြေးလျပြည် မြေပုံတစ်ပုံကို တွေ့ဖူး၏။ ဂေါ်ကီသည် မြေပုံကိုယူ၍ သေချာစွာ ကြည့်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင်ကား ဂေါ်ကီသည် မြေပုံပေါ်ရှိ ကျွန်းများ၊ မြစ်များ၊ တောင်တန်းများနှင့် မြို့များကို အလွတ်မှတ်မိပြီးသား ဖြစ်လျက်ရှိပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည့် အခါ သူ၏ မှတ်ဉာဏ်သည် သြစတြေးလျပြည်ကိုသာမကဘဲ ရုရှားတစ်ပြည်လုံးရှိ ဇော်လ်ဂါမြစ်ပေါ်ရှိ လူတို့၏ အခြေအနေများ၊ ကော့ကေးရှားနှင့် ကရိုင်းမီးယားရှိ တောင်တန်းနယ်များ၊ တစ်ပြည်လုံးရှိ မရေမတွက်နိုင်သော မြို့များ၊ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သော မတရားမှုများနှင့် ပြော မပြနိုင်လောက်အောင် နာကြည်းပြင်းပြလှသည့် ဝေဒနာများကိုပါ မှတ်မိလေ၏။

အနုပညာဇာတ်ရုံတွင် ‘အောက်ဆုံးအလွှာ’ အတွက် အခမ်းအနား ပြင်ဆင်နေစဉ် ဇာတ်ရုံပြင်ဆင်သူနှင့် ပန်းချီဆရာသည် ဆင်းရဲသား အိမ်တန်းလျား တစ်အိမ်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် လိုလာလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် သူတို့အား ဆင်းရဲသားတန်းလျားမှာ နေအခါပင် အလင်းရောင် တစ်စက်မှမဝင်ဘဲ မှောင်အတိကျနေသဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ရှင်းပြလေ၏။

ဂေါ်ကီကား မှတ်တမ်းမတင်၍ မဖြစ်သည့် ပြည်သူ

လူထုများ၏ မည်းမှောင်ခြောက်သွေ့သော ဘဝကို ပထမဆုံး ပြန်လည် ပြောပြသူ ဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီ၏ လူလေလူလွင့်များ၏ ဘဝကား ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော်လည်း ထိုထက်ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့် ဖွယ် ဘဝများကား ဂေါ်ကီရေးခြယ်ပြသည့် မောဟကြီးသူ လူ့အန္တ များ၏ ဘဝပင် ဖြစ်လေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ကျောင်းနေစဉ် တတိယတန်းတွင် သမ္မာကျမ်းစာ အုပ်တစ်အုပ်၊ ကရိုင့်လော့ဗ်၏ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင် စာအုပ်နှင့် လက်မှတ် များရရှိပေ၏။

လက်မှတ်ပေါ်၌မူကား ‘ကူနာဗီနီ * အရပ်ရှိ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝက်ခြံသို့’ ဟု လက်မှတ်ရေးထိုးထားပေ၏။ ထိုစဉ်က ဂေါ်ကီသည် အသက် ၁၀ နှစ်မျှသာ ရှိပေသေး၏။ သို့ရာတွင် ကူနာဗီနီ ရပ်ကွက် ရှိ လူများ၏ ဆင်းရဲယိုယွင်းလှသည့် ဘဝကို ဂေါ်ကီသည် ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင်ဖြင့် တွေ့ကြုံပြီးဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီ၏ ဝတ္ထုတိုများ၊ ဝတ္ထုရှည်များနှင့် ပြဇာတ်များကို ဤယေဘုယျ ခေါင်းစဉ်ဖြစ်သော ‘ကူနာဗီနီရှိ ကျွန်ုပ်တို့ ဝက်ခြံ’ဟု မှည့်ခေါ်သင့်ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဟူမူကား ကူနာဗီနီ ရပ်ကွက် တွင် သာလျှင်မက လူ့ဘဝသည် တွေ့ကြုံဆုံးစည်းလာသည့် အခါတိုင်း အချိန်တိုင်းမှာပင် ရှုပ်ထွေးပွေလီသည့်အဖြစ်နှင့် တွေ့ရသောကြောင့် ပေတည်း။

သူသည် အရွယ်မတိုင်မီ သတ်ပုံကိုဖတ်၍ စာကျက်နေရ သည့် အချိန်တုန်းကပင်လျှင် စာပေရည်ရွယ်ချက်တွင် ခိုင်မြဲစွာ ယုံကြည်မိခဲ့လေ၏။

* ကူနာဗီနီကား... နင်နီနီဂိုရော့ဒ်ရှိ ဧကတ်တန်းစားများ နေထိုင်သော ရပ်ကွက် ဖြစ်သည်။

တစ်ခါက ကာတန်မြို့တွင်ရှိစဉ် ဂေါ်ကီသည် ရိုတ်စပီးယား ၏ စာပေနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် ဟောပြောပွဲတစ်ခုသို့ တက်ရောက်ခဲ့ဖူး ၏။

“စာပေရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ရည်ရွယ်ချက်ဟာ လူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကြည်နူးတိမ်းညွတ်လာစေဖို့ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ဟောပြောသူက ဌာနိကရိုဏ်းကျကျ ရွတ်ပြလေသည်။

သို့သော် ထိုစဉ်က မုန့်ဖုတ်သမားလေးမျှသာ ဖြစ်သည့် ဂေါ်ကီသည် ဤအချက်ကို စိုးစဉ်းမျှ သဘောမတွေ့ခဲ့ပေ။ သူသည် တရားဟောဆရာ၏ စာပုဒ်ကို နေ့စဉ်မှတ်တမ်းထဲတွင် သူ၏ မှတ်ချက် နှင့်အတူ ရေး၍ ထားလေသည်။ သူ၏ မှတ်ချက်တွင် ပါဝင်သည့် စာကား “ဤပြောဟောချက်သည် လိမ်လည်ချက်မျှသာ ဖြစ်သည်” ဟူသတည်း။

ဂေါ်ကီအဖို့မူ စာပေသည် ကြီးမြတ်သော ရည်ရွယ်ချက်ကို ဆောင်လျက် ရှိရုံမျှမက စာပေသည် လူတွေအား ကြည်နူးတိမ်းညွတ် ၍ နှစ်သိမ့်ထားရန်မဟုတ်ဘဲ လူတွေ၏ စိတ်ဓာတ်ကို တက်ကြွလာ အောင် နှိုးဆွပေးရန်ဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် နင်နီနီဂိုရော့ဒ်မြို့တွင် နေထိုင်ကာ စာရေး ဆရာ ပေါက်စကလေးအဖြစ် စာပေလာကသို့ ဝင်ရောက်လာသည့် အချိန်ဖြစ်သော တော်လှန်ရေးမတိုင်မီ နှစ်များတုန်းက အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတစ်ယောက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မျိုးဖြင့် ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ထား ကာ နီရဲသော ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ဆောင်းထားသည့် အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်ကို နင်နီနီဂိုရော့ဒ်မြို့ရှိ လမ်းမပေါ်တွင် ကစားလျက် ရှိသော ကလေးများ အားလုံးလောက်ကပင် ခင်မင်တွယ်တာကြ၏။ ထိုသူကား ဂေါ်ကီအိမ်သို့ ခဏ အလည်လာလေ့ရှိပေ၏။ အဆိုတော် ချာလီယာပင် ဆိုသူ ဂေါ်ကီ အိမ်သို့ ရောက်လျှင် များပြားလှသော လူတန်းကြီးသည် အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်တွင် တန့်ရပ်ကာ သူ၏ တေးသံ

ကို နားထောင်တတ်ကြလေရာ ဂေါ်ကိုအိမ်ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်နေသည့် ပုလိပ်များကလည်း ရိပ်မိကြလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ကာဇန်တွင်နေသည့် အတောအတွင်းမှာ ပင် အဆိုကျော် ချာလီယာပင်နှင့် ရင်းနှီးခဲ့လေ၏။ မုန့်ဖုတ်သမား ဂေါ်ကီနှင့် ထိုစဉ်က ကျောက်ထုသမား ချာလီယာပင်တို့သည် တစ်နေ့တွင် သူတို့မြို့ရှိ ဇာတ်ရုံ၌ သံပြိုင်သီချင်း တိုင်ပေးသူ အလုပ် ကလေး ရပါမည့်အကြောင်းသွား၍ အလုပ်လျှောက်ကြလေသည်။ ဂေါ်ကီမှာ အရွေးခံရသော်လည်း ချာလီယာပင်မှာ အသံမရှိဟု ဆိုကာ ပယ်ချခြင်းခံရလေ၏။

၁၉၀၈ ခု ချာလီယာပင်အား ဂုဏ်ပြုချီးကျူးသည့် အထိမ်းအမှတ်နေ့တွင် ဂေါ်ကီသည် ရဲရဲတောက် စကားများကို ပြောကြားလေသည်။

“ချာလီယာပင်ဟာ ပါရမီရှင်တစ်ဦးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား သီချင်းတွေဟာ ရွှေချထားတဲ့ မုန့်နန်းဆောင်ထဲမှာ နေကြတဲ့ ဇာမိုဗိုရက်ချို ကုန်သည်ကြီးများရဲ့ ဇနီးတွေအတွက် ဖြေဖျော်တဲ့ သီချင်းတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ တေးဂီတနဲ့ အဖိနှိပ်ခံရသူတွေ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှတဲ့ဘဝကို ကျရောက်နေကြတဲ့ လူတွေ ရဲ့ စိတ်ကို တက်ကြွလာအောင် ဆွပေးလိုက်စမ်းပါ။ ဒါမှသာ ခင်ဗျားဟာ အမှန်တကယ် ကြီးကျယ်တဲ့ ဂီတသမားတစ်ဦး ဖြစ်မှာပဲ”

ချာလီယာပင်သည် ဤ ဂေါ်ကီ၏ အကြံပေးချက်ကို မလိုက်နာခဲ့ပေ။ ‘ရွှေချထားသည့် မုန့်နန်းဆောင်’ တွင်းတွင် တော်လှန်ရေးကြီး ပေါက်ကွဲလာသည့်အခါတွင်မူ ချာလီယာပင် သည် သူ မွေးဖွားကျက်စားခဲ့သည့် ပြည်သူလူထုများအား သစ္စာ ဖောက်ကာ ရုရှားပြည်မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ချာလီယာပင်၏ သီချင်းများကို ပြည်သူ

လူထုများထံ ရောက်အောင် လှုံ့ဆော်ပေးခဲ့ပေ၏။ ပြည်သူလူထု များက ကမ္ဘာ့ရာဇဝင်တွင် အကြီးကျယ်ဆုံးသော တော်လှန်ရေးကြီး ကို အောင်ပွဲခံခဲ့ကာ လူနေမှုစနစ်သစ်တစ်ရပ်ကို ကြိုးပမ်း ထူထောင် လျက်ရှိသည့်အခါတွင်မူ ဂေါ်ကီသည် ချာလီယာပင်၏ သီချင်း ကိုသာ ပြည်သူလူထုများလက်သို့ ရောက်အောင် လှုံ့ဆော်ရုံမျှမက ဘဲ တိုက်ခိုက်ရေးသမားတစ်ယောက်၏ စွမ်းပကားသတ္တိ၊ ဗိသုကာ တစ်ယောက်၏ ရွှေဆောင်မှုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ခေတ်တွင် ပညာအတတ်ကျွမ်းဆုံး သုခမိန့်တစ်ယောက်၏ သင်ကြားလေ့လာမှု နည်းနာကိုပါ ပြည်သူလက်သို့ ရောက်အောင် ဝေငှခဲ့ပေသည်။

ဂေါ်ကီ တစ်သက်တာ၏ နောက်ပိုင်း ၁၀ နှစ် အတွက် ရေးရမည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိကား စာရေးဆရာတစ်ဦး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ သက်သက်မျှသာမဟုတ်တော့ဘဲ ထင်ရှားသော ဆိုဗီယက်ပြည်သား အနေဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ စာပေလောက၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ယဉ်ကျေးမှုအတွက် တိုက်ခိုက် သူအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာ့ထိပ်သီး ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရင်ပေါင်တန်း လျက်ရှိသည့် တော်လှန်ရေးသမားအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ထိုးထွင်း ဖန်တီးသော ပါရမီဖြင့် လူ့ဘဝ၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်သူများနှင့် ပခုံးခြင်းယှဉ်လျက်ရှိသူအဖြစ် လည်းကောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးသား ရမည်သာ ဖြစ်၏။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ ဘဝနှင့် ဂေါ်ကီ ရေးသားလိုက် သည့် စာနှစ်စောင်ကို အောက်တွင် ဖော်ပြလိုက်ပေ၏။ တစ် စောင်မှာ တော်လှန်ရေးမတိုင်မီက ရုရှားဘာသာတွင် ပါသည့် ‘ယတ်’ ဆို သော အက္ခရာကို ရေးသားထားခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစာကို ကတ်ပုရီ ကျွန်းတွင် နေ့စဉ်ရေးသားပြီး ‘မြူးတူးပျော်ပါးသော ကလေးချား၏ ကျောင်းသို့’ ဟူ၍ ခေါင်းကပ်ထားသော ဘာကူမြို့ရှိ ပုလိပ်တန်း ကျောင်းလေးတစ်ကျောင်းသို့ပေးသော စာဖြစ်၏။

“မင်းတို့ဆီက စာကိုရတော့ ငါဟာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိတယ်ကွဲ့”။ ရေထဲက ငါးကလေးတွေကတောင် ငါ့ကို တက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တာ ဘာပြုလို့ပါလိမ့် ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ရေထဲက ခေါင်းကလေးပဲ ပေါ်လာကြတယ်။ ငါကလည်း ဟိုဘက် ပင်လယ်ကမ်းမှာ ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ လူတွေ နေတဲ့ အကြောင်းကို တရားဟောလိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့ မင်းတို့တစ်တွေ ဟာ ခုငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ပဲ ရှိကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့တစ်တွေ ကြီးပြင်းလာကြရင် ဘယ်လောက်တော်တဲ့ ကလေးတွေ ဖြစ်လာမယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ငါးကလေးတွေ ရှေ့မှာ ကြွားပြီးတော့မှ ဒါကို သဘောကျတယ်လို့ ရယ်တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်”

“ဒီတစ်ခါတော့ မင်းတို့ဆီကို ရေးစာဟာ လက်နှိပ်စက် ပေါ်မှာ ရိုက်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် အငြိုးမှန်း ခေါင်းမှန်းမသိ ဖတ်မရဘူး လို့ ပြောနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မင်းတို့ရော စာရေးရင် ဘယ်လို ရေးကြသလဲ၊ နေကြပါဦးကွယ်၊ နောင် အနှစ် ၂၀ လောက် ရှိရင် တော့ မင်းတို့ အခု သုံးနေတဲ့ အင်မတန် အမှတ်ရခက်တဲ့ အက္ခရာ တွေကို ပယ်ပစ်ပြီး လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့ အက္ခရာ တွေကို အသုံးပြုပြီး စာရေးရမှာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဥပမာ အားဖြင့် လိပ်ခွဲရယ်၊ ပျင်းရိတာရယ်၊ ဒါဒင်ရယ်၊ မျက်မှန်ရယ်၊ အဲဒါတွေကို ဘယ်လို ခေါ်မှန်းမသိဘူးကွဲ့။ အထူးသဖြင့် ‘ယပ်’* ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သုံးရင် ပိုပြီး အခက်အခဲတွေ့ရတယ်။ ဒီစကားလုံးဟာ ငါ့ကို အမြဲတမ်း စိတ်ညစ်အောင်လုပ်တယ်။ ဒီစကားလုံးကို ရေးမယ် ကြံစည်တိုင်း ငါဟာ အသက် ၄၀ အရွယ် မဟုတ်ဘဲ အသက် ၄ နှစ် အရွယ်ကလေး ပြန်ဖြစ်သွားသလားတောင် အောက်မေ့သွားတယ်”

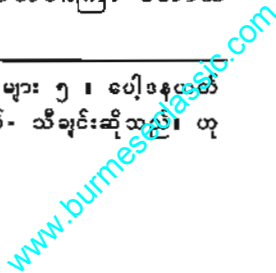
* ယပ် - ရုရှား ရှေးဟောင်း ဘာသာတွင် တေရသမ အက္ခရာဖြစ်၍ တလေး များအဖို့ ‘အီး’ ဆိုသော စာလုံးဖြင့် အသံထွက် ထပ်တူ ဖြစ်နေသဖြင့် အခက်အခဲတွေ့ရသည်။ ထိုအက္ခရာကို တော်လှန်ရေး အပြီးတွင် ဖျတ်လိုက်တာ အက္ခရာသစ်ကို တီထွင်လေသည်။ (ပြန်ဆိုသူ)

“ပြီးတော့... ‘ပြတ်’၊ ‘ပေါဒနယတ်’၊ ‘ပွန်ယတ်’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေမှာလည်း ‘ဒီယတ်’ ဆိုတဲ့ ကာရန်ကြောင့် ငါတော့ ရေးသာ ရေးရတယ် စိတ်ထဲမှာ မှားမှား မှားမလားလို့ တထိတ်ထိတ် ပဲ၊ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ‘ပြတ်’* ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ရေးရင် ဒီကာရန် ကြောင့် ‘ပြတ်’ လို့ မရေးတော့ဘဲ ‘ပက်’လို့ ရေးချလိုက်တာပဲ”

“မင်းတို့ကို ငါ သိပ်တွေ့ချင်တာပဲကွယ်၊ မင်းတို့နဲ့ တွေ့ပြီး ကစားရရင် ဘယ်လောက်ပျော်မလဲ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ကို ရယ်ခွင့် ဖွယ် ပုံတိုပတ်စလေးတွေ ပြောရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”။ ငါဟာ အသက်ကြီးပြီး အရွယ်လေး ထောက်လာပေမဲ့ သိပ်တော့ ဉာဏ်မထိုင်းသေးပါဘူးကွဲ့၊ ပြီးတော့ ငါးလေးတွေဟာ အစာတပ် ထားတဲ့ ငါးမျှားချိတ်ကလေးမှာ လာပြီး ဟပ်ပုံကလေးကိုလည်း မင်းတို့ကို ပြချင်လှသကွယ်၊ ငါတော့ ကလေးတွေနဲ့ ကစားရတာ အင်မတန် ပျော်တာပဲ၊ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့ ဝါသနာပဲ၊ ငါ ၁၀ နှစ် လောက် တုန်းကဆိုရင် ငါ့ညီလေးကို ငါက ထိန်းရတယ်၊ ခုတော့ သေရှာပါပြီ။ နောက် တခြားကလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ထိန်းခဲ့ရတယ်။ အဲ အသက် ၂၀ လောက်ကျတော့ ငါတို့ လမ်းထဲမှာနေတဲ့ ကလေးတွေ နဲ့ အတူလျှောက်လည်ပြီး တနင်္ဂနွေနေ့များဆိုရင် မနက်ကစပြီး ညနေ မိုးချုပ်အထိ လျှောက်လည်ကြတာပဲ”

“ဒီလို လျှောက်လည်ရတာဟာ အင်မတန် ပျော်စရာ ကောင်းတယ်ကွဲ့၊ သိလား၊ ငါနဲ့အတူ ၄ နှစ်ကနေ ၁၀ နှစ်ကြား လောက်ရှိတဲ့ကလေးပေါင်း ၆၀ လောက်ဟာ ခြေထောက်တွေ တောင့်ပြီး ညောင်းနေတဲ့အထိ တပျော်တပါးကြီး တောထဲ လျှောက်လည်ကြတာပဲ”

* ရုရှားစကားတွင် ‘ပြတ်’ ဟူသော အဓိပ္ပာယ်များ ၅ ၊ ပေါဒနယတ် မြင့်တင်သည်။ ပွန်ယတ်- နားလည်သည်။ ပက်- သိချင်းဆိုသည်။ ဟု အဓိပ္ပာယ် ရသည်။ (ပြန်ဆိုသူ)

“ဒါပေမဲ့ ငါက ဒီလိုညောင်းပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်တဲ့ ကလေးတွေအတွက် ဇေနဉာဏ်နဲ့ လုပ်လိုက်တယ်။ ဘယ်လိုလဲ ဆိုရင် ငါ့မှာ ပခုံးသိုင်းကြိုးပါတဲ့ ကုလားထိုင်လေးရှိတယ်။ အဲဒီ ကုလားထိုင်လေးကို ပခုံးမှာသိုင်း လမ်း မလျှောက်နိုင်တဲ့ ကလေး တွေ ကုလားထိုင်ပေါ် ပိုးပြီး လယ်ကွင်းတွေထဲက ဖြတ်ပြီးတော့ အိမ်ဘက်ကို ပြန်လာကြတာပဲ။ အို အဲဒီတုန်းကတော့ကွယ် အံ့ဩ စရာ၊ ပျော်စရာ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“တကယ်ပဲ အဲဒီအချိန်ဟာ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်း တဲ့ အချိန်ပဲ။ ငါတော့ အဲဒီအချိန်ကလေးကို ပြန်တွေးပြီး ကြည်နူး မိတယ်။ အဲဒီနောက် ငါလည်း စာရေးဆရာ ဖြစ်လာတာပဲ။ စာရေးဆရာအလုပ်ဟာ တကယ်ခက်တဲ့ အလုပ်ဖြစ်ပေမဲ့ ငါတော့ ဒီအလုပ်ကို တော်တော်နှစ်သက်တာပဲ”

ဓုတိယစာမှာ ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်တွင် ရေးသားသည့်စာ ဖြစ် ပြီး သူ၏ အမည်ကိုခွဲ၍ မှည့်ခေါ်ထားသည်။ အာကတ်မြို့ရှိ ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှ ကျောင်းသားများထံ ရေးသောစာ ဖြစ်ပေ ၏။

“ရဲဘော် ဘာဆော့ဗ်... ငါ့ဆီလာပြီးတော့ အရှေ့ ဆိုက်ဗေးရီးယားမှာ အသစ်ဆောက်တဲ့ ကျောင်းတွေ ဘယ်လောက် ခမ်းနား ကြီးကျယ်ကြောင်း မင်းတို့ စာတွေ ဘယ်လောက် တိုးတက် နေတဲ့ အကြောင်းနဲ့ မင်းတို့အထဲမှာ ဘယ်လောက် အရည်အချင်း နှင့် ပြည့်ဝတဲ့ ကလေးတွေရှိတဲ့အကြောင်းပြောပြတယ်”

“မင်းတို့တစ်တွေ ဒီလို အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်နေတယ်လို့ ကြားရတော့ ငါ တော်တော် ဝမ်းသာမိတယ်။ အမှန်ကတော့ ကြားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်သင့်တာပဲကွဲ့။ မင်းတို့တစ်တွေဟာ လောက ဓာတ် ပညာကို မြတ်နိုးရမယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ လောကမှာ လောကဓာတ်ပညာထက် ပိုမိုစွမ်းအားနဲ့ ပြည့်စုံပြီး ပိုမို ကောင်းမွန်

တဲ့ လက်နက်မရှိလို့ဘဲ။ ငါတို့ကမ္ဘာကြီးမှာရှိတဲ့ လုပ်သား လူထုတွေ ဟာ စာမတတ်မှု၊ အသိဉာဏ် ခေါင်းပါးမှုတွေကြောင့် ပြောမပြန်နိုင် လောက်အောင်ရှိတဲ့ ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုတွေကို ခံစားနေကြရတယ်။ မင်းတို့ရဲ့ အဘိုးတွေ၊ အဖေတွေက မင်းတို့ရဲ့ရှေ့မှာ လောကဓာတ် ပညာကို ရှေ့ရှုတဲ့ လမ်းကြီးကို ခင်းပေးခဲ့ပြီးပြီ။ မင်းတို့အဖို့ မင်းတို့ အဘိုးတွေ၊ အဖေတွေ စခင်းခဲ့တဲ့လမ်းကြီးကို ပြန်ခင်းဖို့ တာဝန် ကျနေပြီ။ ၁၈ နှစ် အတောအတွင်း ရဲရင့်တဲ့ ကြိုးပမ်းမှုတွေ၊ ဂုဏ်ပြောင်တဲ့ အားထုတ်မှုတွေက တိုင်းပြည်ရဲ့ ဗိသုကာတွေဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းမဲ့တွေဟာ လောကဓာတ်ပညာရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဘယ်လောက် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တယ် ဆိုတာကို ပြခဲ့တဲ့ မှတ်ကျောက်တွေပဲ”

“ငါတို့တိုင်းပြည်မှာ ဆရာဝန်တွေ၊ အင်ဂျင်နီယာတွေ ကျောင်းဆရာတွေ၊ ဂီတသမားတွေ၊ သဘင်သည်တွေ၊ ကဗျာဆရာ တွေ၊ စာရေးဆရာတွေ စတဲ့ မဟာပထဝီမြေအောက်မှာ သိုမှီးထား တဲ့ ဥစ္စာရတနာတွေကို ဖော်ထုတ် ပွားများဖို့ ကိုယ်စွမ်းအားကို လျှူထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရာထောင်မက လိုနေတယ်။ ငါတို့ တိုင်းပြည် မှာ လူတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်စေမယ့် ပိုးမွှားတွေနေဖို့ နေရာမရှိဘူး။ ဝသုန်မြေကြီးရဲ့ အဆီအနှစ်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်မယ့် ပေါင်းပင်မြက်ပင်တွေ ပေါက်ဖို့ နေရာမရှိဘူး။ တောတွေနဲ့ ကောက်ပဲ သီးနှံတွေကို ဖျက်ဆီးမယ့် ကျိုင်းကောင်၊ နွံကောင် စတဲ့ ပိုးမွှားတွေ မရှိဘူး။ ငါတို့ဟာ ငါတို့တိုင်းပြည်ကြီး တစ်ခုလုံးကို ဥယျာဉ်ကြီး စိုက်သလို စိုက်ပြီး မြေတောင်မြှောက်ပေးရမယ်။ ချုံပုတ်တွေ၊ သဲကန္တာရတွေကို ရေရအောင်လုပ်၊ တူးမြောင်းတွေတူး၊ မြစ်တွေ ဖောက်၊ မိုင်သန်းပေါင်းများစွာ ရှည်လျားတဲ့ လမ်းတွေ ဆောက်ပြီး တော့ ကျယ်ပြန့်တဲ့ တောကြီးတွေကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းရမယ်။ ငါတို့ရဲ့ ကောက်ပဲသီးနှံတွေကို ဖျက်မယ့် ကျိုင်းကောင်၊ နွံကောင် တွေဖို့ နေရာမပေးရဘူး။ လူတွေကို ဖျားနာစေမယ့် ခြင်ကောင်တွေ

မရှိစေရဘူး။ ရောဂါမျိုးပေါင်းစုံအောင်ကို သယ်ယူ လာတတ်တဲ့
 ယင်ကောင်တွေကိုလည်း နှိမ်နင်းရမယ်။ ငါတို့ရဲ့ ဝမ်းစာ စပါးကျို၊
 တိုက်တာတွေကို ဖျက်ဆီးမယ့် ကြွက်တွေကိုလည်း ဖျောက်ဖျက်ရ
 မယ်။ ကြွက်တွေ၊ မြေကြွက်တွေဟာ ငါတို့ရဲ့ ရှုဘဝလ်ဒဂီး သန်း
 ပေါင်း များစွာကို ဖျက်ဆီးဖို့ လုပ်နိုင်တယ်။ မြေကြွက်တို့၊ ရှဉ့်တို့
 ဆိုတဲ့သတ္တဝါတွေလည်း ထိုနည်းအတူပဲ။ ဒါတွေတင်မကဘူး၊
 တကယ်မှန်ကန်ပြီး ယဉ်ကျေးတဲ့ ပထမဦးဆုံး ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံ
 တည်ဆောက်ဖွံ့ဖြိုးရေးမှာ ကြိုးပမ်းစရာ လုပ်ငန်းတွေ အများကြီး
 ရှိသေးတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းတွေကို မင်းတို့ လုပ်ကြရလိမ့်မယ်။ ဒီ
 လုပ်ငန်းတွေအတွက် အကျယ်ပြန့်နိုင်ဆုံး ကျယ်ပြန့်တဲ့ လောက
 ဓာတ် နည်းကျတဲ့ ဗဟုသုတကိုလည်း လိုအပ်လိမ့်ဦးမယ်”

ပစ္စည်းမဲ့ စာရေးဆရာကြီး ဂေါ်ကီသည် မျှော်မှန်းနေ
 ရသော အနာဂတ်ကို တကယ်လက်တွေ့ဖြစ်သော ပစ္စုပ္ပန်ဘဝသို့
 ရောက်ရှိရေး၊ စိတ်ကူးတွေးခေါ်မှုများကို အကောင်အထည်
 ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ဤကြိုးပမ်းရမည့် လုပ်ငန်းကို လုပ်ဆောင်
 ရန် အသက်ရှင်လျက်ရှိစဉ် စာပေကို ပြုစု၍ ပြည်သူတို့အတွက်
 တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ အနာဂတ်ကို ပိုင်ဆိုင်သည့် စာရေးဆရာကြီး
 ဂေါ်ကီ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို နိဂုံး ချုပ်လိုက်ရပေသတည်း။

* * *